COLEGIUL NAȚIONAL DE INFORMATICĂ
"GRIGORE MOISIL"
BRAȘOV
2019

PUNCTUL PE INFO

-REVISTA COLEGIULUI-AN ANIVERSAR-

-80 DE ANI-

"Firește, nu orice lucru ieșit din comun are neapărat
și valoare, dar orice lucru de autentică valoare
e - neapărat - ieșit din comun."
Grigore Moisil

COLEGIUL NAŢIONAL DE INFORMATICĂ „GRIGORE MOISIL”
BRAŞOV

“PUNCTUL PE INFO”

REVISTA COLEGIULUI
Nr. 10\2019

Revista Colegiului „Punctul pe Info” este editată în scopul performanţei şcolare şi a activităţii independente a elevilor din liceu

DIRECTOR Prof. MILENA POPA

DIRECTOR ADJ. Prof. ALEXANDRA CRĂCIUN

PROF. COORD. Prof. dr. CRISTINA-MAGDALENA CĂLIN

Colectivul de redacție

- Redactor-şef: Cristian Cuţitei (XI B)
- Profesori: Raluca Iancău, Cătălina Stoica, Manuela Zorca
- Elevi: Raluca Hagiu (XI B), Diana Alexandru (XI B), Horia Stănescu (XI B), Medeea Florescu (XI D), Larisa Ciurea (XI D)
- Coperta revistei este realizată de prof. Ada-Lorena Muntean

ISSN: 2066-4060

“Un profesor bun e cel care te face ca lucrurile mai grele să ţi se pară uşoare.”
Acad. Grigore Moisil

Profesor MILENA POPA
DIRECTOR

Colegiul Naţional de Informatică „Gr. Moisil” este un nume cunoscut în învăţământul braşovean, în România şi peste hotare, în S.U.A.

Colegiul Naţional de Informatică „Gr. Moisil” a oferit un învăţământ de calitate, acest lucru este oglindit în rezultatele elevilor noştri la Examenele Naţionale şi la Bacalaureat, dar şi numeroasele premii, medalii şi menţiuni obţinute la olimpiade şi concursuri judeţene, naţionale şi internaţionale.

Ambiţie, multă muncă şi seriozitate, aceştia sunt paşii importanţi în drumul spre reuşită. Performanţele obţinute ne obligă să continuăm drumul spre excelenţă. Prin proiectele europene derulate în colegiul nostru urmărim să consolidăm dimensiunea europeană a educaţiei, să oferim elevilor oportunitatea de a se angrena în activităţi de cooperare transnaţională, facilitându-le contactul cu medii lingvistice deosebit de interesante, cu metode pedagogice şi tehnici informaţionale inovative.

Ca director al colegiului sunt încrezătoare că generaţiile actuale şi viitoare ale colegiului vor atinge performanţe cu care să ne mândrim şi care să le propulseze către cariere excepţionale, ca oameni de bază ai societăţii.
Îi felicit pe colegii mei, care prin muncă necontenită şi printr-o mare dragoste faţă de copii contribuie la creşterea prestigiului colegiului nostru şi implicit al şcolii braşovene şi româneşti. Pe elevi îi îndemn să lupte pentru visurile lor, oricât de greu şi de dificil ar părea să le atingă, pentru că totul este posibil dacă îşi doresc cu adevărat.

Mulţumesc atât profesorilor, cât şi elevilor, pentru implicare şi le doresc să multiplice succesul pe care-l merită cu prisosinţă.

La mulţi ani!

ALEXANDRA CRĂCIUN
DIRECTOR ADJUNCT

Elevă fiind, am trăit cu emoţie momentul în care Liceul de Informatică a devenit Colegiul de Informatică, reper important în “anamneza” unităţii noastre de învăţământ. Acum, la ceas de sărbătoare, când trecem în revistă frumoasa evoluţie a colegiului, doresc elevilor să reuşească să păstreze şi să transmită mai departe sclipirea mândră din priviri de a fi licean în Info, să se distingă mereu prin rezultate frumoase, o educaţie şi o carieră pe măsura mediului în care se dezvoltă.

Colegilor mei le mulţumesc pentru implicare şi pentru efortul depus de a fi coechipieri în tot ce înseamnă demersul educaţional şi instituţional, le doresc multă sănătate şi putere de muncă şi le mărturisesc că îmi doresc să devenim echipa care să facă diferenţa în învăţământul preuniversitar braşovean.

La mulţi şi fericiţi ani, cu sănătate şi împliniri!

Gânduri de la absolvenţi

Am trecut pentru prima dată de porţile liceului într-o dimineaţă frumoasă de vară, în anul 1983, păşind pe urmele fratelui meu care făcuse acelaşi lucru cu 7 ani înainte. M-am înscris la examenul de la Liceul de Matematică-Fizică nr.1 în băncile căruia aveam să-mi petrec următorii 4 ani, cei mai frumoşi, poate, din viaţa unui adolescent, adunând nenumărate amintiri. Am fost repartizat în clasa a IX-a B şi în B am rămas până la terminarea liceului. De multe ori ne amuzam spunând că "B" vine de la "cei buni". Practic toţi cei 12 ani de şcoală am fost în "B".

Profesorii erau parcă un pic altfel faţă de cei de la şcoala generală. Cu colegii am legat repede prietenii şi acestea încă mai există, chiar şi după 30 de ani. De fiecare dată când mă gândesc la anii liceului, un zâmbet cald îmi cuprinde faţa. Doamne, câte amintiri… Le văd, ca şi cum ar fi acum. Sala festivă în care a fost Balul bobocilor şi se ţineau reuniuni, laboratoarele cu perforatoare de cartele, calculatorul I100 si Felix-ul 256, consolele la care scriam programele, imprimanta mare, cu tambur, clasa în care clipele minunate s-au amestecat de multe ori cu cele amare, banca de lemn cu cadru de metal, terenul de sport, campionatele de fotbal, cele de handbal şi de baschet, cel de şah, olimpiadele şi concursurile…

Profesorii… adevărate modele de viaţă, oameni simpli, luminoşi, care atunci când intră pe uşa clasei ştiu că trebuie să lase deoparte toate grijile şi problemele personale care poate de multe ori îi apasă şi să ne dea nouă tot ce au ei mai bun în materie de cunoştinţe, de educaţie, de viaţă. Nu e uşor să fii profesor. Nu e o meserie ca oricare alta, e un dar pe care ei trebuie să-l aibă ca să ştie să-i facă pe elevi să vină cu plăcere la orele lor, să înveţe din plăcere, să simtă că ceea ce fac este important şi interesant.

Colegii…cu o parte dintre ei am mers la aceeaşi facultate, alţii au luat drumul celorlalte mari centre universitare. Nimeni nu pleca să studieze în străinătate. Abia după ce au terminat facultatea s-au împrăştiat. Canada, America, Australia, Europa, dar cei mai mulţi au rămas ACASĂ, aici, unde au simţit că e locul lor şi că pot face ceva pentru ţara aceasta.

Eu am ales Universitatea Transilvania din Braşov şi am urmat cursurile Facultăţii de Mecanică (actuala Facultate de Inginerie Mecanică), secţia de Mecanică Fină. Am terminat în anul 1993 specializarea de Echipamente periferice de calculatoare şi Aparatură biomedicală, ca şef de promoţie. Am ales să rămân în învăţământ şi în vara aceluiaşi an am dat concurs pe postul de preparator. Am urcat pe rând treptele de asistent, şef de lucrări, conferenţiar şi profesor universitar. În anul 1992 s-a înfiinţat la Braşov specializarea de Mecatronică şi preocupările mele profesionale s-au orientat din ce în ce mai mult către această direcţie. Combinând elementele MECAnice cu cele elecTRONice şi cu partea de informatICĂ, poţi da naştere la orice sistem pe care mintea îl poate imagina. Mecatronica este întotdeauna o provocare pentru cei care cutează să străpungă cu mintea barierele cunoaşterii şi ale universului.

Din anul 2012, ca urmare a reorganizării Universităţii Transilvania din Braşov în baza noii legi a învăţământului, îmi desfăşor activitatea la Facultatea de Design de Produs şi Mediu, în Departamentul Design de produs, Mecatronică şi Mediu. Predau aici cursuri de Microcontrollere, microprocesoare, Medii de programare pentru microcontrollere, Automate programabile, Informatică medicală şi Inteligenţă artificială. Sunt în acest moment prodecan al Facultăţii de Design de Produs şi Mediu şi coordonez programul de studii de Mecatronică şi Centrul de cercetare Sisteme Mecatronice Avansate.

Pregătim studenți și punem suflet în tot ceea ce facem, încercând să le arătăm că și aici se poate și pot deveni oameni de succes. Rezultatele obținute de studenții mecatroniști brașoveni în competițiile naționale impun respect și admirație. De 6 ori locul I, un loc II și un loc III în ultimii 8 ani la cea mai complexă secțiune a Olimpiadei Naționale de Mecatronică la nivel universitar, nu e ceva întâmplător. Ei au reușit să depășească toate centrele universitare din Romania, care asigură pregătire de excelență în mecatronică: Cluj, București, Timișoara, Craiova, Iași și celelalte. Cu ei ne mândrim și cum pot fi răsplătite mai frumos toate eforturile noastre de profesori, decât atunci când elevii tăi zâmbesc fericiți de pe cea mai înaltă treaptă a podiumului…

Privesc înapoi și zâmbetul îmi luminează din nou fața. Doamne, câte amintiri… După atâția ani mă reîntorc în liceul tinereții, dar de data aceasta nu ca elev, ci ca un dascăl care încearcă să facă ceva bun pentru elevii săi. Chiar dacă acum se numește Colegiul Național de Informatică "Grigore Moisil", pentru mine el este același liceu de acum 30 ani. Ba mai mult, numele marelui matematician aduce respect și admirație și pune pe umerii elevilor și profesorilor o mult mai mare responsabilitate.

Nu cred că este ceva mai frumos decât misiunea de dascăl.
Profesorul nu trebuie să fie altceva decât grădinarul sufletelor și al minților.
Valorile materiale pe care le lăsăm în urma noastră sunt toate trecătoare.
Valorile spirituale pe care le sădim în sufletele și mințile celor ce vin în urma noastră sunt singurele, adevăratele și cele mai de preț valori care rămân peste vremuri…

Marius Cristian LUCULESCU

Absolvent al Liceului de Matematică-Fizică nr.1 Brașov

Dragul meu liceu,

Acum, la "majoratul" tău îţi urez: "La mulţi ani!" Când o să am vârsta ta de-acum, eu voi fi bătrână :(. Dar tu eşti un adult frumos, cu o menire frumoasă!! In sălile tale de clasă (nu strică să le mai modernizezi puţin) am primit nu doar informaţie, care şi ea mi-a fost foarte utilă (lucrez la IBM Romania), ci şi educaţie. Stima pentru valori autentice se formează în anii şcolii. Timpul a trecut şi am învăţat a privi cu pietate spre acei ani şi spre profesorii din liceu. Prieteniile legate atunci îmi sunt încântare şi bucurie.

Îţi mulţumesc, dragul meu liceu, şi fie binecuvântaţi toţi cei care îţi trec pragul!

Colţea Monica Elena

promoţia 1985, XII-B

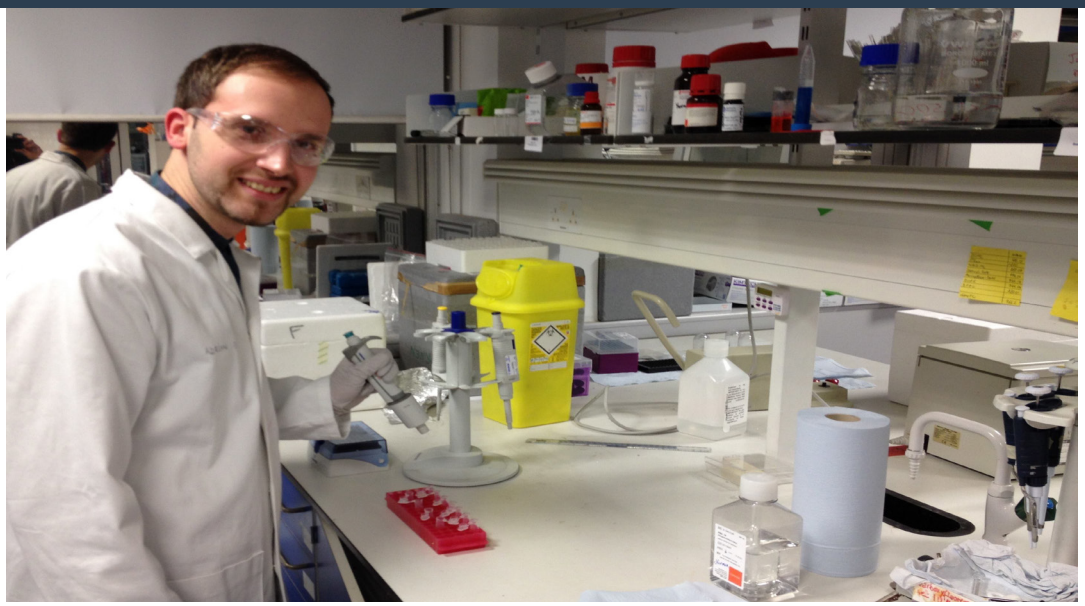

Cu ocazia aniversării a 80 de ani de la înfiinţarea Colegiului, un eveniment deosebit pentru toţi al căror trecut sau prezent este legat de o deosebită Instituţie care ne-a dezvoltat şi modelat în oameni maturi, cu o cultură generală bogată, aş dori să adresez câteva rânduri în care să îmi exprim admiraţia pentru toţi profesorii care s-au dedicat cu pasiune muncii lor.

In ceea ce mă priveşte, eu am făcut parte din Promoţia 2007, absolvind de la o clasă cu Specializarea de Matematică-Informatică. Incă din prima zi de liceu (clasa a IX-a) m-am simţit într-un cadru prietenos, cu profesori abordabili. Am avut parte de mult sprijin din partea lor, în mod deosebit în vederea pregătirii mele pentru Olimpiadele Şcolare de la nivel local, până la cel naţional. De asemenea, mi s-a oferit şi support tehnic din partea doamnei laborante în laboratorul de fizică-chimie, iar doamna bibliotecară a dovedit o atitudine serviabilă în a mă ajuta când am avut nevoie de cărţi. Cu alte cuvinte, am simţit că acea barieră clasică elev-profesor este estompată de bunăvoinţa de comunicare eficientă şi transfer de cunoştinţe.

Imi aduc aminte cu mare plăcere de festivităţile organizate de profesorii voluntari care au rupt din puţinul lor timp să încânte spectatorii cu piese de teatru, cântece, coruri organizate şi alte momente artistice. In acelaşi timp, profesorii noştri voluntari din proiectul Comenius au avut o iniţiativă originală de a ne include pe mine şi pe alţi câţiva colegi în activităţi extraşcolare cu un liceu partener din Irlanda de Nord. Acum, peste ani, toate reprezintă pentru mine amintiri preţioase ale perioadei adolescentine.

Ca o scurtă prezentare a mea, în clasele IX-XII am participat la diverse Olimpiade Naţionale de chimie, matematică, fizică şi ştiintele Pământului care au reprezentat pentru mine concursurile ce m-au perfecţionat de la o vârstă timpurie pentru a mă ajuta să înţeleg tainele încă neexplorate ale cercetării actuale. După terminare astudiilor, am ales să urmez cursurile Facultăţii de Chimie a Universităţii din Bucureşti, pe care am absolvit-o ca şef de Promoţie în 2010. Mai departe, în urma câştigării unei burse competitive de studiu, am decis să mă înscriu într-un program de masterat la Universitatea din York (Marea Britanie) în domeniul chimiei materialelor cu potenţiale aplicaţii în industria farmaceutică sau electronică, apoi într-un program de doctorat în Inginerie Chimică la Universitatea din Manchester (Marea Britanie), obiectul de studiu fiind procesele care are au loc înaintea cristalizării compuşilor farmaceutici.

La final, datorită rezultatelor ştiintifice obţinute, mi s-a acordat un Premiu Doctoral de Excelenţă la Imperial College din Londra pentru a continua cercetarea în domeniul de ‘soft matter’, care îmi este caracteristic profilului. Au urmat alte câteva premii ce au în-

cununat activitățile mele anterioare de studii :
-Trofeul pentru'Cel mai bun Student al Anului din Europa – categoria Europa Post-Universitar' (2017)
-Premiul pentru 'Cel mai bun Student Doctorand al Facultății de Inginerie Chimică din Universitatea Manchester' (2017)
-Premiul pentru 'Alumnus-ul (absolventul) Anului al Universității din București – categoria Științe Exacte și Inginerești'(2017)

În prezent, sunt cercetător postdoctoral la Universitatea Sorbona din Paris și studiez diverse sisteme de geluri cu potențiale aplicații în electronică.
Așadar, mesajul meu pentru cei care sunt în prezent elevi ai Colegiului este să valorificați din plin timpul petrecut alături de colegii voștri. Trăiți-vă vremea, îndrăzniți să visați, luați fiecare zi ca pe o provocare de a fi mai bun în ceea ce vă propuneți. Pentru absolvenți și profesori - vă doresc mult spor, armonie și inspirație pentru a preda mai departe generației 'crude' din experiența dobândită de-a lungul timpului.

Adrian Găinar- Doctor in Inginerie Chimică

absolvent promoția 2007

În an de sărbătoare pentru Colegiul Național de Informatică Grigore Moisil

Au trecut 7 ani de când ochii mei atotcuprinzători au explorat această instituție dedicată educației...Voi încerca să rezum experiența celor 4 ani petrecuți sub forma metaforică a unei călătorii. Primul an a fost asemenea unei prime destinații: noutate absolută, o cultură interesantă gata pentru a fi explorată și o ușoară temere față de necunoscutul ce se afla dinaintea mea. Îți dorești să experimentezi fumusețile peisagistice, de factură antropică și naturală, iar în acest proces descoperi comori, dar și obstacole. Dai la fiecare pas peste noi mentalități, noi perspective, dar și limitări, pe care doar tu decizi cum vrei să le abordezi.

Poți pierde curse, poți pierde contacte, dar întotdeauna există o lecție dincolo de neplăcerea de moment. Ghizii tăi sunt profesorii, iar fiecare cunoaște o fărâmă din ceea ce se află înaintea ta, și pe care, dacă ești suficient de înțelept să îi asculți, îți vor oferi poteca pe care să îți modelezi parcursul tău în restul călătoriei. Vor exista și tentații la fiecare pas, dar acestea nu trebuie să te abată de la drumul tău. Și la final, când zici că excursia s-a terminat, și ai extras ceea ce ai considerat interesant, descoperi că ți-a plăcut și vrei mai mult. Acesta a fost doar începutul adevăratei tale aventuri: viața dincolo de porțile reveriei.

Liceul a fost doar o primă călătorie, dar în care am reușit să îmi dobândesc cunoștințele și experiențele necesare să fac față în următoarele "vacanțe". Pe această cale doresc ca în acest an de sărbătoare, Colegiul Național de Informatică Grigore Moisil să își mențină statutul unei destinații fascinante, istorice, capabilă să-i atragă în permanență pe cei mai dornici de explorat învățăcei, și să le ofere acestora, ca și mie, coordonatele necesare pentru reușita în viață!

Radu Cîmpean

Absolvent 2011, fost Redactor șef al Revistei Punctul pe Info

Salutări de la Facebook

Dragă Info,

Mă bucur că am plăcerea să-ți vorbesc la aniversarea de 80 de ani, pentru că sunt multe lucruri pe care vreau să ți le spun.

Îțu mulțumesc, în primul rând, că mi-ai scos în cale cei mai grozavi oameni, care mi-au rămas în timp cei mai buni prieteni, și care continuă să mă molipsească cu energia lor pozitivă chiar și acum.

Îți mulțumesc că mi-ai arătat cum se scrie prima linie de cod. Mi-ai oferit o bază solidă pentru viitor, care m-a ajutat apoi enorm în facultate și în carieră.

Îți mulțumesc că mi-ai deschis apetitul pentru artă, iar apoi m-ai lăsat să experimentez cu muzica, chitara, teatrul, și câte și mai câte. "Emblema mea", prima piesa pe care am scris-o vreodată, e pentru tine, și e modul meu de a marca fiecare moment petrecut împreună și fiecare experiență trăită intens. Sper ca și generațiile următoare să se regăsească în versurile ei și să ii ducă povestea mai departe.

Info, la aniversarea de 80 de ani, îți doresc să rămâi optimist, să îți păstrezi sufletul mare și bucuria din el. Îți mai doresc multă energie, ca să-i înveți să viseze pe toți cei care îți calcă pragul.

De abia aștept sa ne auzim și la 100, să văd ce-ai mai născocit! La multi ani, Info! Stay awesome!

Mircea-Gabriel Suciu,
promotia 2010,
Software Engineer @ Facebook London,
Singer-songwriter @ Meercha & School of Noise,
Event organizer @ fEAST Music Festival, London

Cea mai importantă provocare încă se desfășoară în viața mea!

Îmi amintesc și acum entuziasmul din copilărie experimentând cremele și produsele cosmetice ale mamei. Poate că a fost primul impuls inconștient către o materie pe cât de frumoasă pe atât de grea. Chimia.

Sunt sigură că ceea ce fac acum are la bază o pregătire minuțioasă, asiduă, bine organizată într-un sistem care a reușit să mă ajute să devin ceea ce sunt.

Poate că sună ușor ciudat, dar de la mii de km distanță sunt recunoscatoare oamenilor care au reușit să îmi facă chimia plăcută, doamnei prof. Tuca Radu Venentia și doamnei prof. dr. Manuela Zorca.

Primul concurs a fost doar începutul unei serii lungi de provocări. Mă amuz spunând că cea mai importantă provocare încă se desfășoară în viața mea. Provocarea de a face performanță în Franța, acolo unde se întâlnesc toate culturile, în orașul luminii dar și al interesului pentru mediul înconjurător. Că vorbeam de mediul înconjurător… da, « poluarea » a fost tema proiectului de la primul meu concurs. Și este unul dintre proiectele importante pentru multinaționala în care lucrez. Sunt implicată într-un proiect de dezvoltare durabilă, încerc să fiu responsabilă și să aplic ceea ce am început să studiez la Brașov - «orașul lui Dracula», așa cum îl prezint colegilor.

Tradiția participării mele la concursuri și olimpiade a continuat pe tot parcursul liceului. Devenise un joc. Pregătirea începea în septembrie, continuând cu participarea la olimpiadă, faza pe școală, locală și județeană, în lunile ianuarie sau februarie. Fugeam de la o probă la alta: matematică, chimie, fizică și chiar și limba română. Mărturisesc că nu am ajuns la națională, lucru pe care poate îl regret. În clasa a 12a însă, concursul ChimExpert, cel care îmi deschisese apetitul pentru chimie, devenise concurs internațional. Proiectul pe care trebuia să îl fac devenise un subiect strategic. Cu ajutorul doamnei Manuela Zorca, cea care a continuat să îmi hrănească curiozitatea despre molecule, izomerie, hidrocarburi aromatice, pe tot parcursul liceului, mi-a propus un subiect pasionant: săpunurile. Întâmplare sau nu, astăzi lucrez pentru liderul mondial în sectorul cosmetic, în Paris.

Îmi place să cred că viața e un lanț de întâmplări... deloc întâmplătoare. Satisfacția locului 1,2,3, mențiune sau chiar și Diploma de participare, este unică. Las la o parte prieteniile legate, serile din internat după probele scrise și drumul cu trenul până acolo, cu grupul « de la Brașov ». Am purtat cu mândrie emblema de « elevă a Liceului de Informatică din Brașov ». O port și acum, în mediul profesional, iar concursurile sunt cu adevărat o carte de vizită.

Fără fir cronologic, toate participările la concursuri și olimpiade mi-au permis alcătuirea unui portofoliu cu care am candidat la o școala de ingineri din Franța la care am fost acceptată și pe care am absolvit-o în 2016. Sistemul acestei școli fiind unic: 2 ani de baze științifice (écoles préparatoires) și 3 ani de școală de ingineri - specializarea. Am ales Știința și Ingineria Materialelor.

Sunt sigură că participarea la diferitele concursuri și olimpiade mi-a permis alcătuirea bagajului de cunoștințe necesar pentru a face față nivelului cerut, dar mi-a permis și o mai bună gestionare a stresului și a timpului. Pentru că, participând la astfel de probe, înveți să gestionezi stresul și să ai o bună organizare a timpului, căci trebuie să recunoaștem, pregătirea concursurilor cere implicare, devotament și eficacitate. Niciun efort nu este în schimb, în zadar.

Anca Ciocîrlan

promoția 2010

Numele meu este Marius şi lucrez la Snapchat în Seattle, USA. Am început sa programez în clasa a 9-a unde am avut-o ca şi profesoară si diriginte pe Manu. După câteva ore de programare am descoperit că îmi place să rezolv probleme. Am mers la pregătirile pentru ACSL şi la olimpiadă, unde am cunoscut nişte oameni extrem de inteligenţi şi unde m-am dezvoltat ca şi programator. Am fost puţin comod şi am rămas în Braşov să urmez facultatea, însă după doi ani am zis să încerc să fac un internship în străinătate asa că am mers la Microsoft, Windows Phone divizion. Am petrecut 5 ani la Microsoft prin diverse echipe, Skype, Azure, Bing şi în cele din urmă am decis că vreau sa lucrez la o companie mai mică, unde impactul meu va fi mai mare. Aşa am ajuns la Snapchat unde colegii mei sunt printre cei mai buni programatori pe care i-am întâlnit (până acum :)), mulţi dintre ei venind de la companii gen Facebook, Google, Amazon. In liceu, pot să spun că mereu era cineva care ştia mai multe decât mine, fapt care m-a motivat să învăţ din ce în ce mai mult. Chiar şi după 8 ani de la terminarea liceului încă fac probleme (leetcode) săptămânal şi va rămâne mereu o plăcere să le rezolv (Pot să spun că interviurile sunt uşoare datorită lor) Toate acestea le datorez colegilor mei competitivi şi în principal lui Manu, care mereu m-a împins de la spate şi m-a încurajat. Ca şi sfat: găseşte o motivaţie şi un mentor. Pentru mine motivaţia era că pot să rezolv orice problema la fel de repede ca oricine, şi ca şi mentor am avut-o pe Manu.

Marius Ionescu, Promotia 2010

Biografie:

Vlad Petric a fost elev al Liceului de Informatică din Braşov din 1992 până în 1996, o perioadă în care a câştigat două medalii la concursuri internaţionale de informatică. A continuat la secţia de Electronică Aplicată a Universităţii Transilvania, de unde a absolvit ca şef de promoţie în 2001. Intre 2001 şi 2006 a fost doctorand al Universităţii Pennsylvania din Philadelphia, pe o specializare de arhitectură de microprocesoare. După obţinerea doctoratului a lucrat la Google (2006-2011) şi la firme financiare de pe Wall Street (2011-prezent)

Gânduri la aniversare

Cunoaşterea vine în principal din interior, dar prietenii, profesorii şi mediul intelectual contribuie foarte mult. Pentru mine, Liceul de Informatică din Brasov a fost acel mediu propice - deşi nu îmi dădeam seama la momentul respectiv, anii de liceu m-au maturizat intelectual mai mult decât universitatea şi doctoratul (pe care, apropo, l-am făcut la una din primele douăzeci de universităţi din lume). Nu a fost neapărat o experienţă plăcută - a-mi schimbă modul de gândire a implicat întotdeauna şi destul stres, iar asta s-a întâmplat deseori în timpul liceului.

Vlad Petric, Promotia 2010

Imi amintesc cu drag de cei patru ani petrecuţi la CNI “Grigore Moisil”.

A fost o perioadă foarte frumoasă, care mi-a oferit multe satisfacţii pe toate planurile şi mi-a deschis drumul către multe oportunităţi. Am ales acest liceu pentru că mi-am descoperit pasiunea pentru informatică în timpul şcolii generale şi am stiut că CNI “Grigore Moisil” este cea mai bună alegere pentru mine. Aşa a şi fost. Am cunoscut profesori dedicaţi, buni pedagogi, care mi-au transmis un bagaj bogat de cunoştinţe.

Asta urma să reprezinte fundaţia pentru toată cariera mea profesională ulterioară. In cadrul clasei am legat prietenii foarte frumoase, care dăinuiesc şi astăzi.

M-am bucurat foarte mult să-mi revăd foştii colegi la întâlnirea de 10 ani la care am participat în 2018. A fost o zi deosebită, în care ne-am reamintit cu drag timpul petrecut împreună. Am fost bucuros să le revăd pe doamnele profesoare Mariana Bulbuc şi Camelia Iorga, care ne-au fost diriginte, dar şi pe domnul profesor Marian Ionescu, ale cărui ore de matematică, ture de alergare şi drumeţii pe munte le voi ţine mereu minte.

Cel mai mult m-au marcat şi format profesional în timpul liceului concursurile de informatică ACSL. Sunt foarte bucuros să aflu că şi la 10 ani de la terminarea liceului participă anual cel puţin o echipă de la Moisil şi se întoarce din SUA pe locuri fruntaşe. Ii sunt foarte recunoscător profesoarei mele de informatică, Manuela Şerban, pentru că mi-a oferit oportunitatea să concurez la ACSL. Ea ne-a pregătit cu multă stăruinţă în fiecare sâmbătă şi ne-a ajutat să fim suficient de bine pregătiţi, încât să ne întoarcem de la finala concursului în 2007 cu premiul 2 şi în 2008 cu premiul 1.

Mai mult decât cunoştinţele tehnice dobândite, pot să zic că preţuiesc foarte mult prieteniile legate şi lucrul în echipă. Faptul că faci parte dintr-o echipă de 5 liceeni care au privilegiul să reprezinte România într-un concurs la 9000 km depărtare este un sentiment care m-a însoţit îndeaproape până în ziua de astăzi. Probabil datorită acestei trăiri am luat decizia de a nu-mi continua viaţa într-o ţară din străinatate, ci a rămâne în Romania şi a-mi face profesia cât mai bine.

In urma absolvirii liceului am urmat studiile la Universitatea Politehnică din Timişoara şi masteratul în Munchen şi Augsburg. In 2014, în urma finalizării masteratului m-am întors în Timisoara, iar în momentul actual lucrez la Ness Digital Engineering, unde ajut unul dintre liderii de piaţă în industria muzicală la nivel global să-şi dezvolte şi modernizeze sistemele software. Este un sentiment minunat şi în acelaşi timp o mare responsabilitate să ştiu că liniile de cod pe care le scriu au un impact direct în modul în care piesele artiştilor ajung să fie promovate în filme, reclame şi radio, iar mai apoi artiştii au posibilitatea să obţină informaţii detaliate asupra veniturilor lor.

Aş dori să finalizez prin a le ura actualilor elevi multă pasiune şi motivaţie în dezvoltarea lor profesională şi multe bucurii alături de colegi şi profesori în probabil cea mai frumoasă etapă a tinereţii.

Viktor Ardelean, Promoţia 2008

Liceul - recapitulare pentru viaţă

Auzeam foarte des expresia: „anii petrecuți în liceu nu se mai întorc niciodată, bucurați-vă de ei!”. La cinci ani distanță de la absolvirea Colegiului Național de Informatică „Grigore Moisil” din Brașov, afirm cu tărie că momentele trăite acolo au fost unice și le voi purta în minte toată viața! Pe atunci eram Alex, elevul cu preocupări diverse, în special extracurriculare, un adolescent îndrăzneț dar imatur. Acum sunt subinspector de poliție Bălănică Ioan-Alexandru, ofițer specialist criminalist în cadrul Institutului Național de Criminalistică.

Pentru mine INFO a însemnat locul unde am „turnat fundația” unei cariere, fiind unul dintre cele mai bune colegii din Brașov și din țară, cum îmi place să spun de fiecare dată când vorbesc despre liceu, cu un corp profesoral dedicat și profesionist. Este locul unde am întâlnit oameni deosebiți, am legat cele mai bune prietenii și am trăit cele mai intense momente ale adolescenței.

Nu spun că experiențele din facultate sau din activitatea profesională de până acum au fost simple, puține sau ușor de uitat, dimpotrivă! Dar când îmi amintesc că singurele responsabilități pe care le aveam în INFO erau cum să o convingem pe doamna dirigintă Bulbuc să ne mai ducă într-o excursie, cum să îi explicăm printr-o glumă bună doamnei profesoare Călin că nu am citit încă nici un volum din „Morometii”, dar am văzut filmul, cum să organizăm balul bobocilor sau cu ce ajungem la următorul majorat, îmi dau seama cât de important este să te bucuri de acești patru ani (până se apropie BAC-ul). Acum responsabilitățile sunt altele, experiențele trăite nu mai au tot timpul caracterul ludic din liceu, se întâmplă să auzi, să vezi și să iei parte la evenimente tragice cu un impact emoțional major. Pe scurt, acum nu mai este amuzant, totul este mult mai serios!
După absolvirea liceului în anul 2014, surprinzător sau nu, am ales să nu devin programator pentru o multinațională! Am vrut ceva diferit, am ales să lucrez în slujba noastră, a românilor! Am studiat în Academia Forțelor Terestre „Nicolae Bălcescu” din Sibiu unde am învățat să îmi iubesc patria și mai ales că este mai important să întreb ce pot face eu pentru țară, înainte de a mă întreba ce poate face țara pentru mine, pentru că doar așa vom putea noi, cei tineri, să aducem o schimbare în bine.

În prag de sărbătoare a celor 80 ani de existență pentru Colegiul Național de Informatică „Grigore Moisil” din Brașov, vreau să exprim sincere sentimente de mulțumire și recunoștință profesorilor, să le doresc putere și răbdare în formarea viitorilor programatori, ingineri, medici, antreprenori și nu numai, pentru că este bine știut: un absolvent de INFO va ajunge întotdeauna sus, exact acolo unde merită!

Subinspector de poliție Bălănică Ioan-Alexandru, ofițer specialist criminalist în cadrul Institutului Național de Criminalistică

(promoţia 2010-2014)

Gânduri bune de la un "proaspăt" absolvent al liceului nostru drag, promoţia 2005-2009 :)

Recunosc încă de la începu, că îmi lipseşte enorm perioada liceului, perioada pe care o preţuiesc cel mai mult din viaţa mea.

Am avut parte de o generaţie de colegi şi profesori care m-au format şi m-au ajutat să ajung persoana care sunt astăzi, şi pentru asta le sunt recunoscător tuturor.

Pe toată durata liceului am avut norocul să fiu responsabil cu buna dispoziţie din pauze şi cu muzica de pe coridoare, lucru care mi-a deschis "portiţe" spre o cariera în Radio şi TV, în cadrul trustului Pro.

In prezent, la 10 ani după terminarea liceului, sunt angajat în cadrul unei multinaţionale, ca Software Developer şi, în paralel, deţin un start-up care se axează pe promovarea micilor companii în mediul online prin realizarea unor campanii de marketing online.

La 80 ani de INFO, doresc să urez tuturor profesorilor şi elevilor, un sincer "La mulţi ani" şi mult succes în anii ce urmează !

Să ne vedem cu bine la centenar!

Alin Niţan promoţia 2005-2009

Radu Pârvu

Mă numesc Radu Pârvu, am absolvit Info acum 15 ani şi mă bucur că am fost invitat să scriu câteva rânduri! Pot să afirm, fără să stau pe gânduri, că liceul m-a format mai mult decât facultatea, pe toate nivelurile. Am avut parte de profesori faini (şi înţelegători), colegi de gaşcă şi un mediu perfect. Lucrurile pe care le-am învăţat în liceu, acum 16-17 ani, îmi prind bine şi acum, şi realizez cu plăcere cât de avansaţi eram atunci, cel puţin la informatică, singura materie unde îmi permit să îmi exprim părerea, când văd tehnologii noi (şi "inovatoare") care sunt bazate pe principii cu care noi atunci ne jucam la pregătirea pentru ACSL de sâmbăta.

Sper să fie la fel şi peste 80 de ani şi îmi doresc ca şi copiii mei să ajungă tot la Info. Eu, cel puţin, dacă m-ai pune să aleg din nou, n-aş sta nici o secundă pe gânduri.

La mulţi ani, Info!

Responsabilizare şi devotament

La 80 de ani, un sărbătorit merită ceva special. Mai ales dacă te-a găzduit 4 ani în curtea sa şi te-a învăţat lucruri importante chiar în acea perioadă a vieţii în care nu eşti dispus să înveţi şi crezi că le ştii pe toate.

Este vorba despre Colegiul Naţional de Informatică „Grigore Moisil ” de pe strada Calea Bucureşti din Braşov, instituţie care mie personal, ca printr-o coincidenţă, mi-a deschis calea spre Bucureşti şi m-a ajutat să devin ceea ce sunt astăzi, subinspector de poliţie Cojan Alexandru, ofiţer specialist principal în cadrul Direcţiei Financiare din Inspectoratul General al Poliţiei Române. Cifrele au reprezentat fascinaţia copilăriei mele, pentru ca în final să le transform în pasiune. Acesta a fost principalul motiv care a stat la baza alegerii mele, deloc întâmplătoare, pentru că unde puteai studia mai bine aceste ştiinţe exacte dacă nu la Moisil. Nu ştiam la acea vreme dacă era decizia potrivită, dar speram să fie. La 4 ani de la absolvirea liceului afirm cu tărie că a fost cea mai bună decizie şi, poliţist fiind, am să şi probez cele spuse. În cei 4 ani de liceu doar am învăţat. Am învăţat să leg prietenii care să reziste pe viaţă, să mă distrez fără să imi distrug viitorul (un lucru foarte sensibil la adolescenţi), să dispar în 60 de secunde (pentru că este mai uşor să motivezi o absenţă decât să repari o notă mică), am învăţat cât de important este să fii înconjurat de oameni inteligenţi şi cât de utilă este concurenţa, am învăţat că o glumă te poate scoate dintr-o situaţie grea sau te poate băga în una şi mai grea, că port pe umeri responsabilitatea de a fi elev în Moisil şi nu am voie să eşuez, că trebuie să mă descurc bine în orice situaţie (fie că vorbim despre un test la care „nu am avut timp să învăţ” sau despre o petrecere la care nu am cu ce să ajung), că singurul mod în care poţi păcăli un profesor este ca el să te lase. Şi lista ar putea continua la nesfârşit. Cu alte cuvinte, mi-a asigurat bagajul necesar pentru a face ultimul pas, acela de „a pleca în armată”, să urmez studiile Academiei Forţelor Terestre „Nicolae Bălcescu” din Sibiu, pentru a-mi urma visul.

Dacă în primele zile de liceu mă încercau sentimente de entuziasm şi nerăbdare, după primele zile din academie nerăbdarea din liceu s-a transformat în nerăbdarea de a absolve şi a ne obţine steluţa sau tresa pentru care ne luptăm, iar entuziasmul îl mai simţeam doar când mă gândeam la cum o sa fie după ce o obţin. Auzind clasicele poveşti ale părinţilor şi bunicilor noştri, stăteam cu permisul la îndemână, în cazul în care trebuia să conducem vreo valiză a colegilor mai mari sau cu undiţa pregătită permanent pentru o partidă de pescuit sportiv în chiuvetă, toate dovedindu-se a fi basme nefondate. Liceul m-a ajutat să devin ceea ce sunt astăzi, asigurându-mi baza plecării la un drum pe care aveam să îl parcurg în cadenţă. Odată intrat pe porţile mari ale academiei, modelarea unui proaspăt absolvent din Moisil, pregătit, motivat şi cu o dorinţă mare de reuşită, a fost uşoară. Singurele ingrediente pe care aceasta le-a adăugat au fost disciplina specifică mediului militar, maturitatea, responsabilitatea şi toate amintirile de „cătănie” cu care îmi voi “obosi” şi eu la rândul meu copiii şi nepoţii.

Din fericire, Moisil nu îmbătrâneşte, devine mai experimentat şi mai tânăr prin fiecare generaţie care îi trece pragul. Sunt mândru că am făcut parte din istoria acestui liceu de excepţie şi recunoscător totodată atât profesorilor, care ne-au înţeles şi ne-au învăţat cum au putut mai bine, cât şi colegilor pentru cei 4 ani de neuitat petrecuţi în liceu. Îndemn toţi elevii şi viitorii elevi ai acestui liceu să aibă încredere în forţele proprii, să îşi stabilească obiective înalte de la care să nu se abată, să se distreze şi să înveţe, căci profesorii îţi deschid uşa, dar de intrat, trebuie să intri singur. Sunt convins că din rândurile voastre vin următorii intelectuali ai ţării, de care avem atâta nevoie! La mulţi ani Grigore Moisil din Braşov, la mulţi ani stimaţi profesori! Am onoarea să vă salut!

Subinspector de poliţie Cojan Alexandru, ofiţer specialist principal în cadrul Direcţiei Financiare din Inspectoratul General al Poliţiei Române (promoţia 2010-2014)

Liceul de Informatică, probabil cel mai bun liceu de profil din partea aceasta a ţării.

Nişte profesori foarte dedicaţi, care au făcut minuni cu noi. Colegii au fost extraordinari-prietenii din liceu s-au păstrat, chiar şi după atâţia ani.

În prezent sunt cercetător în Computer Engineering la Delft University of Technology, Olanda.

Cătălin Ciobanu, promoţia 2001

Am început liceul în 1988, în plin communism, iar când am absolvit, lumea se schimbase enorm. Aşa că e destul de greu de făcut distincţie între ce au însemnat anii de liceu în sine versus schimbările care au avut loc în societatea românească în acei ani.

In anii 80, Liceul de Informatică reprezenta viitorul- calculatoare, ştiinţe, deschidere spre lume. Am intrat cu media 10 la liceu, după un examen foarte controversat pe plan naţional şi am fost repartizată în A, împreună cu alţi copii (la vremea aceea) foarte buni la învăţătură.

Lucrurile s-au schimbat cu timpul şi încet- încet am format un colectiv, consolidat mai ales de un spirit de revoltă foarte puternic care a facut viaţa profesorilor destul de dificilă, mai ales dupa 89, cand multe erau în schimbare sau reevaluate.

După absolvire, când am ajuns la facultate şi mai târziu, la New York, am început să văd anii de liceu altfel, cu rele şi cu bune. In acelaşi timp am ajuns să apreciez mai mult inteligenţa colegilor şi a profesorilor, spiritul critic, ambiţia, tendinţa spre perfecţionism, şi mai ales, intoleranţa pentru mediocritate şi pentru incompetenţă. Am auzit cu satisfacţie că elevii de la Info- acum Colegiul Moisil continuă să excelеze în multe domenii. Am admirat foşti colegi care s-au întors să lucreze la liceu şi au reuşit să schimbe multe din lucrurile pe care le criticam noi din bănci.

Sper ca Info să continue să prospere. Sper ca în curand să existe o societate de alumni, ca toţi elevii aceştia grozavi care trec pe acolo să poată contribui la continua dezvoltare a şcolii chiar dacă geografic sunt departe. Şi îi urez liceului şi tuturor celor legaţi de el- mulţi mulţi mulţi ani înainte.

Paula Zimbrean Anul absolvirii: 1992

Locul actual de munca: Universitatea Yale- Facultatea de Medicina, New Haven, CT, USA

Cu ocazia aniversării a 80 de ani de la înființare, aș vrea să-i urez colegiului nostru un călduros "La mulți ani!". Deși am terminat deja de aproape 3 ani studiile aici, încă mai folosesc pronumele "nostru", deoarece aici mi-am găsit primii mentori cu ale căror învățături am reușit să-mi trasez primele linii ale drumului vieții. Astfel, pot spune că o parte din "Grigore Moisil" va rămâne mereu cu mine, împreună cu restul amintirilor frumoase adunate de-a lungul celor patru ani de liceu. Aș vrea să le mulțumesc profesorilor mei cu această ocazie și să le urez la cât mai mulți ani de educare și formare a elevilor și îmi doresc ca și de acum înainte Colegiul Național de Informatică "Grigore Moisil" din Brașov să scoată absolvenți cel puțin la fel de inspirați și entuziasmați ca și mine și cei de până acum.

Ana-Maria Danciu Facultatea de Chimie și Inginerie Chimică, UBB Cluj-Napoca (promoţia 2012-2016)

Doresc să mulțumesc tuturor cadrelor didactice care m-au îndrumat pe parcursul celor patru ani de studii cu dorința de a menționa trei nume importante pentru mine ce au contribuit în formarea mea ca student și ca om.

Domnului profesor de matematică, Marian Ionescu, pentru grija purtată de-a lungul anilor și sprijinul acordat în a-mi implementa adânc această știință și în a mă ajuta să-mi formez o judecată coerentă bazată pe știință si logică. Orele de matematică au fost de-a dreptul memorabile și o adevarată plăcere, iar domnul profesor ...deși ne-a "hărțuit emoțional" la teste și s-a amuzat pe seama noastră ("toata lumea ghiozdanele pe bancă"), pentru mine a fost un adevărat îndrumător și prieten. Mulțumesc domnule profesor pentru știintă, pentru emoție, pentru râsete și pentru toate amintirile frumoase petrecute împreună.

Doamnei profesoare de română, Cristina Călin, care din păcate, ne-a fost alături doar în ultimul an, însă, care a reușit într-o perioadă atât de scurtă, atât prin implicarea sa profesională, cât și dăruirea ei emoțională să se apropie de noi și să transforme banalele și plictisitoarele ore de română de altădată, într-o întâlnire în care poezia, arta, buna dispoziție și interacțiunea primau. Mulțumesc, doamna profesoară, să știți că simpatia și încrederea dumneavoastră în mine s-a simțit și a fost întotdeauna reciprocă.

Domnului profesor de fizică, Dan Chirilă, un adevărat maestru al legilor fundamentale guvernatoare, atât ale materiei și energiei, cât și ale spațiului și timpului. Dar nu doar atât. Un templu al subtilităților fine combinate între știință, emoție și intuiție, un adevărat păstrător al secretelor universului. Domnul profesor a reușit cu ajutorul sufletului, dar și al minții sale, să-mi transmită știință, la nivel vibrațional și energetic și să-mi arate că, fizica teoretică, poate fi transmisă prin fizică experimentală, cu ajutorul unui "cuvânt" sau al unui gând, și că doar prin cea din urmă, anumite secrete pot fi transmise ucenicilor. Mulțumesc domnule profesor pentru susținere, pentru încredere și pentru prietenie.

În încheiere, doresc să transmit un mesaj de felicitare și încurajare tuturor elevilor, să le urez putere de studiu, răbdare și rezultate excepționale. Numai prin educația spiritului poti educa mintea și avansa în cunoaștere.

Samir Maani, Promoția 2011, absolvent al Facultăţii de Medicină "Carol Davila", București.

Am fost elevă a Colegiul Naţional de Informatică în promoţia 2005, în clasa coordonată de doamna dirigintă Manuela Coconea. Sub ghidarea dânsei am descoperit pasiunea pentru informatică, având ocazia să particip la concursuri de informatică la nivel naţional şi cu echipa liceului ACSL, SUA.

După absolvirea liceului mi-am continuat studiile în informatică, am obţinut un doctorat în Procesarea Limbajului Natural şi în prezent lucrez ca Data Scientist în Sydney. Liceul a fost o parte importantă din viaţa mea, de unde am rămas cu multe amintiri plăcute despre colegi şi profesori.

Silvia Necsulescu

Aproape 18. Cam atâţia ani au trecut de când m-am decis să "fac ceva de viitor" şi să "dau la informatică". Fără vreo pasiune anume pentru profilul real, a trebuit să muncesc destul de mult încât să ţin ritmul cu nivelul de M1. Am dat BAC ul la filozofie, în timp ce colegii mei exersau săritura de pe loc şi sprintul(50 de metri?), iar prin clasa a XI a am luat locul 1 la Concursul de Limba şi Literatura Română, adică la olimpiadă, calificându-mă la etapa naţională. Nimic "real" în asta.

Îmi amintesc zecile de pagini de ecuaţii, matrici, şiruri, de orele de fizică savuroase, de accentul profesoarei de franceză (Doamne, ce bine i se potrivea!), well...alea da, vremuri.. dar după cum spunea Marquez, că viaţa nu e ceea ce trăieşti, ci ceea ce povesteşti, lumea de atunci, privită cu ochii de acum, şi-a avut farmecul ei. Cele mai bune lecturi, cele mai interesante descoperiri, discuţii, nelinişti au început atunci, acolo. Ce fac, unde vreau să ajung, de ce am nevoie ca să fiu fericit au fost întrebări ce au venit după. In anii aceia am crezut că am răspuns sau că există cel puţin o soluţie sau explicaţie pentru orice. Am luat cu mine oriunde am mers tot ceea ce aflasem, descoperisem şi aveam să transform mai departe. Puţin mai "real"(ist). Mulţi ani, măcar la fel de "glorioşi", Info!

Alexandru Fîntîneru

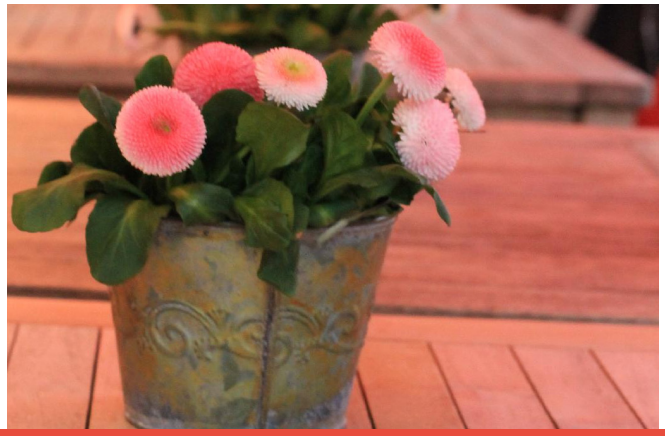

Balul Bobocilor 2018

Balul Bobocilor poate fi descris în trei cuvinte: entuziasm, distracție, tinerețe. Asta am vrut și noi, clasa a XI-a D, organizatorii acestui eveniment, să transmitem atât prin tema lui, cât și prin modul de abordare.

Încă din clasa a IX-a, de când ne-am aflat în postura de boboci, am fost foarte hotărâți ca atunci când ne va veni rândul să organizăm această petrecere, să ne unim și să dăm tot ce e mai bun ca să câștigăm concursul între clasele de a XI-a.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să căutăm sponsori și locație. Pentru mulți dintre noi, a fost prima ocazie de a discuta cu manageri și de a avea șansa de a încerca, prin diferite mijloace, să le demonstrăm acestora că acest eveniment merită ajutorul lor. Astfel, am reușit să schițăm, în câteva săptămâni, un „plan al balului" pe care mai apoi l-am prezentat, în ziua cea mare, la concursul între clase. Considerăm că cel mai mare avantaj al nostru l-a reprezentat tema, una foarte potrivită pentru acest gen de eveniment, veselă și tinerească, fiind convinși că îi va încânta pe boboci și nu numai.

După câștigarea concursului, au început pregătirile intense pentru a pune la punct evenimentul până în cele mai mici detalii, cum am știut noi mai bine. Astfel, ne-am repartizat atribuțiile pentru a ne fi mai ușor, de la crearea modelului de invitație și până la antrenarea perechilor de boboci participante la concursul de Miss&Mister.
Tema balului a fost „Glow in the dark", prin care bobocii și-au putut arăta imaginația prin crearea unei vestimentații cât mai potrivite pentru ea.

Titlul de Miss&Mister Boboc 2018 le-a revenit reprezentanților clasei a IX-a A, Obreja Naomi și Buda Robert, care ne-au impresionat cu nonconformismul și curajul de care au dat dovadă, dar și cu perspicacitatea lor.
Nici ceilalți boboci participanți nu au rămas nerecompensați. Titlul de Miss&Mister Originalitate le-a revenit Alexandrei Mesaroș și lui Cătălin Cîrje din clasa a IX-a E, titlul de Miss&Mister Popularitate reprezentanților clasei a IX-a B, Stinghe Mara și Nistor Andrei, premiul pentru Miss&Mister Eleganță celor din IX C, Andone Anastasia și Petre Alex, iar titlul de Miss&Mister Glow a fost acordat reprezentanților clasei a IX-a D, Albota Cosmina și Badea Vlad.

Concursul a fost jurizat de către doamnele profesoare Ancuța Ramona, Constantin Mădălina, Schiller Monica, Iancău Raluca și Olteanu Irena, dar și de către doamna director Popa Milena, cărora dorim să le mulțumim pentru prezență și implicare.
De asemenea, dorim să îi mulțumim în mod special doamnei diriginte, Raluca Iancău, pentru sprijinul pe care ni l-a oferit la fiecare pas în organizarea acestui eveniment. Cu toții am devenit mai responsabili și am realizat câtă muncă și dăruire se află în spatele oricărei astfel de petreceri, cu scopul de a ieși totul bine.

Articol realizat de Florescu Medeea și Ciurea Larisa, clasa a XI-a D

Miss si Mister Boboc Moisil 2018

Miss si Mister Boboc Moisil 2018... Wow. Sincer spunându-vă, nu ne-am așteptat să câștigăm și poate asta ne-a și salvat. Am stat noi zile întregi gândindu-ne ce talent să demonstrăm, exersând dimineața în parc printr-un dans stângaci, doar ca mai apoi să renunțăm, să o luăm de la început și să ne mirăm cum de am fost aleși pentru asta. Dar când a început proba de dans și ne-am dezlănțuit, fără să ne gândim la cei din jurul nostru și dupăce am surprins juriul cu "afinitatea" noastră față de teatru, acel timp petrecut repetând, marcat de presentimentul nereușitei ipotetice, parcă nici nu a existat.

Recunoaștem cu toții că a fost frustrant și clar am greșit la anumite probe. Concluzia este că, da, este și nevoie de muncă.

Însă, toate acestea nu mai contează acum. Experiența este de neuitat și suntem foarte bucuroși că i-am avut alături pe colegii noștri din clasa a 9a A, susţinuţi de doamna dirigintă Stoica Cătălina.

Baftă anul viitor, bobocei!

Obreja Naomi şi Buda Robert

Clasa a IX-a A

INTERVIU CU PARTICIPANȚII LA CONCURSUL MISS&MISTER BOBOC

Clasa a IX a A-Obreja Naomi Patricia și Buda Robert Ioan

Reporter: A fost o alegere bună să vă reprezentați clasa la concursul de Miss&Mister?
Naomi: Da . Colegii noștri sunt mândri de mine și de Robert pentru că am câștigat Miss&Mister Boboc 2018.
Reporter: Care credeți că a fost punctul vostru forte în concurs?
Robert : Dansul, am dansat foarte bine în comparație cu adversarii noștri.
Naomi: Proba de talente, deoarece consider că ne-am descurcat și sceneta a ieșit foarte bine.
Reporter: Cum vi s-a părut experiența concursului?
Naomi: Interesantă și complicată în același timp.
Reporter: Ce ați avut de învățat din această experiență ?
Naomi: Că atunci când iți dorești ceva, ar trebui să dai tot ce e mai bun și să te pregatești intens.
Reporter: Dacă ați putea, ați repeta-o?
Robert: Da, pentru că a fost o experiență frumoasă.
Reporter: Ce probă v-a pus în dificultate?
Robert: Proba de perspicacitate, fiindcă nu suntem niște persoane spontane și nu am reușit să răspundem la întrebări atât de repede.
Reporter: La ce vă gândeați înainte de aflarea rezultatelor?
Naomi: Că nu o să obținem primul loc.
Reporter: Cum v-ați pregătit pentru concurs?
Robert: Am repetat în fiecare dimineață în parc și câteodată chiar și seara, ca să fim cât mai pregătiți.
Reporter: Ce ați simțit în momentul în care ați câștigat?
Naomi: Am fost cuprinsă de o emoție puternică și am fost foarte fericită.
Reporter: Cum vă simțiți în postura de Miss&Mister boboc?
Naomi: Câștigul nu reprezintă o schimbare pentru noi.
Robert: Exact, ne simțim la fel, doar mai motivați si ambiționați.

Clasa a IX-a C- Andone Anastasia Ana Maria și Petre Mihai Alexandru

Reporter: A fost o alegere bună să vă reprezentați clasa la concursul de Miss&Mister?
Alex: Da, deoarece cred că am fost cei mai potriviți pentru participarea la acest concurs.
Anastasia: Da, a fost o alegere foarte bună. M-am oferit eu și l-am ales pe Alex, deoarece am considerat că are calitățile unui bun Mister Boboc.
Reporter: Care credeți că a fost punctul vostru forte în concurs?
Alex: Vestimentația, cu siguranță.
Anastasia: Tot vestimentația, deoarece am fost unici și nonconformiști și am respectat tema balului.
Reporter: Cum vi s-a părut experiența concursului?

Alex: Minunată.
Anastasia: O experiență de neuitat.
Reporter: Ce ați avut de învățat din această experiență?
Alex: Să vorbim la microfon, să cooperăm.
Anastasia: Să lucrăm împreună.
Reporter: Daca ați putea, ați repeta-o?
Alex: Cu siguranță.
Anastasia: Da.
Reporter: Ce probă v-a pus în dificultate?
Alex: Proba de talente, pentru că ne considerăm netalentați.
Anastasia: Aceeași probă, deoarece am avut o mulțime de idei, dar n-am reușit să o punem pe niciuna în practică.

Reporter: La ce vă gândeați înainte de aflarea rezultatelor?
Alex: Că o să câștigăm, bineînțeles. Am fost extrem de siguri pe noi.
Reporter: Ce părere aveți despre organizarea Balului Bobocilor 2018?
Alex: A fost foarte bine organizat.
Anastasia: Totul a decurs foarte bine, toți participanții s-au distrat, muzica a fost bună.

Clasa a IX-a E- Mesaroș Alexandra și Cîrje Cătălin

Reporter: A fost o alegere bună să vă reprezentați clasa la concursul de Miss&Mister?
Cosmina: Da.
Vlad: Da, a fost o alegere bună, ne-am distrat.
Reporter: Care credeți că a fost punctul vostru forte în concurs?
Vlad: Proba de talente, la care am citit un monolog motivațional.
Reporter: Cum vi s-a părut experiența concursului?
Cosmina: Frumoasă, a fost mai ușor decât mă așteptam.
Reporter: Ce ați avut de învățat din această experiență ?
Vlad: Că trebuie să trăim momentul și să trecem peste emoții, indiferent de rezultat.
Reporter: Daca ați putea, ați repeta-o?
Cosmina: Da, deoarece e un moment unic în viața de licean.
Reporter: Ce probă v-a pus în dificultate?
Vlad: Proba de dans, clar.
Cosmina: Sunt de acord cu Vlad, nu suntem cei mai talentați la dans și astfel a fost greu pentru noi să ne adaptăm.
Reporter: La ce vă gândeați înainte de aflarea rezultatelor?
Cosmina: Credeam că vom lua doar o diploma de participare.
Vlad: Nu prea aveam încredere în ceea ce fă-

cusem la probe și știam că nu vom lua primul loc.
Reporter: Ce părere aveți despre organizarea Balului Bobocilor 2018?
Vlad: Organizatorii chiar au muncit pentru a pune la punct toate detaliile și s-a putut observa că și-au dat silința.
Cosmina: A fost foarte bine organizat.

Clasa a IX-a B- Stinghe Mara Elisabeta și Nistor Andrei

Reporter: A fost o alegere bună să vă reprezentați clasa la concursul de Miss&Mister?
Andrei: Da, deoarece credem că am facut o impresie bună.
Reporter: Care credeți că a fost punctul vostru forte în concurs?
Mara: Proba de dans, deoarece chiar considerăm că ne-am descurcat foarte bine.
Reporter: Cum vi s-a părut experiența concursului?
Andrei: Ni s-a părut interesant.
Reporter: Ce ați avut de învățat din această experiență ?
Mara: Să ne pregătim mai intens pentru astfel de concursuri.
Reporter: Dacă ați putea, ați repeta-o?
Andrei: Cu siguranță că da.
Reporter: Ce probă v-a pus în dificultate?
Andrei: Proba de talente, deoarece am uitat coregrafia și am fost nevoiți să improvizăm.
Reporter: La ce vă gândeați înainte de aflarea rezultatelor?
Mara: Că vom lua ultimul loc. Nu am avut încredere în noi.
Reporter: Ce părere aveți despre organizarea Balului Bobocilor 2018?
Andrei: A fost foarte bună. Mie mi-a placut foarte tare, cei din a XI-a D ne-au fost alături și ne-au răspuns la toate întrebările pe care noi le aveam.

Decalogul bobocului moisilist

1) Te poți pierde în absolut orice școală.

2)Există teme pe care nici nu știai că le ai.

3) Poți să scrii 150 cuvinte/minut când ai uitat să-ți faci o temă !

4) O temă terminată seara = cu o jumătate de oră mai mult somn dimineața .

5)Unele teste se fac la comun.

6)N-ai tema ? Mereu există un coleg care „te rezolvă ”(P.S. Nu da teme pe gratis.

7)Ia-ți (toate) caietele de mate cu tine , chiar si cele terminate (nu știi niciodată cand o sa ai nevoie de ele).

8)Dacă ai scris tema in pauză așa de urât încât nici tu, nici „ profa’ ” nu înțelege un cuvânt, atunci te-ai scos.

9)Dacă ai uitat să citești o carte nu e o problemă ! Există tone de referate si rezumate pe net (P.S. Mai bine citești cartea ... rezumatele acelea nu spun toate detaliile.)

10)Învață, când știi ca n-ai notă.

Hârlea Ana, IX E

Liceul. Am mai urcat o treaptă către progresul meu în viață. O treaptă importantă, unde,timp de patru ani voi încerca să obțin cât mai multe rezultate pozitive, pentru că în creierul meu este încă destul loc pentru noi bagaje informaționale.
Ce părea o pagină albă la început, încet-încet s-a colorat, conturându-se treptat o adevărată echipă formată din profesori și colegi. Trăsăturile camarazilor, șterse la început, au ieșit acum la lumină. Înalți sau scunzi, exuberanți sau mai retrași, comici sau serioși, pot spune că suntem un grup unit. Iar profesorii, indiferent de materia predată, de puterea timbrului vocal sau de metoda de convingere, se asigură că asimilăm materialul didactic, parcă văzând prin căpșoarele noastre dacă știm sau nu ceva.
Chiar daca afară plouă, ninge sau e caniculă, atmosfera din clasă mereu este plăcută, iar unele note mai mici nu îi știrbesc prea mult farmecul. Am mai auzit acest lucru, și recunosc, anii de liceu sunt cei mai frumoși ani.

Stolniceanu Denisa, IX A

Viața de boboc este, cu siguranță, una care mi-a depășit total așteptările. Recunosc că înainte de începerea liceului, frica și anxietatea de a nu mă putea acomoda mă copleșeau și mă făceau să îmi doresc faptul că începerea liceului să nu aibă loc prea curând. Însă, mă bucur că m-am înșelat și că aici am dat de un colectiv deosebit, cu oameni minunați și deschiși la minte.
Până acum, experiența mea ca și boboc m-a făcut să îmi doresc ca anii de liceu să nu se încheie niciodată, chiar dacă drumul meu ca și licean abia a început. Sunt extrem de recunoscătoare că am ocazia să fac parte dintr-un colectiv primitor, în care am multe de învățat, atât de la profesori, cât și de la toți tinerii pe care îi cunosc.

Prof. Madalina Constantin

Până acum am avut doar experiențe plăcute, fiind boboc la Moisil.
Încă din prima zi de școală, un moment foarte emoționant, am fost primiți cu căldură de către doamna diriginte. Un lucru care ne-a ajutat să ne cunoaștem unul pe altul a fost excursia cu clasa în Zărnești din sâmbăta primei săptămâni de școală sau excursia de la Hunedoara, unde ne-am distrat pe cinste, am comunicat si am trăit clipe de neuitat.Cu toate că anul acesta orele nu au loc la liceul propriu-zis, acest lucru nu a contat, deoarece nu spațiul contează, ci colectivul și atmosfera, care la liceul nostru sunt minunate. Sper ca nimic să nu se schimbe și să rămânem o clasă la fel de unită.

Andra Puchianu, IX A

Consider că perioada petrecută cu colegii mei a fost minunată și plină de bucurii, deoarece am avut oportunități extraordinare de socializare, petreceri și diferite evenimente. Ne-am acomodat ușor cu profesorii acestui liceu și apreciem munca depusă de fiecare în educarea noastră. Încă din prima zi de școală am avut experiențe plăcute, profund apreciate de toți elevii și sunt sigur că vom avea în continuare experiențe la fel de plăcute.

Andreea Drăgan, IX A

În comparație cu anii trecuți, clasa a 9-a nu este atât de diferită. Singurele schimbări sunt așteptările profesorilor și noile lucruri învățate alături de colegi.

Voicu Alexia, IX A

Pot spune că cea mai frumoasă zi de până acum a fost ziua așa-zisului „botez" realizat de „nașii" noștri, elevii din clasa a X-a A, care din fericire ne-au oferit un botez cu activități interesante, astfel distrându-ne.
După cele câteva luni de boboc, pot spune faptul că atât profesorii, cât și colectivul elevilor din liceu sunt niște oameni minunați. Sunt mândru ca i-am putut cunoaște mai bine și că am putut interacționa cu ei.

Ovreiu David, IX A

Sentimentul de boboc este unic, deoarece doar o dată în viață trăim această perioadă. Așadar, cred ca trebuie să ne bucurăm cât mai mult de aceasta fază a vieții și nu numai, liceul reprezentând una din cele mai frumoase experiențe pe care le vom avea.

Măndoiu Vlad, IX A

Viața de boboc nu-i așa ușoară precum pare. Este un nou capitol al vieții, unde, doar noi suntem responsabili de ceea ce facem și cu cine alegem să ne petrecem cei mai importanți patru ani din viața noastră.
Am auzit zeci de păreri, de la prieteni care deja trecuseră prin acest an, în liceul renumit din Brașov. Însă, nu mă așteptam sa fie chiar așa în legătură cu acomodarea cu noii colegi, cu noua dirigintă, dar în special cu noii profesori.
În prima zi de școală, la deschidere, eram foarte emoționată, puțin speriată, dar și nerăbdătoare de a-mi cunoaște noii colegi. Cu toții eram destul de derutați, deoarece ne-a luat câteva minute până să ne găsim clasa și să dăm ochi cu persoanele alături de care ne vom petrece următorii ani. Peste puțin timp, am privit o doamnă foarte drăguță și stilată care a venit în fața noastră, s-a prezentat și am înțeles că ea ne va fi dirigintă, dar și o a doua mamă. Din prima zi ne-a anunțat că în acel week-end vom face o excursie în Zărnești pentru a ne cunoaște și chiar așa a fost. În acea călătorie cu trenul am început să facem cunoștință și să vedem dacă eram compatibili unul cu altul și ce subiecte comune aveam fiecare. „Teach" a reușit să ne apropie și am făcut multe jocuri distractive în echipe, iar seara ne-am întors acasă fericiți si obosiți, însă cu multe amintiri din prima noastră excursie.
Zilele treceau, iar noi am început să ne apropiem din ce în ce mai mult, apoi a venit balul bobocilor, care a fost o experiență de neuitat. Am fost cea mai unita clasă și le-am făcut galerie lui Robert și lui Naomi, aceștia câștigând primul loc și făcându-ne mândri că suntem în clasa a IX-a A. Mai pe seară, ne-am distrat și am dansat până când simțeam că ne cedează picioarele.
Sper ca acestea sa fie doar câteva din amintirile din noul nostru capitol și să ne apropiem tot mai mult pentru a deveni cu adevărat o mare și unită familie.

Anghel Raluca, IX A

La începutul anului totul a fost extraordinar, cu mult peste așteptările mele. Diriginta noastră nea primit cu brațele deschise și am simțit că va fi un an bun. Încă din prima luna m-am apropiat de colegi datorită excursiilor și, în mare parte, datorită felului lor de a fi, mereu înțelegători și în stare să te facă mereu să te simți mai bine. Profesorii, la rândul lor, m-am făcut să mă simt ca acasă, chiar dacă suntem la o altă școală.
Datorită colectivului și al profesorilor din acest liceu, presimt că cei patru ani ce urmează vor fi, într-adevăr, unii de neuitat.

Crihan Viviana, IX A

Nerealizând rapiditatea cu care anii copilariei trec pe lângă noi, uneori pierdem noțiunea timpului și ne punem întrebarea:"când am ajuns aici?"
Ca pentru orice persoană, primul an de liceu reprezintă un moment important care ne marchează cu amintiri pentru tot restul vieții.
Aflându-mă în clasa a 9 a, știam că lucrurile aveau să se schimbe complet. Începând cu această etapă a liceului, consider că de aici începe evoluția semnificativă a adolescentului. Aici se creează experiențe noi, sentimente puternice şi legături pe viaţă.
În primele saptămâni de liceu aș putea spune că începem sa ne cunoaștem colectivul și să formăm grupuri bazate pe diferite preferințe sau subiecte comune.
În ceea ce privește profesorii, pot susține din propria experiență că un elev cu note de 9 și 10 în clasele 5-8 poate ajunge să fie recunoscător pentru un 8,7 sau chiar 6, căci materia devine mult mai complexă, iar profesorii sunt mult mai detașați și exigenți față de cei cu care obișnuiam să ne petrecem anii de școală gimnazială, dar cu mult efort, poți ajunge să fii un elev apreciat.
Ca urmare, sunt multe aspecte bune în viața de boboc,care iți ofera încredere în sine și independență,dar pot fi și aspecte mai putin plăcute, însă depinde de modul în care dorești să vezi situația.

Ilie Denisa, IX A

Clasa noastră o are ca dirigintă pe doamna profesoară Bulbuc Mariana, dorința dumneaei fiind ca noi să fim o clasă de elevi exceptionali. Colegii sunt buni la invățătură, au simțul umorului și știu să se distreze. Cu ei m-am acomodat foarte repede si am legat o mulțime de prietenii noi. „Nașii " din clasa a X-a E au fost foarte călduroși , făcându-ne o primă părere despre liceu, elevi, profesori. Cu ajutorul lor am știut ce așteptări ar trebui să am înaintea începerii anului școlar. În concluzie, viața de boboc este foarte interesantă, fiind diferită de cea din scoala generală.

Filip Andrei, IX E

Primul episod semnificativ din acest an școlar a fost „botezul ", un fel de inițiere pe care cei din clasa a X-a o fac pentru boboci. Apoi a urmat prima excursie cu noii colegi, trei zile în Timișoara. Am avut ocazia să ne cunoaștem mai bine și să creăm amintiri pe care nu le vom uita, am vizitat locuri noi și ne-am distrat împreună. Imediat după această excursie a urmat balul bobocilor, o altă experiență semnificativă din viața unui licean. Am cantat și am dansat câteva ore bune, am urmărit concursul de „Miss și Mister " și ne-am susținut colegii care au participat, prin purtarea culorii ce a fost desemnată clasei noastre. Pe lângă distracție, experiența de licean de până acum a arătat că lucrurile nu mai funcționează ca în gimnaziu, că materia este mai multă si mai grea și că notele mari se obțin cu mult efort.

Muntean Alexia, IX E

Clasa a XI-a este începutul unei noi vieți sau al unui nou joc: personaje noi, teren de joc nou, abilități noi, în doar câteva cuvinte, totul este nou.

Pentru mine, să experimentezi, să încerci ceva diferit, înseamna să înveți, înseamnă să-ți asumi niște riscuri, dar se știe că fără să riști n-ai cum să câștigi. Iar eu mă pot declara un câștigător. Am cunoscut multă lume extraordinară care mă surprinde în fiecare zi, o lume cu care îmi place să mă întâlnesc cel puțin cinci zile din șapte, căci ei sunt cei care oferă o altă perspectivă școlii. Datorită acestor oameni, șase sau șapte ore de curs nu mai sună atât de complicat.

Școala a început de doar un semestru. Doamna dirigintă deja a organizat două excursii memorabile care îmi vor rămâne întipărite in memorie foarte mult timp. De când sunt la liceu, am primit o denumire nouă: de boboc.Toți am primit această denumire și ar trebui să ne simțim ca niște frați întru "bobocie".

De ce spun că începutul liceului este ca o nouă viață ? În prima lună de școală am participat la „Botez ",o activitate cu rolul de a ne iniția în clasa a IX-a, în ciclul liceal. A fost o zi interesantă, plină de nebunii și întamplări amuzante.

Colegii mai mari sunt ca niște frați mai mari, iar ei își iau rolul în serios și se comport cu noi precum cu niște frățiori mai mici, incluzând atât faptele bune, cât și unele șicane. Iar dacă spunem că frații sunt asemenea colegilor și invers, pute spune că profesorii sunt asemenea părinților. Grijulii, îngăduitori, dar totodată știu când să ne „pedepsească".

În concluzie, putem spune că școala e a doua noastra familie.

Iosub Alexandru, IX E

Colegii mei sunt comunicativi și dornici de a se împrieteni și cu alți elevi din alte clase de a noua. Mediul școlar este unit, iar copii din toate clasele se întâlnesc în pauze pe coridoarele reci, dar mereu încălzite de zâmbete și emoții. În concluzie, impresia mea din postura de boboc este una care reflectă respect, dar și curiozitate pentru ceea ce ne așteptă în următorii ani ai liceului.

Radu Vlad, IX E

Experiența mea de boboc „moisilist”

Experiența mea de boboc nu este deloc așa cum m-aș fi așteptat să fie. Am crezut că voi veni să stau într-o bancă veche 6 ore din zi (când aș fi putut face orice altceva), stând să ascult nenumărați profesori, cu ochii întredeschiși, mai să adorm acolo pe scaun.
Însă m-am înșelat.

Așa cum ați aflat și voi, de fapt am venit să-mi cunosc o a doua familie. Încă din primele ore în care mi-am cunoscut colegii, deja zâmbeam și râdeam, înțelegându-mă cu o ușurință surprinzătoare cu viitorii mei prieteni. Am fost în excursie cu clasa din prima săptămână, în Zărnești - Între Prăpăstii, o zonă pitorească, de unde este originară doamna noastră dirigintă, Cătălina Stoica – alias Teach. Am cunoscut unii din foștii și actualii săi elevi, am fost provocați de jocuri și activități în echipă, și ușor-ușor am început să prindem curaj.

Team building-ul reprezintă unealta eficientă de cunoaștere a oamenilor și de a lega prietenii prin intermediul jocurilor care se bazează pe munca în echipă. Micile jocuri în care toată lumea era doritoare să participe și conversațiile din ce în ce mai destinse, au făcut ca această excursie să fie un succes. Încrederea reciprocă s-a clădit cu fiecare schimb de zâmbete, dându-ne astfel aripile pentru înălțarea spre o experiență de liceu plină de amintiri frumoase.

Mi-am dat seama că am venit să îmi lărgesc orizonturile către noi oameni și noi experiențe. Asta e provocator, dar la ore nu e ușor, recunosc. Îmi mai vine să mă trag de păr la teste sau să îmi iau geanta și să plec, atunci când știu că urmează să fiu ascultată.

Dar e ceva frumos și unic, clasa a 9 a te pune pe calea schimbării proprii, o cale spre maturizare, însă împreună cu colegii mei și doamna dirigintă sunt sigură că totul va fi mai ușor.

După cum spunea și Nicolae Iorga : “ Școala trebuie să te învețe a fi propriul tău dascăl, cel mai bun și cel mai aspru!”

Țupu Georgiana, IX A

Activităţi şi concursuri

Simpozionul naţional „Chimia – prieten sau duşman?!”

Ediția a XII-a, 12 mai 2018

Universitatea din Bucureşti, Societatea de Chimie din România

- Premiul I-liceu, Giroveanu Radu, Grăsune Alexandru, clasa XI D
- Mențiune-liceu, Onescu Iancu, Preda Patricia, clasa XI D
- Premiul II-gimnaziu, Tătar Octavia, Zorca Matei, clasa VII A

Prof. îndrumător: Prof. dr. Manuela Zorca

„Un savant în laboratorul său nu este doar un tehnician; este şi un copil pus în faţa unor fenomene naturale, care îl impresionează ca o poveste cu zâne” – Marie Curie

Ca în cazul oricărui elev de clasa a 11-a la profil matematică - informatică, chimia nu s-a numărat printre pasiunile mele.

La început nu am reuşit să îi găsesc nici utilitate şi nici sens, însă totul s-a schimbat odată cu participarea la simpozionul „Chimia – Prieten sau Duşman?!”. Cu această ocazie am descoperit ce se află în spatele unor formule lungi, greu de citit şi de înţeles, şi anume, ceea ce aş descrie printr-un singur cuvânt, viaţă.

Odată cu lucrarea „Melasa din sfeclă de zahăr” am descoperit şi numeroasele ei utilizări, precum: componentă în loţiuni şi creme, principal ingredient al tutunului îndulcit, bun chiar şi pentru ademenirea crapului.

Acest simpozion reprezintă o foarte bună oportunitate pentru noi, elevii, deoarece ne oferă ocazia de ne pune în practică cunoştinţele dobândite la chimie şi de a ne autodepăşi.

A fost mai mult decât simpla amestecare a câtorva substanţe, a trebuit să colectăm informaţii şi date din diverse reacţii, să le punem pe toate cap la cap şi să tragem concluzii relevante. Pe lângă toate acestea, tot studiul nostru a trebuit organizat pentru a putea fi prezentat şi uşor înţeles, atât de către juriu, cât şi de alţi elevi: „Reacţii în medii gelificate”.

Consider că toate aceste experienţe ne-au ajutat să ne dezvoltăm logica, abilitatea de a lucra în echipă şi cunoştinţele în chimie.

Preda Patricia, XII D

Grăsune Alexandru, XII D

Binary Racing Team

În urma proiectului InfoCarRace – Fondul Științescu 18 elevi ai liceului au format echipa Binary Racing. Ceea ce își propune această echipă este realizarea unui monopost electric de la zero, eligibil pentru participarea la competiția internațională IET Formula 24. Tinerii au început prin aprofundarea cunoștințelor pe care le-au dobândit în ediția anterioară, prin a documenta fiecare soluție tehnică pe care o găseau a fii potrivită pentru noul monopost. Pentru validarea soluțiilor găsite au apelat la ajutorul conf.dr.ing Comșit Mihai și a echipei Universității Transilvania, BlueStreamline. Împreună au organizat săptămânal ședințe tehnice în care să se poată discuta problemele întampinate.

Odată cu rezolvarea problemelor, elevii au început să întocmească liste de achiziții cu piesele necsare realizării monopostului și au început proiectarea mașinii în softul Solid Edge.

Pentru a se asigura că șasiul proiectat se incadrează în regulile impuse de competiție au relizat un prototip de șasiu din țevi de ppr după care au realizat desene de execuție si au dat șasiul la sudat, au comandat restul de piese necesare și s-au apucat de treabă.

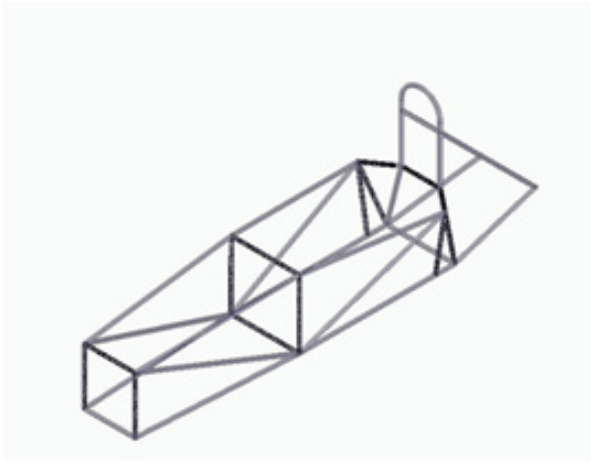

Prima Variantă de şasiu

Realizarea prototipului din ţevi ppr

Echipa își împărtășește cunoștințele acumulate cu cei din clasele mai mici pentru a continua proiectul și în anii următori.

Ca în anul trecut echipa nu ar fi reușit fără ajutorul profesorilor din liceu: Șerban Manuela, Nițulescu Laura si Schiller Monica, a suportului tehnic al echipei BlueStreamline coordonată de conf. Dr. Ing Comșiț Mihai si suportul financiar si logistic oferit de Siemens Industry Software si Fundația Comunitară
– Fondul Științescu. Vă mulțumim.

În cadrul echipei Binary Racing am fost în departamentul de proiectare mecania, m-ai concret, am proiectat caroseria și șasiul, am facut simulări de impact pentru a testa rezistența, am învățat despre aerodinamică si cum să folosesc programe de CFD(Computer Fluid Dynamics), cum curge aerul pe suprafețe. Pentru a îi încuraja pe cei mici am decis să predau cursul de proiectare CAD (Computer Aided Design), a fost o experiență nouă din care am avut și eu multe de învățat.
– Pușcașu Alexandru , lider al departamentului ”șasiu și caroserie”

Am ales să fac parte din acest proiect cu speranța de a îmi extinde orizonturile și de a îmi mări cunoștințele, fapt ce s-a și întâmplat. Nu a fost ușor, dar a meritat. Am avut ocazia de a folosi lucruri pe care le cunoșteam deja și am avut o oportunitate nouă: de a asimila informații necunoscute de mine până atunci și toate acestea sub îndrumarea multor oameni pasionați de ceea ce fac.
- Adrian Pop, membru al departamentelor electric si electronică

Acest proiect mi-a oferit oportunitatea de a vedea ce se întâmplă în lumea mașinilor de curse, am putut observa totul de la concept până la realitate. Să realizezi o astfel de mașină, chiar și la nivel de început, nu este deloc o sarcină ușoară. A trebuit să modificăm și să ajustăm soluțiile de nenumărate ori pentru a obține un vehicul viabil. Eu m-am ocupat de sistemul de direcție, unde fiecare unghi determină dacă mașina va putea efectua virajul sau va ieși de pe pistă. Pe parcurs am reușit sa deprind conceptele de baza din spatele mecanismelor de viraj și să îmi dezvolt abilitatea de a lucra în echipă și individual.
- Alexandru Grasune, Lider departament direcție

Varianta finală de șasiu

Binary Racing a fost proiectul care m-a făcut să înțeleg de câtă muncă e nevoie pentru a coordona o echipă si pentru a realiza o mașină, indiferent de mărime, cum a fost și monopostul nostru. Cunoștințele nu sunt de ajuns într-o lume ca aceasta. A fost nevoie de multă pasiune și dedicare pentru a realiza ceea ce ne-am propus. Am învățat să proiectăm, să facem desene de execuție, să contactăm oameni și firme din mediul afacerilor. Dar mai mult de atât am învățat să lucrăm și să comunicăm asemenea unei echipe.

Preda Patricia, Liderul echipei

Informatica, pasul tău spre lumea Mecatronicii - InfoTRON

Colegiul Național de Informatică "Grigore Moisil" Brașov, în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean Brașov și Universitatea Transilvania din Brașov - prin Facultatea de Design de Produs și Mediu, cu implicarea și susținerea companiilor Miele Brașov, respectiv Siemens Industry Software derulează proiectul educativ InfoTRON, ce promovează MECATRONICA (MECAnica + elecTRONica + informatICA) în rândul elevilor din clasele 5 – 12 prin intermediul unor cursuri și competiții, cu accent pe îmbinarea dintre competențele tehnice și cele comportamentale necesare în viitor (muncă în echipă, creativitate, inovație etc.).

Pe parcursul acestei perioadei 20.11.2018 – 01.02.2019, pentru cei peste 400 de elevi înscriși, vor fi organizate cursuri extra curriculare, în vederea aplicării informaticii în conceperea, proiectarea, realizarea și implementarea sistemelor mecatronice – elemente de bază ale realității actuale ce deschid drumul către lumea de mâine.

Proiectul „Informatica, pasul tău spre lumea Mecatronicii – InfoTRON" se desfășoară în mai multe etape. Prima etapă este reprezentată de livrarea sesiunilor săptămânale de instruire de către cadrele didactice ale Facultății de Design de Produs și Mediu din Universitatea Transilvania din Brașov, împreună cu studenții programului de studii Mecatronică și membrii Clubului de Creativitate Studențească CreaTRON.

Instruirile s-au făcut cu kit-uri specializate, ce au la bază sisteme de dezvoltare cu microcontroller-e de tip Arduino și componente ce permit realizarea de aplicații cu grad de complexitate progresiv.

Suportul material al acestei acțiuni este asigurat de către companiile partenere ale acestui proiect.

Etapa următoare presupune proiectarea, realizarea și implementarea proiectelor de sisteme mecatronice de către elevi.
În etapa finală, în cadrul competițiilor, cei mai buni elevi, coordonați de studenți, se vor întrece pentru a-și pune în valoare atât creativitatea, cât și experiența acumulată în cadrul instruirilor.

Festivitatea de premiere a câștigătorilor, din data de 1 februarie 2019, va marca și aniversarea a 80 de ani de la înființarea Colegiului Național de Informatică „Grigore Moisil" din Brașov.

Evenimentul va avea loc la Aula Universității Transilvania din Brașov.

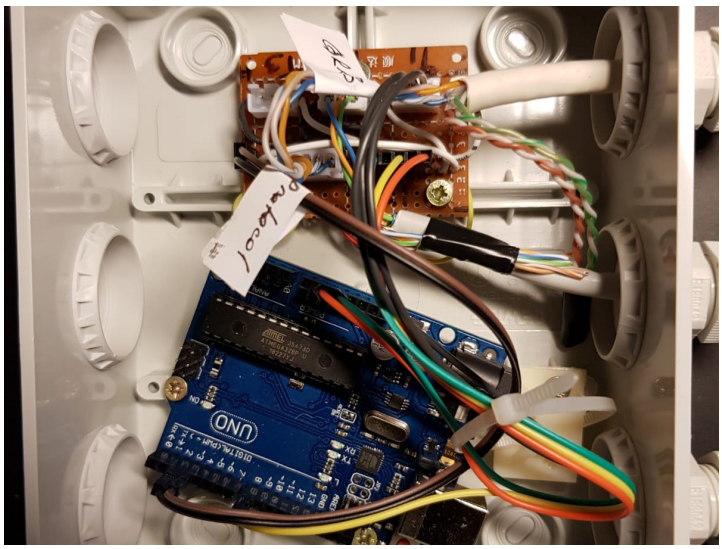

1.Care au fost aşteptările voastre de la programul proiect propus de compania Miele?

Noi ne aşteptam să învăţăm mai multe despre partea de hard a unui sistem mecatronic, din moment ce la şcoală învăţăm mai mult partea de programare efectivă. Am fost plăcut surprinşi de informaţiile acumulate în cadrul programului.
Moga Tudor, Benchea Paul, XI C

Aşteptările noastre au fost de a înţelege principiile Mecatronicii şi utilizarea acestora în viaţa de zi cu zi.
Stănculescu Daniel, Horvat Andreas, XIC

De la începutul proiectului ne aşteptam să descoperim lucruri noi şi să aflăm cât mai multe informaţii utile, care ne pot ajuta în acest domeniu, totodată dorind să participăm la un proiect creativ şi dinamic.
Adam Marian şi Alexandru Diana, XI B

Ne-am aşteptat de la acest program să învăţăm tainele mecatronicii, una dintre cele mai utilizate ramuri ale ingineriei în prezent. Pe parcursul acestor săptamâni, am reuşit să realizăm programe menite să ne ajute să înţelegem bazele acestei discipline.
Dinescu Damian, Pop Alina, XIB

Ne-am înscris în proiect cu scopul de a experimenta ceva inedit, ceva cu care nu am mai avut tangenţă până acum şi pentru a aprofunda cunoştinţele în domeniu.
Costea Răzvan, Rohatin Andrei, XIB

Când am venit aici, nu a fost vorba de aşteptări, ceea ce ne-a motivat a fost dorinţa de a cunoaşte. În momentul în care am intrat pe uşă, ştiam de ce suntem aici şi anume pentru a crea ceva al nostru.Concret, despre program în sine, ţinem să le mulţumim celor de la Miele pentru iniţiativa şi curajul de care au dat dovadă în implementarea unui proiect de actualitate, adresat unui număr atât de mare de liceeni.
Toth Eduard, Stănescu Horia, XIB

Aşteptările au fost destul de mari, iar programul proiectului s-a dovedit a fi pe măsura aşteptărilor. Atât aşteptările legate de echipamentul cu care am lucrat, cât şi cele legate de procesul de învăţare ne-au fost satisfăcute, mulţumită sponsorilor proiectului şi, respectiv, reprezentanţilor Universităţii , care ne-au ajutat cu asimilarea informaţiilor din lumea vastă a mecatronicii.
Cuţitei Cristian, Popa Cristina, XI B

A fost o experienţă de neuitat la care m-aş mai înscrie oricând cu drag.
Roşca Teodora
Pentru noi, experienţa a însemnat acumulare de cunoştinţe, descoperirea lumii mecatronicii şi materializarea software-ului creat de noi.
Bîgiu Andrei şi Chindea Cosmin-Mihai

Participarea la InfoTRON a însemnat o experienţă plăcută. A fost un curs care ne poate ajuta pentru a avea o carieră în viitor în domeniu.
Negulici Daniel, Ciurea Larisa şi Florescu Medeea

Implicarea noastră în InfoTRON a însemnat o oportunitate pentru a ne dezvolta cunoştinţele în domeniul mecatronicii, dar şi o oportunitate de a iniţia relaţii de colegialitate şi colaborare.
Dobrin Horia şi Victor Velţan

2. Cum a decurs colaborarea?

Colaborarea s-a desfăşurat excelent, mentorii au fost extrem de prietenoşi şi s-au făcut foarte bine înţeleşi, ne-au ajutat nespus de mult.
Moga Tudor, Benchea Paul, XI C

Superb, îndrumătorii ne-au ajutat cu orice am avut nevoie şi ne-au făcut să înțelegem exact ceea ce facem.
Stănculescu Daniel, Horvat Andreas, XI

Colaborarea cu tinerii prin intermediul proiectului a fost una foarte plăcută, deoarece era o relație de comunicare deschisă, aceştia prezentându-ne toate informațiile necesare, fiind bucuroși să ne răspundă la orice întrebări legate de mecatronică sau să ne ajute în realizarea aplicațiilor făcute la curs.
Adam Marian, Alexandru Diana, XIB

Colaborarea cu studenții de la Universitatea Transilvania a decurs excelent. Ne-am înțeles cu ei și au reușit sa ne învețe tot ceea ce s-a propus. Atmosfera de lucru a fost una relaxantă și prietenoasă. Nu a fost o relație profesor-elev, ci mai mult o colaborare ca un grup, ca o unitate.
Dinescu Damian, Pop Alina, XIB

Tinerii și-au facut treaba foarte bine și s-au făcut plăcuți din prima. Fiind studenți, deci apropiați de vârsta noastră, am reușit să fim pe aceeași lungime de undă.
Costea Răzvan, Rohatin Andrei, XIB

Atmosfera a fost suficient de serioasă pentru a fi una propice asimilării informațiilor, dar totodată destul de destinsă și relaxată. Considerăm, însă, că această colaborare nu a luat sfârșit și sperăm ca și echipele noastre să se ridice la nivelul așteptărilor sponsorilor și a evaluatorilor proiectelor noastre, pentru ca această colaborare să fie una echilibrată.
Cuţitei Cristian, Popa Cristina, XI B

A fost o atmosferă propice atât acumulării unor cunoștințe noi in domeniul mecatronicii, cât şi legării de noi prietenii.
Alexandru Grigore, Antonia Ficard

Atmosfera a fost una extraordinară. Pe lângă muncă, am avut multe momente în care am râs și ne-am simțit bine. Explicațiile au fost foarte bune și ne-am împrietenit cu studenții și colegii.
Stroie Larisa, Păcurariu Medena

Atmosfera de lucru din cadrul seminariilor a simulat, într-o oarecare măsură o atmosferă din cadrul unei companii din domeniul IT, fapt care mi-a plăcut foarte mult.
Someşanu Adrian, Cîrje Cătălin, IX E

3. In ce a constat proiectul vostru?

Proiectul nostru constă în crearea unui pian electronic ce poate reprezenta o modalitate de divertisment, de asemenea, având cântece încorporate în acesta, ce pot fi ascultate.
Moga Tudor, Benchea Paul, XI C

Proiectul a decurs în mai multe zile de pregătire, în care am înțeles cum pot fi programate diferite piese, pentru a le transforma în fel și fel de obiecte, de aparate.
Stănculescu Daniel, Horvat Andreas, XI

Principalele noastre așteptări de la programul propus de compania Miele au fost: îmbogățirea cunoștințelor în domeniul mecatronicii, dezvoltarea unei noi pasiuni în domeniu și nu în cele din urmă, dezvoltarea spiritului de echipă. Colaborarea a decurs excelent, am reușit sa legăm relații de prietenie cu instructorii care ne-au ajutat și îndrumat în extinderea cunoștințelor in domeniul mecatronicii.
Proiectul nostru constă într-un "Smart home" și reprezintă o casă care poate fi controlată (aprinderea/stingerea luminilor, deschiderea/închiderea garajului, sistem de alarmă și controlarea unui termostat) atât de la distanță -prin intermediul unui site, cât și din interiorul casei- prin intermediul comenzilor vocale făcute cu ajutorul plăcii Arduino.
Velțan Victor, Dobrin Horia, XI C

Dintre toate posibilitațile pe care le-am fi putut avea, am decis să facem un acordor de chitară sau un modul de control prin gesturi. Pentru primul proiect, ar trebui să înregistrăm sunetul și aparatul să verifice frecvența.
Dinescu Damian, Pop Alina, XIB

Proiectul nostru constă în realizarea unui senzor de parcare elementar. Acesta va afișa pe ecran obiectele din vecinătatea lui, dar va și emite semnale de urgență în cazul apropierii unor obiecte.
Adam Marian şi Alexandru Diana, XI B

Produsul nostru constă într-un joc de cărți numit "HigherandLower". Jocul începe cu o sumă de bani și, în funcție de cărți, se poate schimba sau nu situația.
Costea Răzvan, Rohatin Andrei, XIB

Vom realiza un tanc mecatronic teleghidat, care răspunde la acțiuni de deplasare față-spate, precum și la cele de deplasare a turelei/tunului.
Răileanu Andrei, Pop Alexandru, XI B

Momentan, proiectul nostru este încă în desfășurare, însă plănuim ca rezultatul final să fie un sistem de control al temperaturii suficient de complex pentru a se ridica la nivelul așteptărilor.
Cuţitei Cristian, Popa Cristina, XI B

4. Care au fost motivele pentru care te-ai/v-aţi înscris în acest proiect?

Motivul principal care m-a determinat să mă înscriu este că am vrut să fac ceva mai practic, să văd cum codul pe care îl scriu prinde viață.
Participarea la acest proiect a însemnat dezvoltarea aptitudinilor de programare și acumularea cunoștințelor de electronică.
Costea Răzvan, Rohatin Andrei, XIB

Ne-am înscris în proiect din dorința de a lua contact cu o activitate nouă, care implică informații pe care nu le puteam asimila la școală, în cadrul orelor de curs care urmează anumită programă școlară.
Cuţitei Cristian, Popa Cristina, XI B

Entuziasmul de a descoperi o latură nouă a informaticii.
Bîgiu Andrei, Chindea Cosmin-Mihai
Motivele pentru care ne-am înscris în acest proiect au fost faptul că mecatronica implică fizica și informatică.
Stinghe Mara-Elisabeta, Hirică Robert-Răzvan

Motivele pentru care ne-am înscris în acest proiect sunt: pasiunea pentru programare, spiritul competitiv și dorința de a ne face remarcaţi de companiile care au realizat acest proiect și anume Miele si Siemens, deoarece dorim să ne angajăm la una din aceste firme în viitor.
Someşanu Adrian şi Cîrje Cătălin, IX E

5. Ce activități ți-au/v-au plăcut mai mult?

Am apreciat în mod special lucrul în echipă în cadrul proiectului , deoarece a făcut munca mai ușoară și înțelegerea informațiilor mai accesibilă.
Cuțitei Cristian, Popa Cristina, XI B

Cel mai mult mi-au plăcut activităţile care implicau folosirea senzorilor.
Smeu Tudor-Adrian

Faptul că am primit teme pentru acasă ne-a plăcut cel mai mult, pentru că astfel am acumulat mai multă informație, studiind şi cercetând pentru a găsi soluţii.
Costea Răzvan, Rohatin Andrei, XIB

Cel mai mult ne-au plăcut sesiunile de curs unde am învățat LCD și motoarele.
Dinescu Damian, Pop Alina, XIB

Sinceră să fiu, nu pot alege o singură activitate. Din toate am avut ceva de învățat. *Roşca Teodora*

Cel mai mult mi-au plăcut activităţile care implicau asamblarea componentelor din chitul primit.
Nahoi Ionuţ, Paraşcă Andrei

Ţigănea Daniela, XA

Prima activitate a fost cea mai interesantă, deoarece am reuşit pentru prima dată să fac un montaj, aplicația cu LED-urile fiind foarte utilă.
Apostol Ana-Maria

Cel mai mult ne-a plăcut când am văzut cum programele de pe calculator au prins viață.
Stroie Larisa, Păcurariu Medena

Activitățile care ne-au plăcut mai mult au fost cele în care am învățat cum să folosim microcontroller-ul Arduino.
Dobrin Horia, Victor Velţan

Cel mai mult ne-a plăcut buzzerul. *Apreutesei Rareş, Muşătoiu Iulia*

Activitățile practice au fost preferatele noastre. *Roman Ştefania Ioana, Misailă Vlad Flavius*

Activitățile care ne-au plăcut în mod special au fost programarea plăcii de bază şi realizarea conexiunilor dintre breadboard și placa de bază cu un anumit scop.
Someşanu Adrian , Cîrje Cătălin, IX E

Dezvoltarea personală prin voluntariat

Voluntariatul este una din sursele prin care iți poți dezvolta abilitățile conversaționale, poți cunoaște oameni noi și, în plus, poți participa la diferite evenimente care te vor ajuta să îți îmbogățești cultura generală. Introducerea noastră în universul acțiunilor de voluntariat a fost marcată de către dorința noastră de a ajuta un grup de copii care provin din familii defavorizate. Astfel, am început voluntariatul la Fundația Agapedia din Brașov. Pe lânga faptul că acești copii au fost ajutați la teme și au fost îndrumați de către voluntari spre aprofundarea cunoștințelor de bază ale claselor primare, diverse jocuri educaționale pentru dezvoltarea capacității cognitive au fost desfășurate de către organizatori cu ajutorul voluntarilor.

Pe parcursul anului ne-am continuat activitatea de voluntariat in cadrul evenimentului sportiv "Ecomarathon", sarcina noastră fiind aceea de a îndruma concurenții spre finalul cursei. Privind competiția în ansamblu, totul a decurs conform planificării. Finalul maratonului a fost marcat de festivitatea de premiere.

La finalul clasei a IX-a ne-a fost oferită oportunitatea de a participa ca voluntari la concursul "Robotor". În decursul concursului de robotică, am ajutat la desfășurarea în siguranță a probelor. Prima sarcina care ne-a fost atribuită a fost de a înregistra participanții, mai apoi urmând să amenajăm spațiul în care s-au derulat activitățile. Atât pentru concurenți, cât și pentru noi, voluntarii, ultima zi de activități s-a încheiat într-un mod fastuos, fiind înțesată cu numeroase decernări și prezentări detaliate ale activităților desfășurate în cadrul evenimentului.

Activitățile de voluntariat din anul precedent au jucat un rol important în dezvoltarea noastră, am învățat cum să organizăm evenimente, cum să valorificăm timpul. Am ieșit din zona de confort și am prioritizat activități care să ne sprijine în viitorul nostru drum, atât personal, cât și profesional. Mai presus de toate, am intrat în febra voluntariatului și am încercat să experimentăm. Experimentând, ajungi să te cunoști în cel mai frumos mod!

Prof. coordonator: Voinescu Teodora
Elevi: Apostol Andrei, Baak Sabina, Bejenariu Diana, Dumitru Eric, Nechitelea Ana-Maria

Voluntariat la Fundatia "Bucuria Darului"

Fundaţia Bucuria Darului are ca domeniu principal de activitate oferirea unui sprijin moral, dar și material, persoanelor care au nevoie de o mână de ajutor pentru a-și asigura un nivel de trai mediu.

Contribuția mea ca voluntar la această fundație a constat în activitatea desfășurată la Cantina Mulţumesc. Dincolo de munca pe care am depus-o pentru a le oferi oamenilor o masă caldă și gustoasă, m-a impresionat felul în care bunătatea oamenilor reușește să iasă la iveală chiar și prin cele mai mărunte acțiuni. Deși am curățat foarte multă ceapă și am ambalat borcane cu zacuscă, mă bucură gândul că munca mea a ajutat-măcar puțin- la întreținerea fericirii altor persoane și familii.

Oportunitatea de a face parte din rândul voluntarilor mi-a arătat cum timpul petrecut ajunge să se transforme în zâmbete pe fața oamenilor.

În concluzie, ocazia aceasta mi-a oferit prilejul de a-mi reaminti de câtă generozitate, bunătate și compasiune pot oferi oamenii știind că la sfârșitul zilei, deși nu s-au ales cu ceva material, sufletește sunt de 10 ori mai bogați decât în dimineața respectivă.

Mitrofan Sorana, XI B

Pentru mine, Bucuria Darului este un loc special. Spun acest fapt pentru că nu am mai participat niciodată atât de intens la o activitate prin care să sprijin oamenii care au nevoie de ajutor și să mă bucur de fiecare clipă, știind că fac un bine. Consider această acțiune ca fiind și o dezvoltare a sinelui.

Am avut ocazia să pregătesc legume și fructe pentru gătit și să împachetez diverse borcane cu conserve. Chiar dacă tăiatul cepelor ne-a provocat mie și altor colegi lacrimi, efortul depus a fost unul care m-a facut să mă simt mulţumită de acțiunea mea și a celor din jur. De câte ori am mers la această fundație, m-a bucurat gândul că unii oameni se mulţumesc în acea zi cu o parte din munca mea.

Astfel, pot spune că Bucuria Darului mi-a adus un zâmbet pe buze și căldură sufletească. Este un sentiment aparte atunci când ajuți oameni fără să aștepți să îți fie răsplătit efortul, iar această emoție o pot trăi doar la prin astfel de acțiuni de voluntariat.

Pascal Armina, XI B

Info Car Race

”Singurul mod de a realiza lucruri minunate e să iubeşti ceea ce faci.” – Steve Jobs

Pasiunea pentru lucruri noi, devotamentul şi perseverenţa de a nu renunţa sunt ceea ce a unit 18 liceeni după prima ediţie a proiectului InfoCarRace şi au făcut ca acesta să meargă mai departe. Împreună, am format echipa Binary Racing care se pregăteşte pentru competiţia internaţională IET Formula 24+. Scopul echipei nu este doar acela de a concura pe unele dintre cele mai renumite circuite din lumea motorsportului, dar şi de a realiza şi proiecta de la zero un monopost electric. Având în vedere faptul că mulţi dintre noi suntem în clasa a 12-a şi avem un examen în faţă, am decis să împărtăşim cu cei pasionaţi cunoştinţele acumulate de noi în cele două ediţii, astfel, pregătim 35 de elevi din clasele a 9-a si a 10-a pentru a continua şi a realiza un monopost mai eficient şi mai bun decât cel gândit si manufacturat de noi, în speranţa că şi generaţiile care vor urma să facă asemenea.

Patricia Preda, XII D

Târgul de dulciuri

Târgul de dulciuri este un eveniment foarte aşteptat de către elevii colegiului nostru. Fiecare elev din liceu şi gimnaziu aşteaptă Săptămâna Dulciurilor în care fiecare clasă îşi alege nişte reprezentanţi. Aceştia aduc la şcoală prăjituri sau dulciuri făcute de casă.Târgul poate începe! În fiecare pauza, elevii si profesorii se plimbă printre mese şi se uită care arată mai bine: savarina de la clasa a VII-a sau fursecurile de la clasa a VI-a? Toată lumea este invitată sa cumpere din produsele aduse de negustori... Banii strânşi din vânzări sunt donaţi unui copil din scoală cu nevoi speciale

Oros Iacob, VIII

Humanitas în licee

"Humanitas în licee" este un concurs de cultură generală organizat de Fundația Humanitas Aqua Forte. Acest concurs presupune faptul că elevii, constituiți în echipe formate din trei membri, primesc spre studiu cărți, din lectura cărora participă la trei etape de concurs pe parcursul unui an școlar, astfel încât finala se va desfășura între cele două echipe care au obținut punctajele cele mai mari.

Echipa Colegiului Național de Informatică Grigore Moisil din Brașov a câștigat finala celei de-a șaptea ediții care a avut loc sâmbătă, 9 iunie, 2018, la sediul Bibliotecii Humanitas din București. Elevii noștri au ajuns în finală alături de echipajul elevelor de la Liceul "Iulia Hașdeu" din București, după un start la care au fost înscrise 32 de echipe din toată țara.

Câștigarea acestui concurs a însemnat, pentru noi echipa -Alina POP clasa a X-a, Vlad SCHILLER clasa a X-a, Rareș HORJU clasa a XI-a și PR-ul Robert MILEA-clasa X-a, coordonată de doamna profesoară Mariana Bulbuc-:
-recunoașterea muncii depuse timp de 1 an, pe tărâmul lecturii, conștient și implicat realizate;
- mândria, de bun augur, specifică "realiștilor" care reușesc să spargă tiparele potrivit cărora umaniștii ar avea mai multe șanse în acest domeniu;
- bucuria maximă, oferită de Librăria Humanitas, prin cele 80 de cărți, primite până în prezent-cărți ce ne vor umple atât timpul, cât și mintea.

Nu uităm întâlnirea cu domnul LIICEANU, inițiatorul concursului, discuțiile purtate cu domnia sa și povestirile legate de modul în care a fost produsă aplecarea sa spre acest domeniu al creației literare.

Și pentru că ediția a șaptea a fost de succes, ne-am decis să participăm și la ediția a opta, 2018-2019. Prima etapă a a însemnat un nou succes pentru dragii mei elevi : Pop Alina, Schiller Vlad și Horju Rareș. Titlurile supuse atenției au fost: "Panta Rhei" de Vasili Grossman, de la Polirom și "Strania istorie a comunismului românesc (și neplacutele ei consecințe)" a lui Lucian Boia, de la Editura Humanitas.

Și…"24 puncte - Colegiul Național de Informatică Grigore Moisil Brașov, singura echipă, din cele 40, care a obținut punctaj maxim".

BRAVO! SUCCES LA URMĂTOARELE ETAPE!

Am încredere în capacitatea voastră de concentrare, în dorința voastră de cunoaștere și în faptul că vă place să faceți lucrurile la superlativ și în acest domeniu- al lecturii și al înțelegerii cărților citite, la nivelul celor mai rafinate pretenții (exprimate de autorii întrebărilor).

ALINA POP: Prin titlurile oferite spre studiu de către organizatori, acest concurs mi-a întărit ideea că lectura făcută de plăcere îți stârnește interesul de a te apleca asupra altor domenii decât cele în care te încorsetează școala. Am studiat cu plăcere și aplecare jurnale, memorii, documentare, cărți de filosofie, de istorie, semnate de autori precum: Jeni Acterian, Neagu Djuvara etc.

VLAD SCHILLER: "Humanitas în licee" este un concurs cu totul deodebit. Deși necesită multă muncă, recompensele sunt pe măsură, atât din perspectiva informațiilor accumulate, cât și din cea a relațiilor care s-au sudat în echipa de trei plus PR. Cu interes aștept toate cărțile noii ediții numită "Comunismul", privit din perspectivă socială, morală, culturală.

RAREȘ HORJU: "Realiștii" de la INFO au demonstrat că nici lectura nu le este străină. Cu mult interes am studiat cărțile supuse atenției; nu pot face nici o ierarhie a acestora, pe măsură ce parcurgeam două cărți pentru o etapă a concursului îmi spuneam: acestea sunt cele mai interesante….până la etapa următoare, când primeam celelalte cărți. Felicit organizatorii, deoarece modul în care au selectat titlurile dovedește profesionalism și interes pentru ce se întâmplă cu tinerii în relație cu "CARTEA".

librăriile HUMANITAS

Mariana BULBUC-profesor Socio-Umane
Elevi: Alina POP, Vlad SCHILLER (clasa a XIa B),
Rareș HORJU(clasa a XIIa B)

Proiect European Erasmus, Drop out-coaching at school

În perioada 2016-2018, Colegiul Naţional de Informatică a făcut parte parte dintr-un important Proiect European Erasmus, alături de şcoli din Polonia, Turcia, Grecia, Italia, Spania, Estonia.

Proiectul a avut o durată de doi ani, incluzând numeroase activităţi ale elevilor şi profesorilor. Tema proiectului este prevenirea abandonului şcolar timpuriu, o temă de actualitate pentru şcoala zilelor noastre.

În acest proiect au avut loc mobilități în Spania, Turcia, Grecia, Italia, Estonia, Polonia.

Pe parcursul proiectului, s-au desfășurat cursuri metodice pentru profesori, ateliere, vizite.

Elevii şi profesorii din echipa de proiect au fost responsabili pentru crearea broşurilor proiectului, materiale promoţionale, pagină web. Echipa de proiect a profesorilor este formată din prof.dr Voinescu Laura-Teodora- coordonator, prof. Popa Milena, prof. dr. Zorca Manuela, prof. Niţulescu Laura, prof. Goran Constantin. Considerăm că prin acest proiect devenim ambasadorii culturii române peste hotare, promotori valorilor universale de bine, frumos şi adevăr.

Prof. dr Voinescu Laura-Teodora

Coordonator proiect

Ce înseamnă un proiect Erasmus?

Mă numesc Matei Caba, sunt elev al ColegiuluiNațional de Informatică "GrigoreMoisil" din Brașovși am participat la mobilitatea din Grecia încadrul proiectului european Erasmus "Drop Out – Coaching at School".

De asemenea, pe lângă elevi din țara noastră, au mai participat elevi din Polonia, Spania, Italia, Estonia și Turcia.

Am participat la activități interesante, de la vizitarea unor locuri unice, până la cum să ne comportam la un interviu de angajare, toate activitățile desfășurându-se într-un mod interactiv. Am dobândit multe abilități, de la creșterea nivelului de comunicare in limba engleză, până la îmbogățirea culturii generale.

Recomand un proiect Erasmus, deoarece include activități extrașcolare deosebite.

Caba Matei, XI A

O experiență unică

Mă numesc Smeu Tudor și am participat la proiectul Erasmus Drop Out – Coaching at school. În cadrul acestui proiect am luat parte la mobilitatea din Estonia din luna martie a anului 2018 .

În această deplasare au fost prezenți elevi și profesori din Polonia, țară coordonatoare, Italia , Spania, Grecia, Turcia, Estonia și, desigur, România. Pe parcursul săptămânii petrecute în Kanepi, Estonia, un oraș micuț, însă foarte modern și primitor, am participat la activități interesante, cum ar fi căutări de comori, explorarea orașului, ateliere de lucru și multe alte activități sportive și interactive. Consider că mi-am îmbunătățit tabilitatea de a lucre în echipă și mi-am exersat foarte mult vorbitul în engleză și abilitățile comunicative . Un alt lucru pe care îl consider important este că am legat prietenii cu elevii din celelalte țări și această legătură nu a fost pierdută nici în ziua de azi.

Eu aș recomanda oricui un proiect Erasmus de acest tip și consider că sunt extrem de multe de câștigat.

Smeu Tudor, XI A

Cercul de Robotică

"Prima ediție e ambiție, a doua e deja tradiție, iar de la a treia e competiție."

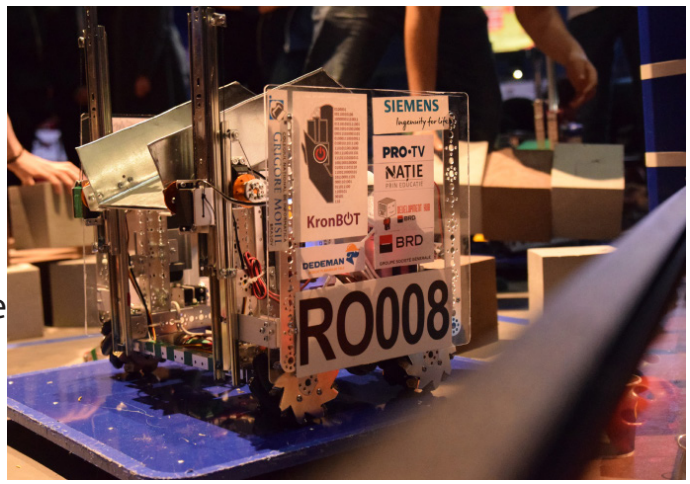

Nimic nu poate descrie mai bine parcursul echipei noastre. Plecând de la o simplă curiozitate și pasiunea pentru a descoperi ce înseamnă cu adevărat să construiești un robot, am fost puși în fața responsabilității de a clădi o echipă. Împinși de ideea că"gloria se află după colț" am pornit demersurile necesare pentru a obține acordul de a avea un laborator propriu în cadrul școlii. Reușita ne-a motivat și mai mult. Eram doar niște copii care au reușit să atragă atenția printr-un proiect nou și foarte interesant. De altfel, așa am fost atrași și noi.

Primul an a fost dedicat testelor. Fără prea multe detalii, am primit un regulament de înscriere și un kit cu foarte multe piese. A fost, poate, copleșitor pentru niște tineri care făceau asta doar în timpul liber, dar retragerea nu era o opțiune. După ce ne-am instalat în noua noastră casă, căci asta avea să devină laboratorul de robotică, am realizat că greul abia începe. Inițial a fost multă muncă de cercetare, apoi teste, în urma cărora am stricat multe motoare, dar am reușit să realizăm un prototip funcțional. Singura problemă a fost că prototipul trebuia să devină un produs final în scurt timp, căci competiția se apropia cu pași repezi. Am aflat, deci, că timpul este esențial. Probabil asta a creat prima legatură: nevoia de a demonstra că putem duce acest proiect până la capăt. Rezultatul obținut la competiție ne-a surprins până și pe noi, dar ce a urmat ne-a dovedit că am lăsat o impresie bună. Am fost chemați în diferite ocazii să prezentăm robotul și am dus cu mândrie numele școlii pe oriunde am umblat.

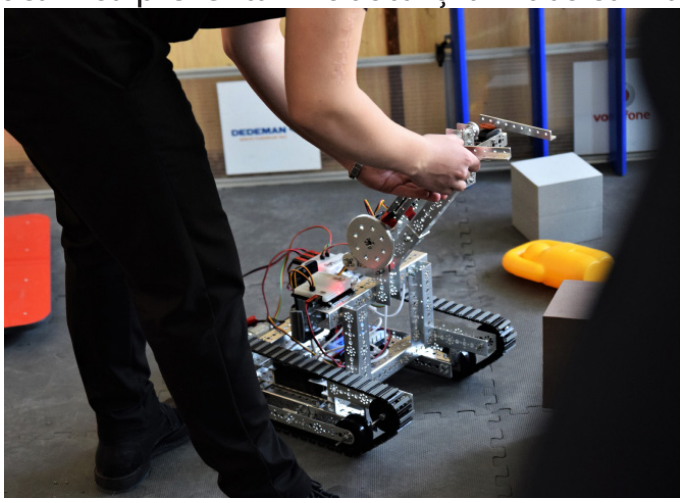

Al doilea an ne-a găsit la fel de buimaci. Înscrierea a devenit mai aspră, regulile mai dure. Știam că este punctul în care echipa s-a definit și trebuie să surprindem. Am reușit să acumulăm foarte multă experiență în primul an și ne-am pus pe treabă mai repede. Calculele făcute în aplicațiile de proiectare nu coincideau adesea cu realitatea. Am schimbat numeroase sisteme, până când l-am găsit pe cel mai bun. A urmat o etapă regională, prima de acest fel, care avea rolul de a ne pune față în față cu alte echipe în meciuri amicale. Am regăsit acolo foarte mulți elevi de toate vârstele, care aveau aceeași pasiune ca noi. Experiența ne-a făcut să ne simțim parte dintr-un proiect grandios, care a stârnit atenția tuturor. Am fost încurajați din toate direcțiile, am primit mai multe sfaturi decât ne putem aduce aminte. Munca noastră a fost apreciată, și asta a contat cel mai mult. Ne-am întors dornici să ne întrecem rezultatele anterioare, și am reușit. Am obținut un loc mult mai bun, semn că ne aflăm pe direcția corectă și depinde doar de noi să dăm un exemplu pentru generațiile ce vor urma.

Anul acesta am simțit încă de la început nevoia pentru forțe proaspete. Suntem la final de drum și vrem ca echipa pe care am creat-o să ducă mai departe mândria liceului. Este cu atât mai dificil, cu cât avem de susținut un examen care ne va influența decisiv viitorul. Un viitor pe care l-am construit prin echipa de robotică. Am învățat prea multe, ca să putem descrie în cuvinte. A fost o experiență de viață pe care nu o vom uita niciodată.

Echipa Kronbot

Experienţa ACSL

ACSL-ul a fost o experienţă plăcută. Auzisem de concurs înainte să vin la liceu şi pe atunci nu aveam mari speranţe să particip. In primul an am renunţat înainte de a participa la primul contest, neştiind ce e de fapt informatica şi neavând o dorinţa de a o înţelege. Vara următoare în schimb m-am apucat de învăţat şi am descoperit secretul acestui concurs: exerciţiul. Am participat trei ani consecutivi şi încă nu mi-am schimbat părerea.
In clasa a XII-a am fost ales căpitan de echipă pentru intermediari, singura noastră echipă din acel an. Pentru mine acest lucru a schimbat puţin felul cum vedeam echipa şi pregătirea. Am fost nevoit să apelez la diverse modalităţi de convingere pentru a mă asigura ca toată lumea îşi face treaba.

Deşi pregătirea a fost mai intensă în fiecare an, atât în ţară, cât şi în afara ei, cele mai plăcute momente le-am avut la pregatire, înainte de plecarea propriu-zisă. Lucram până târziu şi uneori plecam acasă odata cu apusul, dar mereu ne simţeam bine, noi între noi, şi în perioada aceea niciodată nu veneam la liceu fără tragere de inimă. Imi plăcea foarte mult ceea ce făceam.

Strângerea de fonduri a avut şi ea momentele ei. Am fost nevoiţi să mergem personal la firme şi deşi nu am mare priză la public, mi-a plăcut să discut cu personae mai mult sau mai puţin dispuse să ne ajute financiar.
De fiecare dată am aceeaşi opinie: America este cu totul altă lume. Nu pot descrie cât de diferite sunt lucrurile acolo, şi cu toate acestea tot simt nevoia să mă întorc să o văd.
Concursul a avut o surpriză pentru noi în acel an. In loc de cinci probleme, pe care ne aşteptam să le primim, a mai apărut una, fiind primul an în care am rezolvat şase probleme.

Emoţiile au fost insuportabile pentru unii, mai ales înainte de aflarea rezultatelor. In cele din urmă ne-am plasat pe locul doi, la distanţă de un singur punct de prima echipă. Un sfârşit mai clişeic vezi numai în filme.

A fost cel mai greu an, din toate punctele de vedere. Imi pare rău că a fost şi ultimul. Dacă stau să mă gândesc, nu concursul mi-a plăcut cel mai mult, ci colectivul în care mă aflam în fiecare an, năzbâtiile pe care le făceam şi bătăile de cap pe care le cream profesorilor.

Nu cred că o să mai am parte de o astfel de experienţă.
Echipa a fost formată din Solcan Mihai, Panaite Cristian, Comaniciu Cristina, Victor Veltan, Robert Ion, Cojocaru Dan şi cu mine. Am fost însoţiti de doamnele profesoare Milena Popa şi Manuela Şerban.

Călin Şerban, XII D

Proiectul Award-The Duke of Edinburgh's International Award

Aventura Award pentru Bronz

The Duke of Edinburgh's Award (DofE) este un program care include activități pentru orice tânăr din grupa de vârstă 14-24. Există trei niveluri: Bronz, Argint și Aur. Pentru fiecare nivel se desfășoară activități pe diferite secțiuni. La nivelul de Bronz, respectiv Argint, participanții trebuie să parcurgă patru secțiuni: voluntariat, activități fizice, dezvoltare personală, dar cea mai așteptată este aventura. La nivelul cel mai inalt, cel de Aur, participanții mai trebuie să parcurgă o sectiune, asemănătoare cu celelalte patru, rezidențiatul. Fiecare dintre cele trei niveluri are un interval dat pentru a fi completată. Toate activitățile din cadrul programului trebuiesc fie duse la bun sfârșit până la cea de-a 25 aniversare a participantului.

Eu, impreună cu echipa mea, tocmai am incheiat activitățile necesare obținerii nivelului de Bronz. Pentru mine, a fost o experiență deosebită. Am mers cu plăcere atât la cursurile de pregătire: cursul de prim-ajutor, cursul de orientare sau la cel despre echipamentul montan, cât și in expediții. Pot spune cu sinceritate că expedițiile nu au fost tocmai ușoare, nici cea de antrenament - in care am mers cu cortul și am stat o noapte în zona Cabanei Mălăiești, dar nici cea finală, in care am mers la Cabana Padina, unde am și innoptat. Nu aș putea spune că a fost usor și deloc obositor, pentru că nu ar fi adevărat, însă am avut un factor care ne-a motivat constant, priveliștea extraordinară și observarea pesajului montan. În ambele expediții ne-am putut bucura de panorame uimitoare.Trebuie să recunosc faptul că au fost moment in care eram aproape de a renunța, din cauza frigului, a oboselii sau a rucsacurilor prea grele; insă de fiecare dată am găsit o minimă motivație care ne-a ajutat să continuăm, să lăsăm in spate greutățile și toate motivele pentru care am fi fost dispuși să ne oprim. Pe parcursul drumului am avut parte și de intâmplări amuzante, care au făcut timpul să treacă mai ușor și ne-au ajutat să ignorăm micile neplăceri. Pe drum spre Cabana Padina am intâlnit un petec de zăpadă –în luna octombrie- și ne-am gândit că ar fi momentul potrivit pentru a face primul om de zăpadă pentru iarna aceasta. Nu am avut prea multe resurse, așa că omulețul nostru a fost un liliputan de vreo 30 cm, cu o singură mână, nasul și ochii erau făcuți din pietricele de pe potecă, i-am donat o căciulă, ca să nu ii mai fie frig dar, cel mai important a fost că a primt și o identitate, devenind Ionuț Zăpadă (=John Snow =))))).

Pentru mine s-a dovedit a fi o experiență unică, din care am avut multe de invățat și pe care aș repeta-o oricând cu drag.
Incepem pregătirea pentru următorul nivel, Argint!

Raluca Hagiu, XI B

În data de 27 octombrie 2018 , echipa noastră – Horia, Raluca, Răzvan, Cristina, Vişi, desigur şi eu,a plecat în călatoria de calificare din cadrul programului "The Duke of Edinburgh's International Award". Scopul călatoriei a fost acela de a ajunge la două refugii din munţii Bucegi, refugiul din Şaua Strunga şi refugiul Şaua Bătrâna şi de a înnopta la cabana Padina. Supraveghetorii noştri au fost experimentatul alpinist la nivel internaţional, domnul Bană şi domnul Lucian Cojanu.

Traseul nostru a plecat de la baza munţilor Bucegi, din Moieciu de Sus; aşadar de dimineată, echipati specific unei excursii de munte, am plecat cu voioşie si curiozitate în călătoria din munţii Bucegi . În prima zi, în drumul spre Padina, am traversat Poiana Gutanului şi Şaua Stunga, reuşind să ne atingem o parte a obiectivului nostru , ajungând la refugiul specific zonei .

Pe tot parcursul călătoriei am avut ocazia de a ne folosi de tehnicile de orientare în natură, învăţate anterior şi, de asemenea, am putut recunoaşte numeroase vâfuri ale masivilor muntoşi, informaţii necesare oricarui "aventurier awardist".

Deşi traseul nu a avut o dificultate foare mare , călatoria a fost în sine destul de solicitantă la început, datorită lipsei antrenamentului fizic necesar. Tot efortul depus pe parcursul traseului a meritat pe deplin, datorită peisajelor minunate pe care am putut să le admirăm şi experienţei frumoase trăite. Oriunde te uitai, puteai privy măreţia naturii şi a munţilor. Zidurile de stâncă îmbinate armonios cu covorul verde al naturii, acompaniate de coruri de izvoare şi de păsări cu glas vioi, descriu întru totul libertatea şi tabloul oferit de munte fiecarui călător destul de curajos să îi străbată potecile şi să îi desluşească enigmele. O altă surpriză oferită de natură , au fost caprele negre care au apărut odată cu sosirea noastră pe crestele cele mai înalte ale muntelui , impresionantă fiind graţia şi uşurinta cu care se mişcau pe pantele abrupt şi periculoase, specific locului . Muntele ne-a oferit de asemenea şi imaginea înlocuiri itoamnei cu iarna , anotimpuri care au alternat pe tot parcursul traseului, prezentându-ne de la frunze viu colorate, până la porţiuni acoperite cu un strat alb şi strălucitor de zăpadă. Amirând frumuseţea naturii şi totodată încercând să deslusim drumul corect spre cabană, am ajuns la destinaţia unde trebuia să înnoptăm, chiar mai repede decât ne-am fi imaginat. Ajunşi la Padina, am stat un timp pentru a ne odihni după călătorie şi am plecat să cercetăm si peştera lalomiţei înainte de lăsarea serii.

Traseul de întoarcere a fost chiar mai frumos decât cel spre Padina. Fiind deja obisnuiţi cu urcarea şi efortu, am reuşit să ne orientăm multmai bine în găsirea traseului şi să fim mult mai uniţi şi mai relaxati . Tot traseul în sine, dar şi pregatirea mesei pentru cină, excursia la peşteră, nevoia de comunicare şi de consultare pe baza hărţii şi busolei, ne-au ajutat să ne unim şi mai mult ca echipă şi să putem conta unii pe alţii în orice situaţii. Această experienţă este şi va rămâne una dintre cele mai frumoase amintiri ale mele, experienţa care m-a impresionat şi pe care aş repeta-o de fiecare dată când voi avea ocazia.

Diana Alexandru, XI B

Destinaţie: Cabana Padina

Pentru mine această aventură a însemnat dezvoltarea aptitudinilor personale, fiind o drumeție solicitantă, dar frumoasă.

M-am bucurat atât în prima zi, cât si în a doua, de peisaje montane deosebite, care mi-au indus o stare de spirit liniștitoare
și am rămas cu amintirea acestora. Am explorat cu privirea pădurile de conifere, crestele munților din depărtare și chiar și golul alpin, in ciuda vântului care bătea.

În momentul în care am ajuns la cabană, am simțit că suntem la jumătatea excursiei și am stat să ne odihnim, dar nu înainte de a vizita Peștera Ialomița, unde am avut parte de un peisaj interesant. La întoarcerea din peșteră ne-am pregătit o masă caldă și consistentă, după care ne-am relaxat în răcoarea serii și am discutat câte ceva, urmând să dormim, pentru a fi odihniți ziua următoare. Ca noutate, menționez cutremurul de pământ din noaptea aceea pe care l-am simțit cu intensitate, fiind o experiență interesantă, datorită altitudinii la care mă aflam.

Dimineața a fost răcoroasă și însorită, răsăritul văzându-se gandios de după munți și păduri. O altă zi în care am depus efort, pentru a parcurge traseul și a ne întoarce acasă. Am plecat cu bateriile încărcate și am încercat să acoperim o distanță cât mai mare într-un timp cât mai scurt. Astfel, am ajuns într-un moment potrivit al zilei la destinația propusă și după aceea acasă.

Ca și echipă am cooperat din plin, astfel încât fiecare dintre noi să fie hrănit si hidratat. Am pus mâncarea la comun în pauzele de masă, iar când aveam nevoie de apă împărțeam resursele, pentru a economisi timp și a nu ne ieși din ritm. Altfel, când cineva era însetat trebuia să își dea rucsacul jos și poate ne alegeam și cu o mică pauză care ne-ar fi întârziat. Ne-am motivat unul pe celălalt și am reușit să călătorim în armonie.

În final, a fost o excursie finală din care am avut doar de câștigat și ne-am bucurat de fiecare moment petrecut pe munte.

Razvan Costea, XI B

Am fost, am văzut, mi-a plăcut

Călătorii, prieteni, ce-ți poți dori mai mult? Fiecare călătorie mă face să mă simt cu adevărat fericit, oricât de scurtă ar fi. Nu am înțeles niciodată de unde izvorăște această relaxare, dar știu că mi-ar plăcea mereu să trăiesc vizitând locuri noi alături de prieteni. În acest an, în cadrul"Săptămânii Şcoala Altfel" am participat la o excursie care mi-a dat oportunitatea de a mă distra, de a mă plimba, de a vedea lucruri noi. Totuși, simt că cele mai importante lucruri pe care mi le-a oferit, sunt momentele de neuitat alături de colegi şi amintirile pe care le-am construit împreună cu ei.
Am pornit în dimineața zilei de miercuri şi ne-am îndreptat spre primul obiectiv al excursiei, Casa memorială George Topârceanu din Nămăești, județul Argeș, unde am aflat lucruri importante despre poetul cunoscut încă din copilărie, datorită creațiilor sale.

Ne-am îndreptat apoi spre fabrica de globuri din Argeș. Acolo am văzut pentru prima dată cum sunt confecționate globurile şi am fost uimiți să vedem cum sticla încălzită la 700 ˚ C devine aproape elastică.
Mânăstirea Curtea de Argeș ne-a așteptat mândră, cu turnurile ei înalte. Ansamblul cuprinde catedrala episcopală, unul dintre cele mai célèbre monumente istorice şi arhitecturale din România, şi capelele ce adăpostesc moaștele Sf. Filofteia şi mormintele ultimului cuplu monarhic al României.

Am trecut şi pe la "Ceramica Horezu", unde am văzut cum o simplă bucată de lut este transformată, cu multă îndemânare, prin tehnica tradițională a olăritului, într-un obiect de o frumusețe aparte.

Afară deja se înserase, iar după o zi lungă, ne-am îndreptat spre pensiune, locul nostru de cazare. Însă, pentru noi, distracția era departe de a se termina. Odată ajunși acolo, parcă toată oboseala acumulată pe drum s-aevaporat, iar noi ne-am trezit toți în aceeași cameră care, spre surprinderea noastră, era foarte încăpătoare. Distracția s-a dezlănțuit. Am dansat, am cântat, ne-am jucat, am râs cu gurile până la urechi, dar cel mai important, eram noi, eram toți, iar în acel moment simțeam că nimic nu ne poate despărți.
În dimineața celei de-a doua zile ne-am trezit obosiți, dar dornici de şi mai multe aventuri. Următoarele destinații au fost Peștera Polovragi şi Peștera Muierii. Aceste peșteri reprezintă o fereastră spre trecut, prin care ne puteam imagina viața şi greutățile oamenilor ce s-au adăpostit aici. Doamna ghid de la peştera Polovragi, debordantă şi carismatică, ne-a povestit despre "prietenii" ei –liliecii pe care îi știa pe nume şi îi trata cu afecțiune, dezvăluindu-ne organizarea lor: înaintea fiecărei colonii de lilieci se aflau câte doi drept santinelă pentru a anunța eventualele pericole.

Apoi, am mers la Târgu-Jiu pentru a vizita Ansamblul Sculptural Constantin Brâncuși care adăpostește cele mai faimoase lucrări ale artistului:

Coloana infinitului este cea mai cunoscută sculptura a artistului. Sculptura este o stilizare a coloanelor funerare, denumirea original fiind "Coloana recunoștinței fără sfârșit". Coloana are o înălțime de aproximativ 30 m și este compusă din 16 module octaedrice suprapuse, cifra 16 fiind în legătură cu anul 1916 – anul intrării României în Primul Război Mondial. Aceste module se adaugă unul peste altul, urcând "fără sfârșit", simbolizând jertfa infinită a eroilor neamului.

Masa tăcerii este o masă rotundă a unei meditații concentrate și a unor decizii finale înainte de marea încercare ce va urma curând și inevitabil, spre a pecetlui peste timp o Românie rotundă.

Poarta sărutului. Sub umbrirea acesteia prefer să se căsătorească tot mai multe cupluri, punându-și credința în triumful dragostei asupra morții.

După ce ne-am fotografiat lângă minunatele sculpturi, ne-am pornit la drum lung spre Hunedoara, unde aveam să ajungem abia spre sfârșitul zilei.

Ajunși la cea de-a doua pensiune, a urmat cea de-a doua noapte de distracții. A fost ceva mai liniștită, dansurile fiind înlocuite de jocul cu cărțile și serii lungi de discuțiii nteresante, care ne-au ajutat, în cele din urmă, să ne cunoaștem mai bine.

În cea de-a treia zi, am vizitat unul dintre cele mai importante monumentei storice din Europa de Est: Castelul Huniazilor. Prima imagine a castelului este impresionantă, aproape că îți taie respirația, însă transpunerea în acea epoca frământată ne-a dat fiori unora. La ieșire, pentru amatori era chiar și un muzeu al torturii. Castelul este înconjurat de Râul-Morii peste care trece un pod masiv care în trecut era retractabil. Intrăm în castel printr-o poartă impunătoare care te transpune într-o lume de mult uitată. Începem turul castelului cu camerele de tortură. În aceste camere domnea o atmosferă îngrozitoare, reflectare a vieții grele pe care oamenii o aveau în trecut. Apoi intrăm în castelul propriu-zis, unde vizităm turnurile și numeroase camere cu destinații precise. După ce vizităm sala în care se oficiau căsătoriile, nu puteai să nu te întrebi cum de într-o parte a castelului existau oameni în chinuri, iar în cealaltă parte se întâmpla unul dintre cele mai importante momente din viața unui om.

După ce vizităm la pas și cetatea din Deva, ne îmbarcăm în autocare şi ne îndreptăm spre casă.

Orice lucru bun durează puțin! Putem spune asta și despre excursia noastră. Călătoria extinde mintea omului, iar noi am devenit puțin mai cunoscători, puțin mai curioși. În plus, în cadrul acestei excursii nu am avut doar prilejul de a ne distra, de a uita de problemele de la şcoală, ci și prilejul de a ne cunoaște mai bine, de a ne întări prieteniile, de a forma prietenii noi, de a acumula amintiri și experiențe remarcabile pentru care vom râde și vom plânge peste ani si ani, când va fi să înfruntăm viața.

Micațo Alexandru și Bacalu Alessia Clasa a X-a E

Emoţiile unui premiant

Când am aflat că m-am calificat la etapa națională la olimpiadă, am simțit că munca mea a fost răsplătită și am înțeles că trebuie să mă pregătesc mult mai bine în continuare.
Am fost foarte uimit de calificarea la Olimpiada Națională de Cultură și Spiritualitate Românească organizată în localitatea Putna, județul Suceava. Inițial nu am crezut că mă voi califica, iar acest lucru mi-a mărit bucuria.

În continuare, evenimentele au decurs normal: am început sa învăț și să mă pregătesc, am parcurs drumul lung de la Brașov la Suceava, am susținut testul, cu emoții, dar și cu satisfacții.

Pentru mine, olimpiada nu a însemnat doar aceste activități, fiind chiar o experiență de neuitat și plină de provocări.

Totul a început într-o zi de mai, drumul fiind plictisitor, emoțiile mărindu-se tot mai mult. Când am ajuns am fost foarte fericit; am fost cazat la Mănăstirea Putna împreună cu mama și doamna profesoară Raluca Iancău, care mi-a acordat tot sprijinul și susținerea încă de la început. Doamna profesoară m-a ajutat cu informațiile necesare și a fost alături atât de mine, cât și de lotul județului Brașov, iar pentru acest fapt îi mulțumesc.

Peisajele, natura și locul unde am fost cazați sunt foarte frumoase, iar gazdele primitoare și prietenoase cu toți participanții și însoțitorii lor, fiind foarte mândri de organizarea evenimentului.

A doua zi, am susținut proba scrisă, eu fiind foarte stresat și emoționat pentru că nu mai participasem niciodată la o altă olimpiadă de nivel național. Testul a constat în realizarea a trei compuneri pe diferite teme. Timp de două ore, am participat împreună cu elevi din clasele a cincea și a șasea la rezolvarea subiectelor date. M-am concentrat și am dat tot ce era mai bun, iar după ce am terminat compunerile, emoțiile au crescut și mai mult în așteptarea aflării rezultatelor, însă activitățile recreative m-au ajutat la diminuarea lor.

Am vizitat Chilia lui Daniil Sihastrul, Muzeul Putna și un atelier de încondeiere a ouălor de Paște. Toate activitățile au fost foarte importante pentru mine și mi-au demonstrat că participarea la o asemenea olimpiadă nu înseamnă doar competiție și emoții pentru aflarea rezultatelor.
Am cunoscut și alți elevi cu care m-am împrietenit și m-am distrat, împărtășind experiențe împreună. Cred că nu voi uita niciodată aceste amintiri. De asemenea, am crezut că participarea la o olimpiadă de etapă națională poate fi foarte stresantă, dar, pentru mine, a fost un amestec de ambiție, curiozitate, provocare și prietenie.

Nu am fost printre primii și nici printre ultimii, dar experiența trăită nu poate fi transpusă în rezultate și diplome.

Nicol Milandru

Supercritical Fluid Extraction

Aplicaţiile fluidelor supercritice în extracţia produselor naturale continuă să se extindă în lume cu un potenţial considerabil întrucât produsele de calitate superioară sunt solicitate din ce în ce mai frecvent, iar restricţiile privind protecţia mediului ambiant şi a consumatorilor sunt tot mai mult luate în considerare.

„Chemofobia" din ce în ce mai difuză a consumatorilor şi standardele dietetice derivate din noul stil de viaţă „natural" se află la baza interesului actual către folosirea fluidelor supercritice în locul solvenţilor tradiţionali (etanol, acetonă, eter de petrol, hexan).
Extracţia cu fluide supercritice (Supercritical Fluid Extraction, SFE) este o tehnică de separare alternativă la procesele convenţionale, în care selectivitatea şi randamentul procesului pot fi controlate prin varierea presiunii şi temperaturii fluidului deoarece acesta posedă o capacitate de dizolvare direct corelabilă cu densitatea sa.
Cel mai utilizat fluid supercritic este dioxidul de carbon datorită avantajelor pe care le prezintă faţă de alţi solvenţi: nu poluează mediul ambiant; din punct de vedere fiziologic, este complet inofensiv; din punct de vedere chimic, este inert; este germicid; este neinflamabil; extractele obţinute nu conţin solvenţi; se evită degradarea compuşilor naturali termic labili; este inodor, deci se menţin caracteristicile odorante naturale ale materiei iniţiale; prezintă capacitate de dizolvare mare la valori convenabile de presiune şi temperatură situate în vecinătatea parametrilor săi critici (73,75 bar şi 30,9C); este ieftin; se poate recupera relativ simplu.

Cele mai importante aplicaţii ale extracţiei produselor naturale cu CO2 supercritic din matrice vegetale şi animale sunt în industriile alimentară, farmaceutică şi cosmetică. Câteva exemple ar fi:decafeinizarea cafelei şi ceaiului,extracţia nicotinei din tutun,extracţia uleiurilor esenţiale din plante aromatice (valeriană, muşeţel, sunătoare, salvie),extracţia colesterolului din gălbenuş de ou, lapte, unt, peşte, carne de vacă,extracţia cerurilor din ceara de albine şi lână,extracţia de coloranţi şi conservanţi alimentari: -caroten, luteină, carotenoide (din morcovi, roşii, paprică), antioxidanţi (din cimbru, rozmarin, salvie), extracţia de lecitină (din soia), vitamina A (din alge), alcaloizi,fracţionarea uleiurilor şi grăsimilor din lapte, peşte, floarea-soarelui, deterpenizarea uleiurilor esenţiale extrase din citrice,degresarea produselor alimentare, extracţia substanţelor aromatice din piper, ghimbir, ţelină, ceapă, usturoi, vanilie, scorţişoară,extracţia compuşilor aromatici din băuturi fermentate (bere, vin) sau distilate, eliminarea pesticidelor din uleiuri şi produse alimentare.

După trei decenii de dezvoltare a proceselor de extracţie şi fracţionare dedicate în principal produselor naturale, sunt cercetate în prezent numeroase aplicaţii, adeseori chiar neaşteptate, ale fluidelor supercritice. Unele sunt deja utilizate la scară industrială în domenii extrem de variate:extracţia produselor naturale din matrice solide şi lichide,-dezasfaltarea fracţiilor petroliere grele,tratarea deşeurilor poluante lichide şi solide,cromatografia cu fază mobilă supercritică,reacţii chimice, biochimice şi enzimatice în mediu supercritic,inactivarea diferitelor virusuri,sterilizare şi decontaminare,prelucrarea materialelor: extracţia lianţilor înaintea sinterizării ceramicii, purificarea şi fracţionarea polimerilor, impregnarea cu fluide supercritice a hârtiei, compozitelor şi polimerilor, recristalizarea pulberilor fine şi macrocristalelor în mediu supercritic,tratamente de acoperire şi vopsire.

Metoda extracţiei cu CO2 supercritic din matrice naturale prezintă avantaje însemnate faţă de tehnologiile convenţionale:se obţin extracte de puritate înaltă în numai câteva etape de proces,selectivitate de extracţie variabilă, de unde originalitatea unor extracte ce permit noi aplicaţii comerciale şi prospectarea de noi domenii potenţiale de extracţie,nu există pericol de explozii,mediu inert din punct de vedere chimic,nu există

reziduuri toxice (solvenţi) în extracte şi în deşeuri, siguranţă şi inofensivitate pentru personal, mediu ambiant şi consumatori.

Aceată metodă are însă unele dezavantaje, cum ar fi:costuri ridicate ale instalaţiilor, riscuri legate de utilizarea presiunilor înalte,caracteristici ale extractelor, în special organoleptice, deseori diferite de cele ale extractelor corespunzătoare obţinute prin tehnologii clasice, ceea ce necesită un studiu particular,dificultăţi de tratare a materiilor vegetale bogate în apă (60-90%).

Extracţia uleiurilor esenţiale cu CO2 supercritic este una dintre cele mai studiate aplicaţii în domeniul fluidelor supercritice. Există un interes deosebit pentru înlocuirea proceselor de distilare cu vapori de apă şi extracţie cu solvenţi folosite tradiţional la scară industrială.

Metoda utilizată în vederea extracţiei uleiurilor esenţiale din plante aromatice intervine în mod determinant în compoziţia şi calitatea extractelor. Aroma caracteristică materiilor vegetale este rezultatul unor interacţii complexe ce au loc între sute de compuşi. Din acest motiv, reproducerea corectă a aromei naturale într-un extract concentrat este o sarcină complexă. Prezenţa compuşilor termolabili şi posibilitatea producerii de hidrolize sunt obstacole importante în vederea reproducerii aromei autentice. O serie de componenţi genuini sunt transformaţi în decursul proceselor convenţionale de extracţie, ceea ce conduce la apariţia de diferite artefacte în uleiurile respective. Prin metoda extracţiei cu CO2 supercritic se obţin uleiuri cu o compoziţie chimică apropiată de cea a uleiurilor conţinute în celulele aparatului secretor al plantei.

Uleiurile esenţiale reprezintă materia volatilă prezentă în plante, constituită dintr-un amestec complex de substanţe volatile şi lipofile care aparţin unor clase diferite de compuşi organici, în principal terpenelor şi derivaţilor lor oxigenaţi. Aceşti compuşi organici formează aroma caracteristică diverselor specii de plante, în special a celor din familiile Lamiaceae, Apiaceae, Asteraceae şi Pinaceae.

Uleiurile esenţiale sunt prezente în toate organele plantelor (sub formă de emulsii localizate în vacuole sau în canale, pungi intercelulare şi peri glandulari), mai ales în flori, fructe, frunze, seminţe şi mai puţin în rădăcini şi tulpini lemnoase.

În majoritatea cazurilor, uleiurile esenţiale sunt lichide limpezi, incolore sau colorate (de la galben până la brun), ce prezintă gust arzător şi miros aromat caracteristice componenţilor chimici principali. Sunt insolubile în apă, dar solubile în solvenţi organici, fiind chiar utilizate drept solvenţi lipofili. Densitatea lor variază între 0,80 şi 1,07 g/cm3, temperatura de fierbere între 150 şi 300C, iar indicele de refracţie între 1,45 şi 1,60. Datorită tensiunii de vapori ridicate formează amestecuri azeotrope cu vaporii de apă – amestecuri ce distilă la temperaturi mult mai scăzute. Compoziţia chimică a uleiurilor variază mult, nu numai cu specia botanică, ci şi cu originea geografică, perioada de vegetaţie, condiţiile pedoclimatice şi momentul recoltării.

Uleiurile esenţiale se utilizează în industriile farmaceutică, alimentară, cosmetică, precum şi în aromoterapie, fie ca atare, fie separate în componenţi (terpene, esteri, cetone). Izolarea diferiţilor componenţi se realizează prin distilare în cazul terpenelor, sau prin cristalizare, în cazul derivaţilor oxigenaţi solizi. Uneori se aplică metode chimice, însă cu cât uleiul este supus mai multor procese (fizice sau chimice), cu atât efectele sale terapeutice, precum şi calitatea aromei, se reduc.

Prof. dr. Manuela Zorca

Începutul de secol XX în presa literară românească

De la începutul secolului al XX-lea, până la încheierea primului război mondial, se remarcă pe plan naţional o intensă frământare ideologică şi politică. Intensificarea, la început de secol XX, a frământărilor sociale, nu putea să nu aibă repercusiuni şi în artă. În centrul preocupărilor intelectualităţii se află, ca şi în deceniile anterioare, problema naţională – problema ţărănească. Românii din teritoriile subjugate îşi afirmă cu tărie naţionalitatea pretinzând dreptul la autodeterminare. Şi-l vor dobândi în 1918 când se va realiza Unirea cea Mare. Mişcarea socialistă refăcută în 1910 reprezintă o forţă de care trebuie să se ţină seama. Ea influenţează şi viaţa literară. Totul învederează tendinţe de transformare, totul se desfăşoară sub semnul căutărilor, atât în viaţa social-politică, cât şi în cea literară. În funcţie de atitudinea adoptată, tradiţie sau inovaţie, se definesc diferitele orientări politico-ideologice. Cuvântul este arma, iar în luptă sunt fruntaşi ai literaturii. Literatura de la 1900 până la sfârşitul primului război mondial, apare atât ca un fenomen de succesiune, în prelungirea celei anterioare, pe un teren deja pregătit, cât şi ca perioadă de inovaţie, reflectând tendinţe specifice noului climat. Primele decenii ale secolului al XX-lea aduc în istoria literaturii române o perioadă de tranziţie, marcată de „coexistenţa antinomică a orientărilor estetice divergente şi chiar diametral opuse". („Istoria literaturii române – studii", Ed. Academiei Republicii socialiste România, Bucureşti, 1979, Coordonator ştiinţific: Zoe Dumitrescu Buşulenga; capitolul „Tradiţionalism şi modernism la începutul secolului XX" – D. Micu, p.214)

Promovat de gruparea „Literatorul", spiritul înnoirii artistice, al deschiderii către arta universală, în special cea europeană de structură modernă, întâmpină împotrivirea spiritului tradiţional, susţinut atât de rezistenţa spiritului junimist, cât şi de adepţii sămănătorismului şi ai poporanismului. Perioada interbelică va fi şi mai mult marcată de această coexistenţă a două curente literare diametral opuse: tradiţionalism şi modernism, acesta din urmă ajungând la extremă prin dadaism, constructivism, futurism, suprarealism.
În realitate, la început de secol XX nu se face o delimitare clară între tradiţie şi inovaţie. Obiectivele curentelor sămănătorist şi ale celui poporanist n-au putut opri sau devia cursul firesc al evoluţiei literare. Inovaţia artistică, modernizarea expresiei, sincronizarea cu mişcările de artă cele mai îndrăzneţe nu sunt incompatibile, de altfel, cu orientarea creaţiei spre o problematică de natură socială şi morală ce ar trebui să revină literaturii în concepţia tradiţionaliştilor. Astfel, literatura română s-a integrat tot mai intim mişcării literare universale.

După experienţa traumatizantă a primului război mondial, împlinirea idealului unităţii naţionale capătă o deosebită relevanţă politică şi culturală. Faptul că se împlinise mult visatul ideal al unităţii naţionale şi fuseseră înlăturate barierele artificiale între românii din provinciile subjugate are de asemenea o covârşitoare importanţă nu numai politică, dar şi culturală. Numărul talentelor scriitoriceşti notabile creşte sensibil; contactele cu alte literaturi se lărgesc. O mare parte a intelectualităţii ardelene şi bucovinene cunoştea limba germană şi se formase în zona ei de iradiaţie spirituală. Astfel, după război, şi literatura manifestă o tendinţă de depăşire a unui spirit oarecum provincial, care stăvilea altădată iniţiativele prea îndrăzneţe. Culturii noastre i se caută tot mai stăruitor planuri universale de afirmare. Preocuparea accentuată pentru „europenism" şi totodată pentru valorificarea originalităţii naţionale decurge din această tendinţă şi ea imprimă vieţii spirituale interbelice o notă proprie. În plan cultural se intensifică contactele cu alte literaturi, în special cu literatura franceză şi cu cea germană, configurându-se principalele tendinţe care vor domina epoca: direcţia modernistă, prin care era promovată racordarea la valorile de vârf ale culturii europene, şi direcţia tradiţionalistă, centrată pe valorile tradiţionale, arhaice ale spiritualităţii româneşti.

Epoca dintre cele două războaie mondiale este a doua mare epocă în literatura română, după aceea a marilor clasici. „E o perioadă de efervescenţă spirituală nemaintâlnită în cultura noastră, dar şi de fanatisme teribile. Viaţa culturală cunoaşte înfăptuiri

strălucite, multe din ele cu ecou mondial (nume ca Nicolae Iorga, George Enescu, Constantin Brâncuşi trec de hotarele ţării), dar şi degradări dezolante în anii fascismului" (Ov. S. Crohmălniceanu, „Literatura română între cele două războaie mondiale", vol. I, Bucureşti, E. P. L., 1972; capitolul „Climatul epocii", p. 19). Niciodată literatura română n-a avut într-o singură perioadă atâţia reprezentanţi iluştri (Mihail Sadoveanu, Tudor Arghezi, Liviu Rebreanu, Lucian Blaga, Ion Barbu, Vasile Voiculescu, Eugen Lovinescu, Hortensia Papadat-Bengescu, Mateiu Caragiale, Tudor Vianu, George Călinescu, Camil Petrescu, Ion Pillat, Adrian Maniu), niciodată nu s-a scris atâta literatură de calitate. „Tabloul activităţii scriitoriceşti prezintă, prin urmare, o mare varietate şi complexitate, întregindu-se dintr-o ţesătură deasă de lumini şi umbre puternice" (idem). În acest context, în România interbelică s-a afirmat o nouă generaţie de scriitori, care au întemeiat publicaţii şi grupări, devenind exponenţii principalelor orientări literare şi politice sau subscriind la acestea. Direcţiile sunt mai multe, unele urmează pe cele vechi, apar însă şi noi orientări. „În general, lupta se dă între tradiţie şi inovaţie, între tradiţionalism şi modernism, cu nuanţe şi interferenţe, în sensul că tradiţionaliştii inovează şi moderniştii resuscită tradiţia" (Alexandru Piru, „Istoria literaturii române de la început până azi", Bucureşti, Ed. Univers, 1981; capitolul „Perioada contemporană între cele două războaie mondiale (1919 – 1947)", p. 278).

Direcţia modernistă era exprimată în paginile revistei „Sburătorul" de către Eugen Lovinescu prin teza sincronismului şi teoria imitaţiei valorilor, fiind apoi radicalizată în revistele de avangardă („Contimporanul", „Integral", „unu") care reflectau tendinţele inovatoare ale modernităţii (constructivismul, picto-poezia). Tradiţionalismul era promovat de două reviste cu orientări politice distincte: revista „Gândirea", al cărei doctrinar era Nichifor Crainic şi revista ieşeană „Viaţa românească", condusă de Garabet Ibrăileanu. Angajată spre politica de dreapta, „Gândirea" propune anumiţi factori ai existenţei şi culturii naţionale ca singurele repere ale definirii realităţilor româneşti. Deşi puneau accent pe specificul naţional (autohtonism, ortodoxism şi primitivism rural) şi pe tradiţie, cei de la „Gândirea" încurajau contactul cu celelalte literaturi. „Viaţa românească" se situa însă pe poziţii de stânga, respingând capitalismul ca fenomen minor şi preconizând, pe urmele poporaniştilor, ca singură formă de organizare echitabilă şi posibilă a ţării, democraţia rurală. Această orientare se reflectă în literatură prin promovarea unei literaturi realiste, critice, inspirată din realităţile naţionale.

Însă, deşi promovau ideologii literare diferite, ambele direcţii, prin dialogul lor, au conlucrat la afirmarea valorilor literar-artistice naţionale, în cadrul, mai larg, al celor europene.

Bibliografie:

1. CĂLINESCU, George, Însemnări şi polemici, Bucureşti, Ed. Minerva, 1988.
2. CIOPRAGA, Constantin, Literatura română între 1900 şi 1918, Iaşi, Ed. Junimea, 1970.
3. CROHMĂLNICEANU, Ov. S., Literatura română între cele două războaie mondiale, vol. I, Bucureşti, E. P. L., 1972.
4. PIRU, Alexandru, Istoria literaturii române de la început până azi, Bucureşti, Ed. Univers, 1981
5. Istoria literaturii române – studii, Ed. Academiei Republicii Socialiste România, Bucureşti, 1979, Coordonator ştiinţific: Zoe Dumitrescu Buşulenga

Profesor Raluca Iancău

How to write a good short story

1. Before writing anything, read, read and read, to form an expectation space in your mind regarding the white page; collect vocabulary related to the topic; analyze various types of narrative techniques, unusual characters, topics etc.

2. Brainstorm both about the character (it's too short to have a multi-character plot) and the topic, relate it to the task, choose the most original ones.

Even if you don't have the space to fully develop a character, it's important to bear in mind as many details as possible about him/her/it, triggering the authenticity of the style:

Developing Characters

In order to develop a living, breathing, multi-faceted character, it is important to know way more about the character than you will ever use in the story. Here is a partial list of character details to help you get started.

- Name
- Age
- Job
- Ethnicity
- Appearance
- Residence
- Pets
- Religion
- Hobbies
- Single or married?
- Children?
- Nervous gestures?
- Temperament
- Favorite color
- Friends
- Favorite foods
- Drinking patterns
- Phobias
- Faults
- Something hated?
- Secrets?
- Strong memories?
- Any illnesses?
- Sleep patterns

Imagining all these details will help you get to know your character, but your reader probably won't need to know much more than the most important things in four areas:

- Appearance. Gives your reader a visual understanding of the character.
- Action. Show the reader what kind of person your character is, by describing actions rather than simply listing adjectives.
- Speech. Develop the character as a person — don't merely have your character announce important plot details.
- Thought. Bring the reader into your character's mind, to show them your character's unexpressed memories, fears, and hopes.

3. Set Up the Plot

Plot is what happens, the storyline, the action.

A plot is a series of events deliberately arranged so as to reveal their dramatic, thematic, and emotional significance. –Janet Burroway

However, due to the short amount of words from the story, you don't need to insert every single section of what is required from a story; you can focus on one, maybe two, play with narrative techniques (flashback, flashforward, stream of consciousness etc) and with the message, where you are getting at.

- Explosion or "Hook." A thrilling, gripping, stirring event or problem that grabs the reader's attention right away.

- Conflict. A character versus the internal self or an external something or someone.
- Exposition. Background information required for seeing the characters in context.
- Complication. One or more problems that keep a character from their intended goal.
- Transition. Image, symbol, dialogue, that joins paragraphs and scenes together.
- Flashback. Remembering something that happened before the short story takes place.
- Climax. When the rising action of the story reaches the peak.
- Falling Action. Releasing the action of the story after the climax.
- Resolution. When the internal or external conflict is resolve.

Brainstorming. If you are having trouble deciding on a plot, try brainstorming. Pick the most unusual events. Write an outline or more to see where the action is taking you; the story has usually a secret way of leading you by the nose.

4. Choose a Point of View

Point of view is the narration of the story from the perspective of first, second, or third person. As a writer, you need to determine who is going to tell the story and how much information is available for the narrator to reveal in the short story. The narrator can be directly involved in the action subjectively, or the narrator might only report the action objectively.

- First Person. The story is told from the view of "I." The narrator is either the protagonist (main character) and directly affected by unfolding events, or the narrator is a secondary character telling the story revolving around the protagonist.

I saw a tear roll down his cheek. I had never seen my father cry before. I looked away while he brushed the offending cheek with his hand.

This is a good choice for beginning writers because it is the easiest to write. (But if your viewpoint character is too much like you, a first-person story might end up being a too-transparent exercise in wish-fulfillment, or score-settling.)

- Second Person. The story is told directly to "you", with the reader as a participant in the action.

You laughed loudly at the antics of the clown. You clapped your hands with joy.

- Third Person. The story tells what "he", "she," or "it" does. The third-person narrator's perspective can be limited (telling the story from one character's viewpoint) or omniscient (where the narrator knows everything about all of the characters).

He ran to the big yellow loader sitting on the other side of the gravel pit shack.

Your narrator might take sides in the conflict you present, might be as transparent as possible, or might advocate a position that you want your reader to challenge (this is the "unreliable narrator" strategy).

A more POETIC version of a story can be used as a surprising approach. However, a poem is not a short story!

5. The resolution is extremely important because it offers the reader the possibility of grasping a hidden meaning. It should be directly connected to the climax, or (if there is no climax) to an unexpected turn of events, a surprise. Do not offer too much, though, an open ending might be pleasurable as well.

6. Write, re-write, check and edit are the final stages. Pay attention not to exceed the number of words, otherwise your story will be taken out of the contest. Maybe your teacher and friends' opinions might help you to decide on the final draft. Do not hurry! But don't think too much either!

As a conclusion, you'd better show rather than tell. Do not underestimate your readers in any way.

Prof. Catalina Stoica

Deşi emanaţie nocturnă, „visul este tot o epifanie a luminii" . Din punct de vedere psihologic, acesta este un produs al inconştientului, creat de starea spirituală onirică prin apelul la propriile simboluri şi arhetipuri. Conştient că „lumina treziei întunecă luminile de altă natură, ale abisurilor inconştiente" , poetul aşteaptă ivirea amurgului interior, o „înnoptare a intelectului" , care permite manifestarea lumii din străfunduri: "am prea mult soare în mine, de aceea nu le văd. Aştept să îmi apună ziua…/ să mi se-ntunece tot cerul/ şi să răsară-n mine stelele,/ stelele mele…"(„Mi-aştept amurgul")

Ochiul lăuntric ce permitea autocunoaşterea şi accesul la inconştient în viziunea romanticilor este invocat şi de Blaga care speră să se realizeze comunicarea cosmică prin scufundarea în somn şi întuneric. Ascensiunea este posibilă astfel odată intrat în lumea onirică: "Intru în munte. O poartă de piatră/ încet s-a închis. Gând, vis şi punte mă saltă" („Munte vrăjit"), în care totul pare că se subordonează creatorului - „Mâna neagră a visului/ să mă slujească ar vrea"(„Veghe") – tinzând după instaurarea unei „izbăviri mereu visate".(„Thalatta! Thalatta!")

Pentru Blaga, „ochiul cunoaşterii" se deschide „lângă fântâni fără fund" . Noaptea somnului permite regresiunea spre haosul primordial şi investigarea zonelor ascunse ale conştiinţei inaccesibile stării lucide. Simbolistica multivalentă a viselor le asociază chiar unei proveniențe de natură solară: "Sumerienii (…) considerau visele drept mesaje ale zeului solar Smash, interpretându-le ca o funcţie a devenirii" .

Prin cufundarea în „braţele somniei", eului poetic i se deschid nebănuite căi spre profunde revelaţii interioare: "Când trec punţile de somn/ îmi rămâne numai visul şi abisul, şi abisul"("Cântec înainte de a adormi"), parcurgând un destin pe care-l ştie implacabil şi presărat cu „visuri ce ţi se dau şi nu le-alegi" („Prolog"), dar pe care trebuie să continue să le „jinduiască", deşi e conştient de zădărnicia acestora: „Hrăneşte cald, oricare-ar fi,/ un vis ce nu se va-mplini!" („Întrebare şi răspuns"). Mai există însă şi „visarea(s.n.), utopia care, spre deosebire de oniricul somnului, tinde numai spre lumină (fiind scutită – printr-un efort imaginativ susţinut- de tenebre şi alunecări în subconştient şi abisal)" . Recomandarea poetului pentru a accede la starea de visare trebuie urmată – „Dacă vrei visul să-ţi vină,/ peste nud întinde haina"(„Înţelepciune de grădină")- aşa cum eul liric a reuşit găsind un antidot pentru starea de acedie: „Urâtul cântându-mi, la multe visam".(„Pădureanca") Susţinând cu Gaston Bachelard că „Visarea e preludiul vieţii" , eul blagian aşteaptă împlinirea: "să văd, prin lunile de foc, ce fructe calde şi rotunde/ cresc să-mplinească vis şi loc"(„Anotimpuri"), care se desăvârşeşte sub „Zodia Cumpenei": „Se măsoară, se cântăreşte rodul/ de argilă, visul şi umbra verii,/ şi povara ce-i amintirea pentru orice făptură". Proiecţie a umanului individualizat, visarea provine din melancolie şi meditaţie opunându-se realităţii efective, dar trebuie menţinută „ca a patra dimensiune spaţială, ca reflex al speranţei, ca o coordonată distinctă şi proprie condiţiei noastre terestre şi cosmice…" Înţelepţit în aventura vieţii, eul liric acordă maximă credibilitate visului: "Mai verosimil decât adevărul/ e câteodată un vis" („Catrenele fetei frumoase"), iar după o îndelungă ucenicie în tainele oniricului, iniţiatul poate abandona ipostaza visătorului a cărui căutare s-a încheiat prin cunoaştere:

„Azi nu mai visez, dar în sus privind, parcă ştiu
ce sub lună şi-n lume uitat-am de atâtea ori:
Nori sunt oamenii, oamenii totuşi sunt nori."
(„Cântare subt pietre şi flori")

Prof. dr. Calin M. Cristina

A Short Introduction to Intercultural Linguistics

The concept of interculturalcommunicative language teaching and learning focuses on communication as the primary goal of language learning and sees culture and language as closely linked. It is widely accepted that culture is always present when language is used, the cultural skills being as important as language skills in language learning. Hence, the emphasis on interculturality—the development of a deeper awareness of one's own language and culture as one is learning the target language and culture, and understanding the dynamic interplay between them.

Interculturality is the interaction of people from different cultural backgrounds using authentic language appropriately in a way that demonstrates knowledge and understanding of the cultures. It is the ability to experience the culture of another person and to be open minded, interested, and curious about that person and culture. Language learners must be able to evaluate personal feelings, thoughts, perceptions, and reactions in order to understand another culture and use that experience to reflect on their own life and surroundings.In order to communicate successfully, language learners must be able to relate appropriately to their audience. They should be able to react and respond correctly to their own personal feelings, attitudes, and perceptions as well as those of people of other cultures.

Placing culture at the centre of language learning has led to a new perspective on teaching languages—a concept referred to in the research literature as 'intercultural language teaching and learning'. This intercultural perspective emphasises that, in learning about the culture of the target language and the interrelationship between culture and language, students will also be learning about their own culture, and developing a deeper awareness of both cultures and their languages. Intercultural language teaching and learning refocuses the goal of learning by shifting from a narrower focus on linguistic competence towards a more holistic goal of intercultural communicative competence. Intercultural communicative competence requires an understanding of the relationship between culture and language and emphasizes learning how to communicate effectively rather than being able to speak like a native speaker.

However, a certain distinction should be made between cultural knowledge and intercultural competence.

Intercultural competence depends to some extent on relevant cultural knowledge, but it also depends on attitude, beliefs, values, and interpersonal skills. Thus, one can know the language and not know how to interact with a specific audience, and therefore not be understood. On the other hand, there are cases when the learner does know the language sufficiently but communication fails because of a lack of cultural knowledge. All in all, it is interculturality that emphasizes the ability to negotiate language meaning and usage based on cultural understanding and responsiveness. It assumes an awareness and respect for others and their differences.

Understanding interculturality requires that language learners should first reflect on their reaction to the other speaker. They should also identify and understand their own culture in order to accept the other's right to be different or similar. Finally, they should negotiate common ground.

If language learners can understand what makes them the way they are, they can better understand that others are different because of their history or environment. Once speakers understand differences, they are more likely to accept others' rights to be different.

Prof. Irena Olteanu

Şi în anul şcolar 2017 – 2018 activitatea sportivă din colegiul nostru a avut în vedere două direcţii fundamentale:
– implementarea de noi proiecte la nivelul colegiului,
– reprezentarea colegiului prin participarea la proiecte elaborate de M.E.C.S. (Olimpiada Naţională a Sportului Şcolar) , la proiectele Direcţiei Judeţene pentru Tineret şi Sport şi altele.

Referitor la prima direcţie, amintim câteva activităţi, şi anume:
– implementarea Proiectului Cupa "Grigore Moisil"la tenis de masă şi şah de Ziua Colegiului în ianuarie 2018 şi campionat de volei organizat în semestrul II.
– pregătirea unor numere artistico – sportive prezentate la toate serbările şcolare.

Programele artistico – sportive au fost susţinute de: Apostu Ana Maria din clasa a IX-a D (un dans rusesc şi un dans irlandez) şi două dansuri populare (dans oltenesc şi dans din zona Făgăraşului) prezentate de Cociş Tudor clasa a IX-a E, Răileanu Andrei clasa a X-a B, Benchea Alexandru clasa a XII-a B, Nastase Radu Emilian clasa a XII-a C, cu partenerele lor.

Cea de-a doua direcţie a activităţii sportive din colegiul nostru s-a concretizat în participarea la Olimpiada Naţională a Sportului Şcolar cu echipele de: baschet băieţi, baschet fete, handbal băieţi, handbal fete, fotbal băieţi, volei băieţi, volei fete, dar şi individual, la tenis de masă, şah şi cros.

Iată rezultatele:

1. BASCHET

- LOCUL II – Fete – O.N.S.Ş. – faza judeţeană

Componenţa echipei: Frîncu Daria – clasa XII-a E, Chirilă Teodora Ioana – clasa a XI-a D, Şeitan Anda Maria – clasa a X-a C, Moise Timea Teodora – clasa a IX-a A, Stoian Sara Maria – clasa a IX-a C, Zgîmbău Andreea – clasa a XII-a A, Creţu Denisa Andreea – clasa a XI-a A, Păcurariu Alexandra Medena – clasa a IX-a C, Cornea Mădălina Daniela – clasa a IX-a E.

2. HANDBAL

- LOCUL II – Fete – O.N.S.Ş. – faza judeţeană,

Componenţa echipei: Zgîmbău Andreea – clasa a XII-a A, Pica Miruna – clasa a X-a A, Creţu Denisa Andreea – clasa a XI-a A, Şeitan Anda Maria – clasa a X-a C, Păcurariu Alexandra Medena – clasa a IX-a C, Cornea Mădălina Daniela – clasa a IX-a E, Moise Timea Teodora – clasa a IX-a A, Stoian Sara Ioana – clasa a IX-a C.

3. ŞAH

- LOCUL II – MILOI PAVEL DAN – clasa a X-a E – O.N.S.Ş.– faza judeţeană.
- Menţiune – NEGULICI ANDREI DANIEL – clasa a X-a D – O.N.S.Ş.– faza judeţeană.

4. CROS

- Menţiune – IOSUB TEODOR – clasa a IX-a B – O.N.S.Ş.– faza judeţeană,
- Menţione – PLEŞCA ANDREI – clasa a X-a D – O.N.S.Ş. – faza judeţeană.

In luna octombrie 2017 am participat la Festivalul Internaţional de Ştafete, Parcursuri Aplicative şi Dans „Fair – Play" Ediţia a XV a – Vaslui la trei secţiuni. Iată rezultatele:
LOCUL I – Dans tematic,
LOCUL II – Dans contemporan,
LOCUL III – „Ansamblu".
In perioada 08 – 10 iunie 2018 am participat la Festivalul Internaţional de Gimnastică şi Dans „Prietenia" Vaslui , ediţia a XXXV a. Iată rezultatele:
LOCUL I – Apostol Ana Maria clasa a IX-a D – dans rusesc,
LOCUL II – Apostol Ana Maria clasa a IX-a D – dans irlandez
LOCUL I – Dans popular oltenesc ,
LOCUL II – Dans popular din zona Făgăraşului.
In perioada ianuarie – iunie 2017 am participat la Proiectul regional „ SĂRBĂTORI, OBICEIURI ŞI TRADIŢII LA ROMÂNI", domeniul: cultural – artistic – folclor, tradiţii, obiceiuri la cele trei secţiuni:
1. Dans popular, 2. Educaţie plastică; 3. Creaţie literară. Iată rezultatele:
2 LOCUL I – secţiunea Dans popular (dans oltenesc şi dans din zona Făgăraşului),
2 LOCUL I – secţiunea Educaţie plastică – liceu,
3 LOCUL I – secţiunea Creaţie literară – liceu.
3 LOCUL II – secţiunea Creaţie literară – liceu.
In data de 11 Noiembrie 2017 am participat la „CROSUL 15 NOIEMBRIE" cu 130 elevi.

Prof. Danu Maria, Prof. Danu Ioan

Elevi pasionați de...

Hochei

Mă numesc Filip Florin-Teodor și sunt elev în clasa a IX-a E. La vârsta de 2 ani am avut primul contact cu un sport minunat, numit hochei pe gheață când, în locul actualului "Patinoar Olimpic" exista o suprafață cu gheață artificial numită "Patinoarul Roxa", care ne făcea pe cei mai mici şi pe cei mai mari să ne adunăm în dimineţile friguroase de iarnă pentru a învăța să jucăm hochei. Eu, la 2 ani, nu prea aveam ce să învăț despre hochei, deoarece nici măcar nu mergeam prea bine pe propriile picioare, dar apoi cu niște patine în picioare. Și totuși, mi-am dorit atât de mult să joc și eu hochei încât la vârsta de 4 ani eram déjà destul de bun la patinat și la mânuit pucul cu crosa.

Până în anul 2010 eu, împreună cu ceilalți hocheiști, ne antrenam, sub îndrumarea domnului profesor antrenor emerit Dumitru Iordan, în cartierul Răcădău, pe un patinoar artificial și pe gheața Patinoarului Roxa.

Eram nerăbdător să intru pe gheață de fiecare dată, pentru că știam că o să învăț ceva nou sau îmi voi îmbunătăți aptitudinile déjà căpătate, datorită antrenamentelor anterioare. Deși trezitul de dimineaţă nu era punctul meu forte, hocheiul mă făcea să mă trezesc de fiecare dată cu un zâmbet larg pe față.

Începând cu anul 2010, aveam patinoar la standarde olimpice, așa că am început să progresăm deși programul nu era în favoarea noastră, în fiecare zi începând de la ora 6:00. Aveam antrenament pe gheață de la ora 6:00 până la ora 7:00, iar apoi mergeam la școală timp de 8 ore,iar după școală, în jurul orei 16:00 intram din nou pe gheață timp de o oră pentru a ne antrena. În unele week-end-uri aveam și deplasări/turnee în orașe precum Miercurea Ciuc, Gheorgheni, Târgu Secuiesc. La acea vreme eram legitimat la categoria U10 (under 10/sub 10 ani) și aveam parte de cele mai frumoase clipe din viața mea când mă aflam pe terenul de hochei. Am participat la o mulțime de turnee, precum cele de la Gheorgheni (Cupa Sfântului Nicolae) şi cele de la Târgu Secuiesc (Cupa Fashion). Am ajuns la apogeu (la U10) în unul dintre ultimele mele turnee la U10 desfășurate la Brăila, în care am înscris 48 de goluri și am avut 79 de pase de gol, am fost golgheterul acelui turneu şi am primit o crosă cadou.

A urmat apoi U12 unde am avut niște goluri remarcabile înscrise în poarta echipelor din București , care apoi fuzionează formând o singură echipă, Steaua Rangers București.

La U16 am fost nevoit să mă transfer de la clubul Corona Brasov sub îndrumarea domnului Pisarenkolevgeni. La echipa Steaua Rangers București am evoluat timp de un sezon sub îndrumarea domnului antrenor Lupașcu Răzvan şi Ioniță Ioan (amândoi antrenorii fiind foști jucători ai naționalei României).Momentan sunt înscris în campionatul național la categoria U20 sub îndrumarea antrenorului Trandafir Mariuscu şi sperăm să devenim campioni naționali.

Hocheiul pentru mine nu mai este un sport, este o rutina, un stil de viaţă fără de care nu cred că aș mai fi la fel. Hocheiul este o pasiune, o plăcere, este cel mai frumos sport din lume.

În viitor îmi doresc să joc în liga nord-americană de hochei NHL(=National Hockey League), sau măcar să arbitrez NHL-ul. Nu îmi doresc aceste lucruri pentru bani și faimă, ci doar pentru simplul fapt că este visul meu de când eram micuț, de când m-am apucat de hochei.

Karate

Pentru mine, karate-le reprezintă onoare, respect și disciplină. Practic acest sport de șase ani și mă consider la un nivel avansat, fiindcă am ajuns la performanța de a avea centura maro 2 kyu. Am avut parte de doi sensei și o grămadă de colegi. Însă, cu timpul, ne-am restrâns la un singur antrenor și o grupă de douăzeci de copii.

Pe mine acest sport, sau mai bine zis această artă, m-a ajutat să îmi înfrâng timiditatea și mi-a dat puterea de a trece peste obstacolele care mi s-au ivit în cale. M-a ajutat să-mi dezvolt atitudinea pozitivă, idealurileși să mă controlez in anumite situații.

Este un sistem excelent de a-mi menține în formă și armonie atât corpul, cât și mintea. Prin faptul că nu este un sport de sezon și nu se ține cont de vârstă, rasă, religie sau sex, dojo-ul (locul unde se practică acest sport) a devenit micul meu univers în care mă pot destinde, unde toți suntem egali dar, evident, diferiți. Nu este vorba numai de sportul în sine și nici de competiție, ci despre modul de viață aplicat zi de zi in dojo. Aici fizicul și psihicul devin unul și același lucru, implicarea mentală ajutându-te să poți înfrunta tot ce îți iese în cale.

Dragu Andreea Teodora, IX A

Desen

Încă din copilărie , de când aveam trei ani, am început să descopăr nemărginita lume a artei, dar in mod special desenul. Obişnuiam să desenez aproape toată ziua, neţinând cont de vreo posibilă regulă sau greşeală.

Cu trecerea timpului am ajuns să găsesc schiţatul oamenilor şi al portretelor mult mai expresiv şi profund, exprimând astfel sentimente mai puternice printr-un chip mai vesel sau mai posomorât, mai entuziasmat sau mai nervos. Cu toate că îmi place mult înfăţişarea dată de schiţarea persoanelor, am pictat si câteva peisaje.

Desenul mai reprezintă şi o bună metodă de terapie, ajutându-te să te relaxezi şi să îţi descoperi imaginea sau viziunea asupra lumii interioare, ascunsă în conştiinţa şi sufletul tău, fără a fi constrâns de complexitatea cuvintelor sau a explicaţiilor certe.

Desenând, poţi sa te detaşezi de toată negativitatea care pătrunde in inima ta, şi astfel să eliberezi spritul pasiunii adevărate, căci cum a spus si Octavian Paler :

“O pasiune n-are nevoie de motivări, ea nu cere neapărat să fie înţeleasă şi explicabilă. Dimpotrivă, începe acolo unde nu mai e nimic de explicat, sfârşind abia când simte din nou nevoia de lămuriri. ” Astfel trasând o lume semnificativă pentru tine pe o foaie de hârtie, poţi aduce la lumină adevărata ta identitate si personalitate, fiind cine eşti cu adevărat fară a datora o clarificare.

Pentru mine, talentul acesta reprezintă una dintre cele mai mari comori, de care majoritatea visurilor şi realizărilor mele se leagă, astfel reflectând bucuria adusă de adevărata libertate a exprimării, pentru care voi fi mereu recunoscătoare.

Ilie Denisa Mihaela, IX A

”C” de la ”Citit” zis şi ”Părerile unui adolescent despre citit”

Dintre toate lucrurile posibile, cel mai mult îmi place să citesc, să mă duc într-un colţişor, să-mi iau o carte bună şi să mă pierd în lumi făurite din pagini şi cerneală.(suna mai bine în capul meu...încă sună mai bine în capul meu)
Cred că cel mai bun lucru despre lectură e faptul că nimeni nu te obligă să-ţi placă un anumit tip.Pot să-ţi impună să citeşti, dar nu să-ţi şi placă. Preferi să cutreieri o lume cu extratereştri şi nave spaţiale? Minunat! Îti place mai mult „Pământul de mijloc” plin de magie şi elfi ?Perfect! Şi multe, multe altele!

La început am citit doar din setea de aventură şi pentru a mă detaşa de monotonia vieţii. Am început cu basmele lui Ispirescu şi încet, încet am trecut la cărţi din ce în ce mai groase.

Personal, prefer cărţile fantastice tocmai pentru că mi se par cele mai apropiate de realitate! Nu mă refer la existenţa vrăjitoarelor sau a dragonilor (dar dacă o să găsesc vreodată un ou de dragon, îl păstrez! O să-l numesc Loki sau Petunia!), ci la faptul că orice obstacol poate fi depăşit!(chiar şi cel mai colţos, puternic sau blestemat)
Întrebări puse frecvent
Iar aici am o scurtă listă de întrebări, pe care un cititor le primeşte cel mai des(sunt deschisă la sugestii).

I:Care este autorul tău preferat?
R:Oricine poate să mă facă să plâng sau să râd cand îi citesc cartea(Marissa Meyer -am plâns de 5 ori când am citit „Heartless”, Sarah J. Maas, Licia Troisi, Amy Ewing, Kendare Blake, Rick Riordan)
I:Care e personajul tău preferat?
R:Sunt prea multe, şi până la urmă e ca şi cum aş alege dintre oameni care îmi sunt apropiaţi ca o familie. Nu pot pur şi simplu să aleg.Nu ştii niciodată valoarea adevărată a unui om dacă nu îi ştii viaţa şi greutăţile prin care a trecut. Dacă aleg un personaj preferat şi undeva în lume există o carte cu unul care îmi va plăcea mai mult??? (nu risc) De aceea, am o listă a mea, cu personaje preferate!
I:Cum suporţi moartea unui personaj prefeat?
R:Pasul 1-Încearcă să nu plângi.

Pasul 2-Uită-te pe fereastră de parcă ai fi într-unul din videoclipurile acelea triste cu muzică.

Pasul 3-Fă-ți un ceai cald, uită-te la vidoeclipuri cu pisici și plângi (totul e mai bine cu un ceai cald şi pisici!)

Ca să se termine mai repede tortura citirii acestui articol (nu mă judeca, fac tot ce pot, nu mă lovește inspirația să scriu ceva bun la comandă), uite niște cărti pe care ar trebui să le încerci, chiar dacă majoritatea tilurilor sunt in engleză: -Marissa Meyer -„Heartless" (Sfat:Pregăteste ceaiul și pisicile când vezi că te apropii de final), „The Lunar Chronicles"(întreaga serie), -Licia Troisi-„Cronicile lumii pământene", Saraj J. Maas-„A court of thornes and roses ("Un regat al spinilor si trandafirilor")(E o întreagă serie...plină de durere ...iar la un moment dat nu mai știi în cine poți să ai încredere), -Rick Riordan – Orice carte de-a lui (pentru că nimic nu te face să te simți mai bine decât niște copii semizei care trebuie să se lupte cu moștrii și toate cele, în timp ce zeii fac minimul de lucruri pe care pot să-l facă pentru a ajuta), Kendare Blake –„3 Coroane întunecate"(seria), Amy Ewing –„Bijuteria" (seria).

Cel mai „nasol" lucru când ești un cititor este aparitia dorinței dubioase de a scrie și tu cărti la rândul tău, de parcă ar fi datoria ta să lași ceva lumii în schimbul a tot ce ți-a oferit, și chiar dacă micul meu articol este oribil....și probabil profa' de română va șterge jumătate din el și va fi nevoită să-l refacă (scuzele mele, doamna profesoară!), mie tot îmi place ceea ce scriu. Mă face să mă simt liberă și, până la urmă, toți scriitorii au fost mai întâi cititori!

Ana Hârlea, IX E

Totul este doar un vis

Totul este doar un vis,
Când din nou pe foi veline,
Început-am cu iuțime
Să-mi urzesc povestea-n scris.

Doar că sufletu-mi cu timpul
De ghețari fiind cuprins,
Se clatină către nimbul
Care nu se dă învins.

A minți nu se mai poate,
Când pe cerul cristalin
Zilnic iată că răzbate
Soare galben și creștin.

Oricum timpul ne-ar petrece,
Noi rămânem cu un dor
Să vedem pe acel soare
Să-l simțim ca pe-un izvor.

Visele sunt multe-n lume,
Mai ales printre pribegi
Ce spre ziua cea de mâine
Luptă printer aisbergi.

Cugetă, române, bine,
Până când soarta-ți alegi
Și caută-ntâi în tine
Roade de vrei să culegi.

Sufletul de multe patimi
Și urgii înviscolit
Curăță-l precum și dacii
Țara lor nu au robit.

Nu lăsa ca doar vedenii
Să-ți doboare al tău vis!
Și iubește cu-al iertării
Dar, ce duce-n paradis.

Ioan Rafail Pascu , XII D

Timp...

Soarele şi risipea firicelele de aur printr-o fâşie subţire de sticlă, creând ferestruici prin care praful se vedea clar şi lovind cu energie masa maronie de lemn. Mă aflam ntr-o lume paralelă, unde doar imaginaţia autorului era orizontul, mă aflam ntr-o bibliotecă. Tocmai terminasem de citit o carte de benzi desenate şi mă ndreptam spre rafturile prăfuite, vechi şi nalte ca nişte titani, când am călcat pe ceva tare, lucios.

Am ridicat obiectul argintiu, strălucitor şi am prins cu coada ochiului un desen gravat pe acesta, ceva ce semăna cu un balaur nconjurat de nişte spice. Am cercetat obiectul nu mai mare decât palma şi am observat că este un ceas de buzunar din argint. L-am deschis şi am găsit, pe lânga mărturia trecerii ireversibile a timpului, pe interiorul capacului, nişte nsemne ale durerii, ce parcă şcoteau sunete sfâşietoare şi totuşi surde, două cuvinte şi o dată:"Don't forget 3.oct.11". Îmi puteam da seama de importanţa gravurii, ce părea mai mare decât cea a ceasului n sine, aşa că am nceput să caut propietarul.

Am mers prin bibliotecă, am ntrebat bibliotecara, dar nimic. În toată biblioteca nu erau decât rafturi păstratoare de mister şi cunoştinţe, mese şi scaune maro, monotone şi armuri strălucitoare ce păreau desprinse din…stai, ce?! Armuri? Am verificat înca o dată şi am văzut că într-ădevăr, undeva între rafturi, se afla o armură înaltă, lucitoare, ce parcă îmi aducea aminte de ceva, dar nu ştiam de ce. Din aceeaşi direcţie răsărea, de după rafturi, o antenă aurie, ce părea un spic de grâu. M-am îndreptat în acel colţ al bibliotecii ca să descopăr un băiat, ce nu părea mai mare decât mine. Avea părul bălai prins într-o coadă împletită din el ieşind doar o jovială antenă plină de energie şi rebelă, ce părea că vrea să strice imaginea matură a băiatului, făcându-l să semene mai mult cu un copil. Acest singuratic "locuitor" al bibliotecii avea întinse în jur cărţi deschise, închise, schiţe şi multe foi, de care părea "foarte interesat", atât de interesat încât le studia cu ochii închişi. Mi-am dat seama că nu ar vrea să fie trezit, aşa că, în schimb, am analizat cărţile întinse pe podea. Toate aveau însemne ciudate: cercuri, triunghiuri, diverse semne şi explicaţii. Părea mai multă materie decât se găsea în toate cărţile de matematică de pe lume strânse la un loc. Am ridicat o carte şi am citit de pe copertă: "Alchimia". Deci, despre asta erau toate acele carţi şi schiţe! "Cine e acest băiat?" începusem să mă întreb. M-am întins spre el şi, pierzându-mi echilibrul, m-am prăbuşit zgomotos peste armura rezemată de perete.

-Te-am prins, spuse o voce ce nu venea de niciunde. M-am uitat în jur,dar băiatul blond înca dormea. Deodată, s-au auzit nişte sunete metalice şi am simţit ceva mişcându-se sub mine.

-Totuşi, te-ai putea da jos, te rog, spuse aceeaşi voce. M-am uitat înca o dată în jur şi nu era nimeni. Imposibil…doar nu era…?

-O armură vorbitoare!?am ţipat şi m-am aruncat în partea cealaltă pe podeaua rece.

-Shhh…dacă ţipi o să-l trezeşti, îmi spuse armura arătând spre băiatul adormit. E obosit, cerceteaza de trei zile, nu a dormit deloc.

-Dar ce cerceteaza mai exact?

-E complicat, nu pot să-ţi explic, dar, te rog, nu îi spune bibliotecarei că încă suntem aici.

-Bine, dar…Ah, mi-am amintit! Am găsit un ceas. Mă întrebam dacă…,am fost întreruptă de mici sunete venind dinspre "prinţesa adormită" cu părul bălai.

-Ngh, Al, ce e cu gălăgia asta? apoi, băiatul şi-a deschis ochii de chihlimbar care, la vederea micului obiect din mâna mea, s-au mărit, asortându-se perfect cu gura care acum era la fel de rotundă. Ceasul meu! Ce caută la tine?

-L-am găsit pe jos lângă mese. Este al tău?

-Da, mulţumesc că mi l-ai adus, înseamnă mult pentru mine.

-Cu plăcere. Aş putea, totuşi, să întreb ce simbolizează cuvintele din interiorul capacului?

Băiatul îşi lăsă fruntea în jos, o umbră trecând pierdută peste aceasta:

-Această dată e ziua în care, în care am…şi un şirag subţire de cristal se prelungi pe obrazul palid, catifelat al băiatului, nefiind totuşi suficient să stingă foamea cu care per-

dele rubinii, luminoase începeau să înghită camera în care ne aflam. Cortine roșii au fost trase, lăsându-mă pe partea cealaltă a scenei unde se aflau cele două siluete și parcă în urma lor se vedeau ruinele întunecate ale unei case care șoptea povestea cerului copilăriei acoperit de norii negrii ai singurătății. O durere cumplită m-a cuprins arzându-mi sufletul și corpul, lăsându-mă să-mi schimb forma în cenușa, blestemându-mă totuși să mă mișc, în continuare, la orice briză de vânt, să mă fac din ce în ce mai mică până ce o să dispar.

Tresăltând, m-am trezit la masa monotonă din lemn maro și nu cărbune negru. Chiar dacă mai resimțeam senzația de arsura, corpul meu era intact. În față aveam cartea mea de benzi desenate, totul fusese un vis. Mi-am ațintit din nou ochii asupra ultimei pagini pe care era imaginea unui ceas de argint și doar o replică: "Această dată e ziua în care am lăsat totul în urmă…".

Gafton Andreea, VIII A

Cufărul Fermecat

Ilustratie: Oana Iulia, XI D

Iapa comisului a nechezat din nou. Și din nou. Și din nou. Aceasta părea atât de agitată, purtându-se ca și cum ar fi văzut o cunoștință de mult pierdută. Iapa și-a trezit stăpânul. Comisul Ioniță începe să-și facă griji pentru companionul său, așa că începe să se apropie de aceasta cu o oarecare grijă. Înainte ca el să ajungă la aceasta, o mică umbră începe să își facă apariția de lângă iapă. Încet-încet, umbra se mărește și, spre surprinderea tuturor celor prezenți în han la acel moment, figura unei femei nalte, suple, tinere, își face apariția lângă iapă, aceasta încetând într-un sfârșit din a mai necheza. Oaspeții trezi ai hanului se uitau confuzi către acest personaj nou, doar Comisul Ioniță pare să înțeleagă ce se întâmplă. Atunci când acesta pare să își deschidă gura și să spună ceva, chipul Ancuței se luminează, iar ea fugi și îmbrățișă noul chip prezent din han. Cele două femei stau îmbrățișate și, după câteva secunde, cealaltă femeie rupe legătura dintre ea și Ancuța cea tânără, se întoarce către comisul Ioniță și spune:

- Nănașule Ioniță, de ce nu mă saluți? N-ai venit nici la înmormântarea lui mamaia, iar acum mă ignori pe mine, singura ta nepoată, spuse femeia încercând să mimice o voce rănită.

- Ileana, știi și tu că eu și sora mea, mama ta, nu suntem în cei mai buni termeni la

momentul actual. Ar părea că profit și că mă folosesc de tine ca s-o fac pe mama ta să mă ierte și să nu mai trebuiască să-i plătesc datoria.

- Dragă unchi, nu sunt atât de naivă încât să nu pot să fac diferența dintre un unchi iubitor și unul profitor. Dar, dacă chiar nu vrei să îți întâmpini cum trebuie nepoata, asta e alegerea ta, nu a mea.

Uitându-se în jur și observând că, exceptându-i pe comisul Ioniță și pe Ancuța cea tânără, nimeni nu înțelegea ce se întâmplă, personajul nou-venit în han stă câteva secunde și se gândește la următoarele sale mișcări. După un minut de liniște și câteva ezitări de a vorbi, femei se decide să grăiască și spune:

- Observ că aproape toate persoanele prezente în această încăpere sunt foarte confuze, iar eu cred că eu sunt motivul principal căruia se datorează această confuzie. De aceea, aș dori să mă prezint pentru a micșora această confuzie prezentă aici. Eu mă numesc Ileana, dar poate mă știți drept Ileana cea bălaie. De asemenea, sunt și nepoata comisului Ioniță, sunt fiica surorii lui.

Auzind acestea, chipul lui Neculai Isac se lumină. Pe chipul lui parcă se vedea uimirea si vaga urmă de fericire care avea să îi acapareze fața bărbatului. Bărbatul îi acordă Ileanei o scurtă privire și, după câteva secunde ucigătoare de liniște, spune:

- Tu ești hoața aceea din Țara de Jos, nu? Ileana cea Bălaie, singura hoață din întreaga Țară de Jos care n-a fost prinsă vreodată de autorități. Cum de reușești? Mai ales că nu te ascunzi, ci stai în mijlocul străzi, în hanuri, te comporți exact ca un om normal.

- Ah, pot observa că sunt un personaj destul de popular pe aceste tărâmuri. Da, eu sunt aceea, dar aș prefera dacă mi-ai spune Ileana sau Leana, nu îmi place să fiu asociată cu persoana care sunt doar în Țara de Jos. Așa că, dacă nu te deranjează, aș dori să nu mai menționezi acel nume sau vei ajunge să nu mai poți să dormi noaptea din cauza fricii că eu voi ajunge la tine și te voi face să regreți că ai menționat acel nume.

Comisul Ioniță se uită convingător la camaradul său și dădu aprobator din cap. Neculai Isac se uită când la comis, când la Ileana, iar, văzând că ambii par foarte convingători, spaima își face loc încet-încet pe fața lui Neculai Isac. Surprinzător, nu după mult timp, atât comisul Ioniță cât și Ileana încep să râdă cu poftă.

- Ar trebui să vezi ce față ai făcut, spuse Ileana printre râsetele sale isterice. Normal că nu eram serioasă, nu aș răni nici măcar o muscă, darămite un bărbat. Dar, te rog, nu mai menționa acel nume.

Uitându-se rănit către cei doi, Neculai Isac dă aprobator din cap și se retrage încet-încet înapoi la masa unde stăteau ceilalți povestitori. Acesta se așează la masă și oftează plictisit, uitându-se în gol, astfel începând un șir de oftări. Observând că toate persoanele treze prezente în han sunt fie pe jumătate adormite, fie plictisite până la moarte, Ileana spune, aproape țipând:

- Of, și eu care credeam că voi putea să vă povestesc câteva dintre aventurile prin care am trecut atunci când locuiam în Țara de Jos. Presupun că va trebui să le povestesc altă dată, întrucât acum se pare că nimeni nu este în stare să asculte o poveste mai interesantă decât oricare alta fără să adoarmă.

- Doamnă, de ce nu-mi povestiți mie această istorisirea dumneavoastră? Vă dau cuvântul meu că nu voi dormi, ba chiar căsca pe tot parcursul timpului când povestiți această poveste, spuse Moș Leonte intrigat de descrierea făcută de către nepoata prietenului său, comisul Ioniță.

- Da, și mie mi-ar plăcea să aud această poveste. Comisul Ioniță evită din nou să-și spună povestea poveștilor, iar eu chiar îmi doresc să aud o poveste interesantă plină de acțiune și care să mă trezească și să mă pună într-o dispoziție bună pentru o călătorie ce va dura câteva zile bune, spuse Neculai Isac, la rândul său emanând o anumită curiozitate ce ține de povestirea despre care vorbește Ileana.

- V-aș povesti despre această povestire de-a mea, dar nu o pot spune unei audiențe formată din două persoane pe jumătate adormite.

Ceilalți naratori, auzind acestea, curiozitatea lor crescând pe moment ce trece, spuseră într-un glas:

- Te rugăm, Ileano, spune-ne această povestire. Atât mințile, cât și sufletele noastre tânjesc să audă această povestire despre care continui să ne vorbești.

- Păi, întrucât mă rugați în această manieră deosebit de remarcabilă, cred că veți fi capabili să mă ascultați pe mine și pe una dintre cele mai interesante întâmplări care mi s-au întâmplat în toți cei douăzeci și cinci de ani pe care i-am trăit. Această întâmplare

a avut loc acum șapte ani, la puțin timp de la cea de-a optsprezecea mea aniversare. Pe vremea aceea, abia intrasem în lumea jafurilor și a criminalității. Din nefericire, datorită lipsei mele de experiență, am lăsat mult prea multe indicii care duceau la mine în jafurile mele anterioare, astfel aducând mai multe persoane cu o influență negativă în viața mea. O anumită persoană, care mergea sub numele de Alexander, a fost martor la o crimă comisă de mine. Din păcate, această crimă nu era una obișnuită, ci una care m-ar fi putut băga în pușcărie pentru restul vieții mele sau, mai rău, m-ar fi trimis la moarte imediată. Acesta, m-a obligat să merg în Țara de Jos pentru a-i aduce un cufăr sau să rămân în închisoare pentru tot restul vieții mele. Ca și cum se aștepta, am ales să merg în acea aventură și să iau acel cufăr pentru el. După ce i-am spus care era alegerea mea, acesta mi-a explicat drumul către cufăr și pericolele pe care le voi întâlni pe drum.

După ce am terminat acest așa-zis instructaj, am plecat în căutarea acestui cufăr. Drumul către Țara de Jos a fost unul lung și obositor, întrucât armatele lui Vodă erau în fiecare colț și cotitură. Spre surprinderea mea, am reușit să scap de acestea cu succes și am ajuns cu bine pe un tărâm nemaivăzut de mine până în acel moment. Mi-a fost puțin cam greu la început ca să găsesc drumul corect către cufăr, dar, după cam două ore de mers în direcții luate la nimereală, am găsit drumul corect către cufăr.

Întrucât nu trecusem încă pe lângă un han, iar noaptea își intrase total în drepturi, m-am așezat aproape de drum împreună cu calul meu și am înnoptat acolo. Dimineață, am fost trezit de către un călător care, spre surprinderea, dar și înfiorarea mea, m-a recunoscut. Acesta m-a obligat să îi spun de ce sunt în Țara de Jos și de ce dorm pe marginea drumului. Datorită faptului că nu aveam altă alegere, i-am spus adevăratul meu motiv, iar acesta m-a obligat să-l iau și pe el cu mine în această scurtă expediție, deoarece voia să afle ce este atât de special la acel cufăr. Neavând altă alegere, mi-am continuat drumul împreună cu el. Compania sa nu era una în special neplăcută, dar el semăna un aer de superioritate care mă călca pe nervi. Drumul nostru împreună a fost unul calm, relaxant de altfel. Dar, ca și orice alt lucru ce există pe această planetă, trebuia distrus. Nu la mult timp de la plecarea noastră, un grup format din trei-patru bandiți ne-au tăiat calea. Din fericire, eu eram și încă sunt destul de bună cu mânuirea sabiei, așa că nu a fost foarte greu să îi învingem pe aceștia. Pe neașteptate, aceștia ne-au spus înainte de a se retrage că, oricât de mult am încerca, nu vom ajunge la acel cufăr.

Acest fapt nu m-a îngrijorat doar pe mine, ci și pe camaradul meu de drum. Niciunul dintre noi nu menționase nimănui nimic despre acest cufăr sau despre scopul nostru aici, așa că ar trebui să e grăbim să-l luăm și să ne întoarcem pe tărâmul nostru, unde ne este locul. De aceea, am încercat să ajungem acolo cât mai rapid posibil. Deși nu pare real, am reușit să parcurgem un drum de opt ore în doar patru, iar asta ne-a ușurat mult mai mult munca.

Ajunși la locul unde se afla cufărul, am fost surprinși să vedem o cabană din lemn de fag înconjurată de brute umane care păreau să apere cabana respectivă. Din cauza faptului că nu aveam nicio șansă împotriva a zece, poate chiar cincisprezece brute care făceau cât doi oameni la un loc, am decis să îi atacăm doar pe cei doi care apărau intrarea din spate, întrucât astfel chiar avem o șansă de a intra în cea cabană și de a fura cufărul. Zis și făcut. I-am lăsat inconștienți pe cei doi, noi intrând cât mai repede și mai subtil în cabană.

Înăuntru, exista o singură cameră. În mijlocul aceleia, era un singur obiect: cufărul pe care-l căutam de câteva zile. Amândoi ne-am grăbit la acesta și l-am deschis pentru a vedea ce este în el. Surprinzător, acesta era gol. Când camaradul meu se aplecase să verifice dacă faptul că acesta este gol, un galben îi căzuse în acesta. Bărbatul se ridică și alege să lase galbenul în cufăr, întrucât acesta nu va face mare diferență când vine vorba de cărat. Închid cufărul și îi fac semn camaradului meu și încercăm să-l ridicăm, dar acesta se dovedește a fi mai greu decât am crezut. Deschidem cufărul din nou și observăm că acum acesta este plin cu galbeni și aur. Îl răsturnăm pentru a scăpa de tot conținutul său, dar asta face atât de mult zgomot încât, nu după mai mult de un minut, am auzit ușa de la intrarea cabanei deschizându-se. Nemaiavând timp să deslușim misterul acestui cufăr, îl ridicăm, iar în următoarele 30 de secunde am părăsit deja cabana și eram în drumul spre tărâmul nostru. Ne-am grăbit cât de mult am putut, astfel reușind să scăpăm de potențialele persoane care ne-ar urmări. Nu ne-am mai oprit decât când am ajuns în Țara de Sus, cu puțin înainte de casa celui care m-a obligat să merg în acea călătorie nebunească.

Aici, eu și bărbatul care mi-a ținut companie ne-am decis să ne oprim și să încercat

să deslușim modul în care acest cufăr fermecat funcționează. Am aruncat un galben în cufăr, l-am închis, iar la puțin timp l-am deschis la loc. Așa cum amândoi ne-am așteptat, atunci când am deschis cufărul acesta era plin cu galbeni și bijuterii neprețuite. Astfel, amândoi am pus câte trei conținuturi ale cufărului într-un sac pe care l-am dus fiecare acasă. Înainte de asta, mi-am luat la revedere de la acest bărbat, am luat cufărul și am plecat către casa lui Alexander. I-am oferit acestuia cufărul, iar el a jurat pe ce are mai sfânt că nu va spune nimic despre crima comisă de mine.. Nu că ar mai putea acum.

- De ce nu ar mai putea să spună nimic acum? spuse curios Neculai Isac.

Uitându-se rapid către ceasul agățat pe peretele hanului, Ileana spuse către ceilalți povestitori prezenți în han:

- Din păcate, nu mai pot sta aici… Trebuie să plec întrucât am o treabă foarte importantă de rezolvat care, din păcate, nu poate fi amânată. Mi-a făcut plăcere să vă întâlnesc și sper să aveți o viață la fel de bună ca și poveștile spuse de către voi în seara asta.

Ileana se duse la fiecare persoană treabă din han, o îmbrățișează și își ia personal la revedere de la aceasta. Imediat după ce termină cu acestea, femeia își luă un ultim la revedere și plecă din han mai repede decât vântul.

Observând că, într-un final, a venit momentul ca seara să se sfârșească, oamenii prezenți în han se pregătesc să-și plătească consumația, dar spre surprinderea tuturor, nimeni nu își mai avea galbenii, toți suspectând-o pe Ileana, dar nu mai aveau ce să facă în legătură cu asta.

Toma Sabina, VII A

Miracolul Naturii

Se zăreşte-n depărtare,
Un punct alb ca norii moi.
Să fie-o minune oare?
Spuse ciobanul printre oi…

Dar de te-apropii încetişor,
Vezi ca seamănă cu-n Soare
Din verdele liniştitor
A apărut senin o floare.

Copacii cei fericiţi
Exclamă iar în urale:
"Iarăşi suntem înfloriţi!
Şi vorba lor porneşte-agale.

Spusele se răspândesc
Şi cuprind lumea încet.
Copacii se pregătesc
Pentru-n uşor menuet.

Vântul bate dinspre vest
Cu-o mireasmă îmbietoare
Păsările iar gonesc
Către salcia-curgătoare.
Ea-începe un cântec scurt
Ce se răspândeşte-n zare
Prin sfântul nostru pământ
Ce se terminăîn mare.

„Fraţilor, veniţi spre mine!
Este ziua cea mai mare
Simt bucuria, mi-e bine,
Azi a înflorit o floare"

„Uite ce minunăţie!
Sus în cer plânge un nor
Totu-i vis şi armonie
Azi de Balul Pomilor.!"

Costache Robert, VI A

Importanța cunoașterii istoriei

Istoria este domeniul care studiază dezvoltarea complexă și evoluția omenirii ținând cont de evenimentele care se petrec de-a lungul timpului și care influențează societatea.

În opinia mea,cunoașterea istoriei reprezintă un mod de îmbogățire a culturii generale, dar și o formă de respect pentru strămoșii noștri.

În primul rând, fără trecut nu ar exista prezent sau viitor. Toate luptele și descoperirile făcute încă din Antichitate au consecințe care se observă acum. De pildă, inventarea becului de către Thomas Edison este un bun exemplu pentru a demonstra relația strânsă dintre vremurile trecute și epoca în care trăim. Cunoașterea istoriei ne ajută să ne definim, să ne știm poporul și să ne identificăm cu un anumit tip de gândire.

În al doilea rând, a ști cum procedau oamenii mai demult este foarte important, mai ales în domeniul guvernării. Dacă anumiți conducători au făcut niște alegeri din cauza cărora țara nu a prosperat, atunci aceasta este o învățătură de minte pentru superiorii noștri. Ei pot astfel împiedica haosul, reușind să păstreze o armonie atât pe plan intern, cât și extern. De asemenea, prin raportarea la trecut, tinerii pot înțelege evoluția evenimentelor sociale, economice și politice ale unei națiuni și să evalueze lucrurile care se petrec în prezent cu mai multă obiectivitate.

În concluzie, cunoașterea istoriei este importantă, datorită a ceea ce se poate extrage din experiențele generațiilor trecute, a consecințelor pe care le are asupra lumii de acum, dar și pentru a-i conferi unui popor o identitate.

Dara Caplan, VIII A

Balc Larisa, X D

Colaj realizat in cadrul expozitiei scolare

Copilăria

Copilăria este cea mai încântătoare și iubită perioadă din viața unui om, este o altă lume, plină de magie și bucurie, o lume în care credem că totul este posibil, de la a ne imagina că suntem ceea ce vrem noi să fim, până la a ne propulsa oniric oriunde ne-am dorit noi în lumea aceasta.

Din punctul meu de vedere, copilăria este cea mai deosebită și fermecată etapă din viața unui om, o perioadă în care ne simțim liberi să facem ce vrem, crezând că orice este posibil, dar, de asemenea, odată cu trecerea timpului realizăm contrariul și ne dăm seama ce am lăsat în urmă.

În primul rând, copilăria este o vârstă plină de fericire, culoare și imaginație, pe care o asociem în primul rând cu cu jocurile și joaca, dar și cu descoperirea lucrurilor noi și cu iubirea sinceră și necondiționată, atât față de părinți, cât și față de prieteni. În această perioadă din viață lăsăm orgoliul la o parte și astfel, când ne certăm cu un prieten și îi spunem „n-o să mai vorbesc cu tine niciodată”, este clar că peste cinci minute putem fi văzuți jucându-ne cu persoana respectivă, deoarece la această vârstă de aur nu ținem cont de mândrie. De asemenea, iubim sincer și necondiționat, neavând interese față de prietenii noștri, noi iubindu-i pe aceștia pentru ceea ce sunt, nu pentru ceea ce am putea obține de la ei.

În al doilea rând, cred că fiecare copil a spus cel puțin o dată în viața sa că nu suportă să fie copil și că de-abia așteaptă să crească și să scape de reguli. Dar, odată cu trecerea timpului, cu toții am realizat ce paradis am pierdut, și anume copilăria. Iar acea perioadă de care odată am vrut să scăpăm, este acum perioada în care dacă am putea, am da timpul înapoi și ne-am întoarce să retrăim primele clipe petrecute alături de prieteni, jucându-ne sau făcând poznele pentru care am fost mustrați atât de tare, dar de care în ziua de azi am ajuns să râdem și să ne amuzăm. Așadar, copilăria este cea mai mirifică și îndrăgită perioadă din viața cuiva, o perioadă magică în care credem că totul este posibil, dar pe care de multe ori nu o apreciem îndeajuns la momentul potrivit, iar odată cu trecerea timpului această etapă ajunge să ne lipsească și să ne umple sufletul de nostalgie.

Paulovici Luana, IX E

Diana Alexandru, XI B

Lectura...desuetă?

Cunoașterea este cea mai puternică armă pe care o poate avea un om în societatea modernă. Capacitatea de a privi lucrurile din cât mai multe perspective și înțelegerea diferitelor mentalități ne ajută să luăm cele mai bune decizii în viață. Sunt de părere că pentru a înțelege modul de gândire al unui om trebuie „să-l citim", cum ar spune o veche expresie populară.

În primul rând, cititul ajută oamenii să își înțeleagă atât propria cultură, cât și alte culturi străine deoarece, oricât de diferit s-ar considera un autor față de semenii lui, modul de a scrie reflectă mediul în care acesta s-a dezvoltat. Fie că citim romane scrise de unii autori ruși, care într-o subtilitate de fațadă își prezintă supărarea pe sistem și frica de a detalia prea mult sentimentele față de conducători pentru a nu fi pedepsiți, ori că citim poeziile eminesciene ce redau sentimentalismul și înflăcărarea cu care iubesc bărbații latini femeile, dincolo de mândria lor tipic masculină, nu putem nega faptul ca știm cum să abordăm o persoană în funcție de ce am citit despre mediul ei de proveniență.

În al doilea rând, lăsând la o parte operele care i-au făcut faimoși pe autori precum Eliade, care a prezentat India într-o manieră complet diferită acelor timpuri sau alți autori americani, precum JeffKiney, care ne-au arătat ce înseamnă modernismul într-o țară în care părerile celor din jur nu mai contează așa de mult, există și romane informative precum mult-cunoscutul „Shogun". Această carte, fiind luată doar ca un simplu exemplu, a oferit atâtor oameni dorința de explorare a Asiei și a acelor culturi „mâncătoare de câini", cum spunea Loung Un în dramatica operă „Întâi l-au omorât pe tata" , care prezintă chinurile prin care a trecut Cambogia în regimul instaurat de khmerii roșii.

În concluzie, dacă o singură carte reușește să mă facă să-mi schimb modul de gândire, atunci cu siguranță cititul este benefic oricui altcuiva în trăirile experiențelor de viață.

Vişinovschi Vlad, XI B

Lectura în apropierea de noi înșine

A citi este principalul mijloc prin care informația de orice fel ne este transmisă, dar, pe lângă această concepție generală, lectura joacă un rol deosebit și în apropierea de noi înșine, în autocunoaștere.

În primul rând, în cazul beletristicii, prezentarea unor personaje și a acțiunilor lor, îl determină pe cititor să compare situația ilustrată cu propria-i viață. Acest fapt, de altfel demonstrat de numeroase studii psihologice, îndrumă către reflectarea asupra propriilor acțiuni, iar cel care înțelege și valorifică în mod corect ceea ce încearcă autorul să transmită, poate să își corecteze anumite obiceiuri de care cel mai probabil nu era conștient. De exemplu, în operele sale, I. L. Caragiale adesea scoate în evidență și ironizează aspectele negative, înjositoare și penibile ale societății. Cel care va citi și va percepe rolul moralizator al acestor scrieri își va schimba anumite părți ale comportamentului sau ale limbajului, pe care le constată ironizate și va avea o părere mai bună despre sine după observarea efectelor acestei schimbări asupra propriei persoane, de unde și o apropiere însemnată de sine.

În al doilea rând, sunt de părere că încă există o anumită limitare setată în gândirea marii majorități a oamenilor, care este transmisă social. Făcând aluzie la perioada comunistă, când adevărata cultură era înăbușită, chiar interzisă, această limitare era extrem de accentuată având în vedere că era impus ce să gândești și cum să gândești, chestiuni care conduceau către o autocunoaștere falsă, defectuoasă. Chiar și astăzi, după atâția ani, cu toate că regimul s-a schimbat, se observă că încă suntem încurajați – de data aceasta prin mijloace mult mai inteligente – să ne limităm. În mod oficial, persoanelor încă nu le este transmis să se concentreze asupra sinelui spre a vedea cine sunt și ce pot realiza de fapt, dar, în schimb, suntem încurajați pur și simplu să cumpărăm, dovadă fiind multitudinea de mesaje publicitare care par să ne invadeze fiecare colțișor al vieții cotidiene.

Cu toate acestea, marele avantaj care se ridică deasupra acestui prezent dominat

de capitalism este faptul că accesul la cultură nu mai este îngreunat, iar tocmai lectura este cea care joacă un rol substanțial în a ne da seama cine suntem cu adevărat, aceasta deținând, de pildă, puterea exemplului. Pe măsură ce citim observăm că, de fapt, nu există niciun fel de limitare și că tot ceea ce ne-a fost transmis sau am fost învățați să credem că este imposibil, poate fi realizabil. Absența culturii și a informației corecte sunt principalele motive care determină lipsa încrederii în sine, lipsa imaginației și a speranței, atât de esențiale în procesul de transformare a viselor în realitate.

Așadar, lectura operelor literare vine cu un mare avantaj în ceea ce privește dezvoltarea personală, cel care citește putând astfel deveni propriul critic ce reflectă asupra acțiunilor sale, cu scopul de a le îndrepta. În mod evident, relația cu sinele va fi cât se poate de benefică, iar lectura va determina trecerea ușoară de pragul aparențelor spre prestigioasa esență.

Mihalache Ștefan-Cristian, XII A

No name

Ce părere ai?
-Îmi place, dar n-aș spune că norii sunt de vată.
-Cum așa? Sunt albi, pufoși. Mulți aseamănă norii cu vata.
-Păi tocmai. Spune și tu că sunt...nu știu..petice.
-Petice?!
-Da. Iar cerul e o pătură. Găurită. Pe care ai cusut petice albe. Dar le-ai tăiat strâmb iar ăsta e motivul pentru care norii au forme diferite.
Zâmbesc jucăuș la propria idee.
-Bine -spune râzând. Corectăm dacă așa vrea șefa.
Ia stiloul în mână și scrie o paranteză sub ideea lui: "Norii sunt petice. Cerul e o pătură găurită."
Ionuț ne întrerupe importanta dezbatere și lasă cănile aburinde pe masă.
- Cum e, i-ai spus?
Mă uit buimacă.
-Ce să îmi spună...?
-Atunci se pare că am venit prea devreme, scuze. Să aveți grijă că frige. - spune și pleacă spre altă masă.
Ca la un apăsat de buton mă uit în stânga mea și îl privesc fix în ochi cu maximă curiozitate.
-Ce să spui?
Se uită serios în ochii mei.
-Păi vezi...am căutat pe internet și..
Pauzele lui din vorbire parcă mă omoară.
-Șiiiii?
-Plouă toată săptămâna.
Entuziasmul meu s-a pulverizat într-o clipă iar pe el îl bufnește râsul. Îmi pune mâna pe umăr ca să nu mă supăr.
-Glumesc. Îți spun azi, promit. Dar mai încolo.
Mă uit sceptică la el.
-Promit. -spune din nou apăsat.
-Bine.
Îl las să-și caute momentul potrivit fiindcă lui așa îi place. Dar mie nu-mi place. Niciodată, dar niciodată momentul lui potrivit nu s-a nimerit cu curiozitatea mea.
Iar astăzi nu e loc pentru excepții.

-La tine cum mai e? Vreau să văd.
-Să nu crezi că n-am observat că ai schimbat subiectul – spun în timp ce caut printre pozele din telefon.

Râde din nou dar nu prea mult pentru că îi dau să țină telefonul.
Atmosfera se schimbă.
-Ai mai lucrat la ele? spune uitându-se la poze.
-Atât cât vezi. Am făcut pozele înainte să plec.
-Îmi plac. Poate puțin mai deschisă pielea ca să fie în contrast cu fundalul, dar oricum nu e gata.
Zâmbesc în sinea mea. Chiar aveam de gând să fac pielea mai deschisă.
-Cu facultatea cu mai e? - mă întrebă după ce vede o poză de grup făcută în curtea universității.
-E bine. Cam greu cu atâtea lucrări deodată, dar îmi place. Expozițiile sunt faine. - o spun de parcă lucrurile sunt simple, dar numai eu știu câte nopți nu dorm doar ca să am timpul să vin pe aici în weekend-uri. La tine?
-Matematica mă bate. Dar nu mai e mult. Mă apuc imediat de licență. -spune cu privirea încă ațintită la telefon.
Nu mai sunt demult poze cu picturi, sunt doar cu mine. Dar îl las să se uite prin toate.
Încep să amestec în cana aburindă. Mirosul dulceag, muzica pe care radiourile n-o mai cântă de mult și lumina gălbuie dată de veioza cu mozaic așezată pe masă- totul e perfect. Sau poate că nu. Mozaicul ciobit, vopseaua scorojită de pe tocul ferestrei și însăși masa formată dintr-un cufăr cu cuie lipsă așezat pe un suport la înălțime sunt departe de a fi un simbol al perfecțiunii. Și totuși au fost alese cu grijă. Ionuț ne-a povestit odată de cât de mult i-a luat să facă rost de obiectele vechi așezate peste tot în jurul nostru. Deși imperfecte, împreună își îndeplinesc perfect scopul. Creează o atmosferă antică și te fac să uiți de lumea din exteriorul cafenelei. Nu și locul de la geam. Aici te afli la tranziția dintre cele două lumi, la marginea dintre căldura și atmosfera prietenoasă a cafenelei și frigul de afară. De aici, de pe locurile noastre, poți să vezi trecătorii grăbiți care încercă să se ferească de ploaia de primăvară care i-a luat pe nepregătite.

Îmi încălzesc mâinile ținând cana încă aburindă și mă uit la picăturile de apă ce se unesc când alunecă pe geamul de afară.
-După ce termin cu licența am să mă mut din oraș. -îi aud vocea ce întrerupe liniștea.
Mă întorc cu fața spre el dar privirea îi e pierdută undeva departe.
Asta voia să îmi spună?

Maria Dumitriu, XII A

Pagini în limba engleză

CONCURSUL THE WORLD NEXT DOOR

UNDESIRED WORLD - Antonia Cojocaru

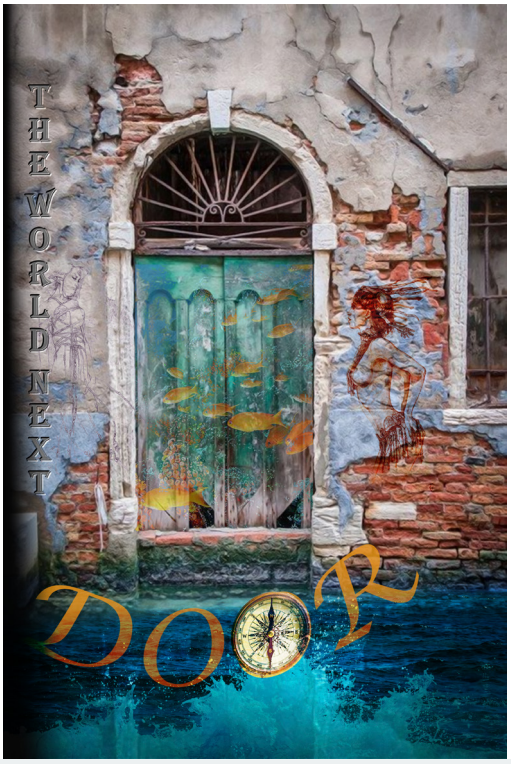

PREMIUL 1 PT BOOK COVER- CONCURSUL INTERJUDETEAN THE WORLD NEXT DOOR

The bright lights start to fade...
As I slowly opened my eyes, I realized that this is not my world. White washed walls, dazzling lights, all sorts of medical instruments, infusion and the most annoying sound as if counting my heartbeats. I remembered that my world started to fall in pieces and the white powders weren't here anymore to help me ...

Six months ago…
I woke up at the sound of a smashed door. Dad left taking with him half of our lives and mom's anger-tears brought me back to reality. The next days weren't easier because we were moving to another life.
In the new school, I had nothing but disappointment. I sat down in an empty desk trying to pass myself unnoticed. "Hey you redhead!" I heard behind me a deep voice.

As I looked back I saw a tall handsome student with deep green eyes. As I had no reaction to that, I felt a sharp pain in my back and a pencil felt down with a metallic sound. The following days were more difficult because of my shyness I was called the twit of the class.

One day on my way home I saw a strange car in front of our house, I entered frightened knowing that something is not right. For my surprise, in the kitchen, I ran into the green eyed boy. My mother introduced him as her new boyfriend. I was shocked. I entered my room with a deep pain in my soul, which I couldn't explain myself. This was the moment when I decided I didn't want to take part to this world anymore. The phone rang, one of my classmates invited me clubbing. At first I didn't want to go but then I thought it would be an escape.

The mood was pretty mysterious the violet lights made me feel relaxed. A deep voice made an announcement: “Let’s start a game! Each one of you will get a sample of happiness. Taste it and may the best one win.” We all swallowed the substance. I felt dizzy and strange, as if I was transported to another dimension. I woke up tied to a chair and my wrists were killing me. There were fifteen persons at a round table and that deep voice started explaining the rules in the TV which switched on randomly: “Each player will find a card under his seat and every card has a symbol on it. Look at it because you will be that character. It depends on your luck whether you are a citizen or a werewolf. The beasts will murder a citizen every night starting from twelve a.m. till down. Your task is to catch the werewolves and the whole team to agree sending him to the perishing place. You have to vote at twelve p.m. sharp, if not you will die. “Everybody was terrified, with shaking hands they looked at their cards. Mine was simple, illustrating a fellow citizen.
From that moment everybody became suspicious and we went to our prepared rooms. It was dark and cold inside, I laid on my bed shivering, there was a clock in it, just striking eleven. I tried to close my eyes but the twelfth bang woke me up. I heard a sharp scream and I knew that the werewolves made their victim. I rushed outside and I crashed into the girl who invited me to this odd experience. She smiled and asked me what happened. We went back to the room with the round table and the time to vote arrived. One person’s life was in our hands, which could be me. The judge showed us the results. Seven people had chosen me, the other eight including me pointed at Lucas the nerd guy from our class. He started to run towards the door and I knew I have twenty- four hours to find out who the werewolves are, but my mind was only focused on the question: “How did I end up here?” I realized that my old life wasn’t that black. I waited till the next murder passed. When I heard a sharp scream from the room next me, my mind was swirling because all day I couldn’t hear any noise from that room, not even a door slam. I knew it was over and I entered the victim’s room. She was laying faced down with glass splintering beside her. The room was flooded with water and in it chippings of a blue vase were scattered helplessly. The body seemed untouched, still it had some blood drops on her chin.
By this time everybody arrived and I felt that I was focused in their sights. I ran away and I started to put the pieces of puzzle together:
“Why seemed the body untouched? Why were glass chippings around it? Why couldn’t I hear any noise? Why was she chosen?” The answers of these questions were contradictory.
The election time arrived and I was still not sure about anything. As I was moving to the election room I started a conversation with two of my colleagues, but I didn’t received any answer. My doubts were replaced by a huge fear: I was voted as a werewolf. The time to express myself arrived and I asked them: “What if there isn’t any murderer? It’s just a suicidal game!!!” They were looking doubtfully at me, as I continued to enumerate the arguments. “Have you seen the color of the blood drops? They were traced by white powder!!!” I yelled desperately. I threw my card with anger, saying: “Let’s show our cards, if you don’t have something to hide! “They revealed their cards. Each card was a simple citizen which would be controlled by the substance.

Suddenly the lights went off.

Cojocaru Antonia, XI D

CHOOSE LIFE

“A physician once said that the soul weights 21 grams. That’s somewhere near 1/5 of a Compact Disc. How much can we fit in there? How many minutes? How many words?
I have always felt like I’ve been here before. My 21 grams were once someone else’s, and they will belong to someone else once again, after I’ll die. All that I am, all that I will ever be, is a quantity.”
Policeman: “Was Mr. Rivers always interested in death and afterlife?” Mrs. Rivers: “He was more interested in life, to be honest. Maybe this theory had something to do with his unfinished movie.”
Policeman: “He was a movie director, am I right?”
Mrs. Rivers: “Yes.”
Policeman: “How did you find the movies he made?”
Mrs. Rivers: “Why is this relevant?”
Policeman: “Because we might be talking about a homicide. Every single detail is important here.”
(tape recorder playing):
“Did you ever notice how close we could be to death every day? A few steps forward while waiting for the traffic light to turn green, a ticket to the unknown, a ride through the galaxy.
Here are a few things that I love: fields of poppy, the smell of grass after a rain, the sound of pages being turn, the beat of a tambourine in a song, the tears I cry when I stare directly at the sun, choosing the color of my new sweater, my family, my job, life. I love life, every single little, bitter bit of it.”

Mrs. Rivers: “Truth be told, I never liked his movies. In one of them, his main character spends 15 minutes choosing a color for his house. I can’t sit through such a boredom!”
Policeman: “Was he aware of your feelings?”
Mrs. Rivers: “Yes, he was. Riv –that’s how he used to introduce himself- was quite similar to his leading characters: he took forever to choose a color, he was never in a hurry and took his time to rest and appreciate the little things surrounding him.”
(tape recorder playing):
“I hate the things that kill life and joy: the people who tell you to turn the music off, the ones who demand you being on time somewhere, wars, diseases.
I left home three months ago, in order to shoot a movie. Now I am coming back, empty-handed. I feel like I am in high-school again, having to explain why I haven’t done my homework. What should I say now? ‘Three months were not enough.’ or simply ‘I forgot why I left’, or, even better, ‘I was sick’?”
Policeman:“The whole family was there with him, that is what the policemen who showed up to the crime scene told us. Why were you all there?”
Mrs. Rivers:“It was a family reunion. His mother invites the two of us, Riv’s brother and his wife over at the beginning of each autumn. It is not a certain date. She wants to keep us all together, especially since her husband died.”
Policeman:“Why did he die?”
Mrs. Rivers: “He had an autoimmune disease.”
Policeman:“Were there any chances that his children might contact it as well?”
Mrs. Rivers:“Personally, I have never considered this possibility.”
(tape recorder playing):
“How do you tell someone you love that you are dying?”

Policeman:“Did he tell you?”
Mrs. Rivers:“Yes, he did. Riv told me frankly that he had the same awful disease as

his father. He seemed nervous, he couldn't find his words, I even got mad because at some point he was talking gibberish."
Policeman:"Did the two of you have a fight?"
Mrs. Rivers:"More or less. I kept telling him that he doesn't have to run away from me, that I am not his enemy."
(tape recorder playing):
"After my heart will stop beating, while the 21 grams will be leaving my body, my brain will still function. It will display my happiest memories. Among them: you, my love. I will see you one last time. What a blessing! Then the 21 grams will go back to where they came from: the galaxy. They will take a celestial ride through the unknown, through the greater world surrounding mother Earth, and then…and then what? I don't know, I haven't got there yet… 'I took a heavenly ride through our silence'" (music playing in the background)
Policeman: "How did your fight end?"
Mrs. Rivers: "His brother and his mother were trying to bring some sense into him as well. We came to realize that it was not a talk, it was not a debate, he had made his choice and he was just letting us know how the things were going to go from then on."
(tape recorder playing):
"I refuse to witness my own death. It will be painful for you, I know. But try walking in my shoes. Imagine being knocked over by pain. While you try to do that, I choose life. I choose taking one last ride home, while I can still drive. I choose stopping on the side of the road and picking up flowers for you, while I can still bend down. I choose hugging you all, while I still have the strength. I choose apologising for what I am about to do, because I am not as selfish as you think I am."
Policeman: "What happened after the fight?"
Mrs. Rivers: "His family left me alone with him, to talk."
(tape recorder playing):
"Does anything ever go as planned? I didn't want to get sick, it just happened. I want my way out to go the way I imagined it. I am nervous, this is why I recorded this, just in case I forget to tell you something. As we talk, I will sit on the window sill."
Mrs. Rivers: "I begged him to come down from there, I tried to take his hand and pull him back, but he was stronger."
(tape recorder playing):
"I will take your hand. Yes, after more than a decade together, all I can give you is my cold, shaking hand."
Mrs. Rivers: "I knew what he was about to do. As I was staring into his eyes, I began to empathize with him. For a long time, I felt as if I was only a part of his world, but in that very moment, I finally felt as if I were his entire world. Then he let go of my hand and in the next moment all I saw were his legs. I ran to the window and I saw him falling. He was about to fall on his back, so I got a glimpse of his face, although the sun was covering it partially. I don't know if he was looking at me, but he had tears in his eyes."
Policeman: "Thank you very much, mrs. Rivers, it is enough for today."
(tape recorder playing Pink Floyd: 'I knew the waiting had begun
Headed straight into the shining sun')

Oancea Casiana, XI A

“ANOTHER WORLD IS POSSIBLE”

Let me tell the tale of a girl who felt and knew that something in her life was missing, the something she have always wanted to find. A girl who did not stop to achieve her goal, who climbed up every mountain upon the top without a pause. She would dance until each blade of green fresh grass was clothed in drops of dew, and the sun knew her by name, but the crescent silver moon did too. For a fear has settled in her, a fear of sitting still, that if you are not moving forward, it must mean that you never will. So in time, her dance got slower and she looked at all the places that she had never fully been, for she was a human doing, human moving, human seeing. But she had never taken the time to simply be a human being.

That girl is me. I believe that I was not born myself. I have found myself over a long and treacherous road, and the more treacherous the road became, the more of myself I have found. I feel empty yet so full of emotions, like the smallest thing could push me over the edge. What do you do when there is nothing but pain left inside of you? And what if everything we were looking for only existed in our dreams? How do you explain something that you do not even understand yourself? If I find in myself desires which nothing in this world can satisfy, the only logical explanation is that I was made for another world.

Sometimes I dream a sentence and write it down. It is usually nonsense, but sometimes it seems to be like a key to another world. I have had this idea in my head for a couple of months, for I have started making a connection between each and every sentence I have dreamt. What if the message behind, if found, could lead to a place, a hiding place with a hidden key. Would it be possible for it to be the key to my world full of answers? In another world we shall understand it all. It took me a long time to gather sentences which I would and was able to connect; and as my hunch...., I was right. It took me to the subway station, even telling me where to go from that point. It was a long road indeed, but I had all the time in the world. About half-way, the lights started flickering, which got me panicked. I turned back in order to look out through the window, hoping to see something that may be the cause of it. What happened next shocked me. I have seen another version of myself; same clothes, same hair, but I had some strange tribal jewelry on me, and, next to me was some type of human-animal. Last time I checked, the existence of hybrids were only in books and movies and so, yet this one was sitting right next to me, the me behind the window.

All of the sudden, I find myself being that version of my own person, sitting next to the creature. At first, I was scared, but the living thing turned out to be real friendly. He was the answer to all my questions. It took, what it looked like to me, forever, to take the time and ask every single thing that has been bothering me throughout my entire life, every insecurity, every wonder. Everything, I found. I felt almost complete, and that is because I wanted to return to my normal life and apply all I have learned about life - my life, and myself. All this time, I have been out on the ocean sailing alone, traveling nowhere. But I know, once in a while we will find. And when it is time, I will leave the ocean behind. So I will look for a leading light, see through the mist, search the horizon. I can see clearly now. And someday, the crash of the waves will be far away, and I will sail in my own eyes. I used to think that I was someone that could be defined, that I am a tick in just one box, like my being is a door that a single key unlocks. But let me tell you something; I found out that I have the universe inside, I hold an untamed ocean with constant changing tide. Those endless mountains with tips that touch the sky that I used to climb, I am home to them. I am home to a congregation of grand migrating birds, and deserts trackless and dry and a host of the wildest rivers. I either feel in waves of sunshine or in unrelenting rains. Do not tell me that you know me, that “this right here is what you are”. I am the universe in motion, for I was born from stars.

Laura Lita, XI A

THE MISTERY OF THE DAY THAT WILL COME

What do I think when I say ”the world next door”? For start, I’m not clear what I understand by the word “door”. Of course, when you say the door in your mind, you project a banal image with a rectangular shape often made of non-important material. And, of course, we all know that the function of a door allows us to move from one space to another. But if I am going to think deeper and more philosophically when I understand the transition, the change, the evolution or the regression. A trivial door can have so many meanings don’t you think? The gateway to a new world, into a new dimension,the main element of transition, a barrier to some inaccessible for others commonplace, enough meaning to give this item not only an ordinary function pull-pushed, pinched fingers or creating that awkward moment when instead of pushing you pull or vice versa.

Now that I said what the word “door” really means to me we’re going to “the world” where there are many things to say. The world, simplest to say is everything that surrounds us starting from the ground beneath our feet, passing through to the prettiest guest to the last layer of the atmosphere. Philosophically speaking the world is the essence of the universe is the center of evolution, the center of imagination, everything that surrounds us. Theologically speaking the world is the creation of an almighty divine spirit, creation that at some point will disappear and man is the basic element, the precursor of the will of divinity.

This world, the world in which we live, the world that surrounds us, in my opinion has millions and millions and millions of years. The world is constantly evolving, so far there is no moment of stagnation, a moment of freeze. The planet becomes alpha in evolution due to human civilization. This young civilization compared to the age of the planet, it grows from decades to decades not only as a number but also as a physical and intellectual level. We started from our greatgreat grandfather full of hair and witch had the pleasure of climbing the trees and we reached the point where mankind is making efforts to save the planet, create artificial intelligence, or prepare for the exploration of other planets and most likely we will not stop here, maybe there will be those times where we can heal any kind of sickness, or we’ll have metal friends or we’ll travel to other planets. Of course there is also the possibility that the man will completely self-destruct but nobody likes a bad endingso it has no point to talk about that. In this evolution, mankind has faced many obstacles and it has fallen a few times or has received a fist in the stomach but the evolution has only been slowed. Because of this, it is normal for things like this to happen, such as earthquakes, wars, genocides, etc. But human civilization is not perfect and it will never be, the transition will become indifferent, the evolution will continue and maybe human civilization will learn from mistakes.

The door of evolution! I can think of a hindrance to evolve, an inaccessible barrier, a door with a lake, better said. This is because the path civilization chooses to develop is the technology and even technology improves the world does not develop fully because of appearance, this fabrication step is that there are so many conflicts started from pride and hatred by the mankind, and these conflicts, like manipulation and greed, are the precursor to poverty in the world. Poverty is a strong opponent, a tall step that civilization has to go through to evolve. Of course there are other obstacles such as global warming or overpolluted planet, it is true that humanity has never faced such problems but, it has confronted with problems form the beginnings and success to pass, and the history swallowed them. I want to believe that the next world of the world will be well overcome that final key from the lock that holds the man behind barriers will be found. I hope that I can go through that door and not be left behind swallowing the only human certainty, the only debt forever.

For me there is a mystery behind that door, maybe you can assume or you can use statistics and calculations to find out who knows exactly, how it will be? It’s a real mystery that should not really concern us, I think we should stay focused on what’s going on in our personal lives, stay on the ground with fiction, how to improve our lives, how to grow a better place to live and how to satisfy our pleasures, we must help ourselves, those who surround us and the one who is under our feet because

the good returns, but also does the bad. If we take care of our lives and our planet the door will open and we will evolve more and become better version of us and a better civilization with technologies like in the Star Trek and happy lives to live here or anywhere we want.

Sebastian Cotinghiu, XI C

That crazy little thing

For the first time since I received it from my grandmother, the necklace was turning red. Throughout the years, it changed colors to pink when with my friends and family and orange at school. Every time I was with my aunt Lauren it stayed grey, but my aunt doesn't like many people anyway. I was definitely dying for it to turn red, if it was ever going to, but at that moment, I was too busy to remember it and notice.
"Ah!" I grumble. Shawn has now won with 2 points ahead of me. I put the puck back on the table.
"You guys wanna try?" Shawn asks the others. Matt takes my place.
"You'll lose!" Matt says to Shawn.
"Yeah? We'll see about that!" he replies. Matt hits the puck, but doesn't score. The puck hits the wall and comes back. He hits it again, this time scoring. They play, trying hard to win. The game is tied, with a score of 4, when, suddenly, the time runs out!
"I wanna play too!" Blaine exclaims between sips of his soda. "Who's gonna play with me? Mel, you haven't played, play with me, love!" he asks Melanie with a sweet, child-like voice.
"Fine," Melanie says unsure. Most of the game, she manages the defense well and Blaine isn't able to score. Near the end, she scores once. "Hah! I won," she says and high-fives Shawn.
After that, we go for a walk in the park. The sky was covered with grey clouds. People, couples and families were walking around at this hour. Birds were flying around or walking on the pavement, eating bread crumbs.
"I think I need to sit down," I say as I approach the nearest bench and hold my head in my hands.
"Does your head hurt again?" Mel asks me with a worried face. I mumble "yeah, but it's no big a deal."
"It's getting dark so let's head home. You'll be able to rest a little." Shawn says. We start to walk and, shortly after, we arrive home.
"Want me to make you some tea, Jay?" Matt asks me.
"If you don't mind… yes, please."
I go sit on the couch and keep my eyes closed, hoping the pain will go away. Matt comes with my tea.
"Thank you." The smell of the mint and lemon tea alongside the steam floating above were soothing. After I finish the tea, I lie on the couch and sleep for a couple of hours.
When I woke up, my head had stopped aching. I start listening to some music from my phone. I sing along while browsing the internet. I get up to go to the kitchen, still singing and dancing a little. Matt was looking at me from the doorway, his arms crossed and an amused grin on his face.
"Uh...yeah…" I stutter, blushing, and I turn off the music and take a normal pose. "Even though we ate downtown, I am a little hungry and was going to eat the biscuits I bought yesterday. You want some?"
"Sure," Matt agrees, still amused, and we enter the kitchen.
"All the others are asleep?"
"Yeah. I was checking to see if you've awoken and if your headache stopped. Needless to say, I can see you're feeling alright now," he teased me. I glare at him.
"Here," I say after I open the package and hold it towards him. We start eating, go in the living room and turn on the TV.
A movie is on. Two little children are having a pleasant and funny conversation with their father. They hug, and the mother, whom was listening all this time, joins them. I quickly

press on the remote.
"Why did you change the channel?" Matt asks. "It seemed like a good movie."
"Maybe there's something else more interesting," I reply with a slightly sullen voice. After a few other channels, I find another movie. It appears that a man in his 60's is suffering from Alzheimer's. His wife tries every day to remind him of their love and beautiful life.
"Oh! This seems interesting! Leave the channel on," he puts his hand on the remote in my hand to stop me from using it.
"It does, yeah."
"What's wrong?" he looks at me. "I see you aren't enjoying it."
"It reminded me...that I'll never have anything like that."
"Stop talking nonsense, Jaylin."
"Sorry, Matt, but I can't believe that anybody will ever fall in love with me." He presses his lips against each other. "I'm way too horrible…" I confess, looking at my hands. Tears appear in my eyes.
"Look at me. I want you to know I mean it," he grabs my shoulders. "You're not horrible, alright? Please, stop thinking that." I, once again, look down, too embarrassed to be in this situation. He continues speaking with a mellifluous voice. "Your eyes are gorgeous, I love staring at them, so look at me, would you?" He puts the fallen strand of hair back beneath my ear. "I like your smile, especially because that shows you're happy. I want you to always be happy. You try to be kind, helpful and make others happy and you don't succeed at it every time. Still, I want to say it's okay, you're doing a good job. I wish you could see yourself through my eyes, because to me, you're wonderful."
I hug him tightly, thinking that, maybe, it wouldn't be bad to stay like this forever, far from all the world's problems and sorrow.
"Your necklace is red now!" he notices after he pulls from the hug. I look down at my necklace which somehow got out of my shirt. It was, indeed, bright red. Tears begin to fall down my face and I smile, words from 13 years ago echoing in my head.
"When this thing will be red, you'll know you've found it."
"Found what, granny?"
"Love."

Valentina Dascălu, XII B Concursul World Next Door

I am alive

Short Story the winner of the 3rd prize at the National Contest Speak Out, 2016

"I am alive." – the trembling hand of a young soldier is craving into the very last page of a small notebook, tears running down his face. The years of war have finally ended and he is free to go home. His life is just starting.

Pages are missing, the covers torn and tattered. On the diary's pages painted yellow by time, the handwritten words are slowly fading, just like the memories the man has of his late grandfather. Along with an old pair of binoculars, they are all that is left from his relative.

They are his lucky charms, the proof that his grandfather once existed in this world. It's been years since the old man who raised him has died. His skin is now wrinkled, just like the old pages of the notebook. He can already sense Death waiting by his door, so he desperately keeps rereading the last page of the diary, over and over again. "I am alive."

Zamfir Corina, XII A

Autumnală

Din caiere dense de nori stratiformi,
Podind a cerului boltă,
Se ţese mirific cu stropi uniformi
Marama apoasă învoaltă.

Şi vârfuri şi creste montane din jur
Se-neacă în vălul lăptos,
Iar franjuri spumoase, diforme-n contur,
Valsează în văi graţios.

Pe clinuri de ţiglă brumate de vreme
Şiroaie de perle se scurg,
Spre sipet terestru de daruri supreme
Trimis de-un măreţ Demiurg.

Cu turla-i semeaţă ce urcă spre cer,
De dangăt de clopot vibrând,
Biserica Neagră veghează sever,
Al urbei destin protejând.

Pe ziduri şi turnuri din vechea cetate,
Cuprinse de-al vremii suspin,
Cohorte de iederă, verzi, ne-nfricate,
Asaltul din urmă-l susţin.

Sub streşini înalte de case baroce
Se strâng porumbei la taifas,
Se-nfoaie, se-apleacă, dorind să disloce
Rivalii-n al brânei popas.

Pe străzi cu amintiri revărsate-n cascadă
O lume pestriţă se-agită,
Sub largi semisfere ce-a ploii baladă
În ritmuri alerte-o recită.

Deodată ... spre Tâmpa priviri se aţintesc,
O rază plăpândă forţează
Divorţul din nori şi ... stropii-amuţesc.
Speranţa-n lumină e trează.

Prof. Dan Mândreanu

